

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Abril 2017 · núm. 191 · 0,50 euros
www.cgtcatalunya.cat

1 MAIG PASSEM A L'OFENSIVA

Disseny de portada: grup autognomous
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Per la llibertat d'expressió, fora la Llei Mordassa

Dir que estem en un "Estat de Dret", on el principi que tots i totes som iguals davant la llei es proclama com la seva essència mateixa, des del 2012, amb la publicació de la Llei Mordassa, no deixa de ser una burla i s'ha convertit en un "Estat d'injustícia", per a la majoria de la societat civil.

Titellaires, cantants, artistes, tuiteres, sindicalistes, activistes socials…, amb l'aplicació de la Llei Mordassa, eufemísticament denominada "Llei de Seguretat Ciutadana", i amb els tribunals "especials" com l'Audiència Nacional (hereva de l'antic Tribunal d'Ordre Públic (TOP) del franquisme), estem sent massacrats i imputats pel fet de defensar la llibertat d'expressió, denunciar el robatori i despossessió dels nostres llocs de treball i dels drets socials i laborals, de les nostres llibertats sindicals, de la nostra llibertat per denunciar i posar nom als actes de rampinya, explotació i saqueig que la classe empresarial i política vénen fent des de la seva crisi-estafa.

La Llei Mordassa es va imposar com un instrument autoritari i antidemocràtic per frenar el conflicte social, davant les polítiques de despossessió de tots els béns públics i dels béns essencials per a la vida de la majoria de la societat, amb la finalitat de poder traspassar impunement diners i riqueses a la classe empresarial i als banquers.

L'Estat espanyol ha creat tota una arquitectura jurídica per fer impunes als veritables delinqüents: als qui utilitzen caixes B en el finançament dels seus partits; als qui arruïnen la "banca pública" i porten un desfalc de més de 40.000 milions d'euros; als qui munten trames organitzades per fer-se amb totes les licitacions d'obres públiques i infraestructures per enriquir-se; a empresaris que exerceixen el "terrorisme empresarial" en les condicions de treball de la classe treballadora, amb contractacions massives il·legals i rebaixa dels seus salaris fins a convertir-los en "pobres"; als qui utilitzant la trama reial, usurpen milers i milers de milions de diners públics...

Aquest "Estat de Dret", va deixar de ser tal i molt menys "democràtic", des del mateix moment que va modificar l'article 135 de la Constitució, on "legalitza i prioritza" el pagament d'un deute que no és de la ciutadania, i sostreu tots els recursos de l'educació, de la sanitat, de la llei de dependència, de les ajudes per acabar amb les violències masclistes, de l'habitatge, de l'ajuda al desenvolupament, de la cultura… per lliurarlos-hi a banquers, grans empreses de l'Ibex 35 i polítics que entren i surten dels consells d'Administració de les grans corporacions.

Casandra, titellaires, cantants, sindicalistes… les persones decents que solament tenim les nostres mans i els nostres caps per treballar i per expressar-nos, denunciem i condemnem no només a aquest Estat sense drets i ple d'injustícia, sinó als qui, com l'Audiència Nacional, apliquen una legalitat falsa, antidemocràtica i absolutament injusta, manifestant amb fermesa que no ens faran callar.

IDREN

"Sempre hem tibat la llibertat d'expressió precisament perquè no es contregui"
César Strawberry, músic, membre del grup Def Con Dos

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840
Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya

Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat

Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.

Col·laboracions: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.

Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)

Tirada: 13.000 exemplars.

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

Tema del mes

La DGAIA com a factor de risc per a la infància

Sector Social de CGT Ensenyament

Les últimes setmanes hem pogut veure diverses informacions als mitjans al voltant de les condicions de vida dels/les infants tutelades que viuen als centres de la DGAIA. Molts de nosaltres treballem o hem treballat a aquests centres i hem vist de primera mà el deteriorament de les condicions de vida d'aquests/es infants arran les retallades i privatitzacions. Hem patit al seu costat el trencament dels equips educatius per la precarització de les condicions laborals i l'abandonament de la professió de molts i moltes companys/es, cremats per treballar sense mitjans adients per atendre les necessitats bàsiques d'uns i d'unes infants als quals hem de protegir i donar la possibilitat de tenir una oportunitat de futur. Però, després de tot aquest temps, tenim dubtes. Realment ho fem bé? Està protegida la infància tutelada?

Per conèixer la resposta aquesta pregunta, i com entenem que és necessari el màxim rigor per tractar un tema com aquest, hem volgut prendre com element d'anàlisi la "llista d'indicadors per detectar les situacions de risc i de desemparament" definides en els articles 102 i 105 de la Llei 14/2010 de 27 de maig (Llei dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència). Aquests criteris són els que es fan servir pels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (EAIA's), els equips especialitzats que valoren les situacions de risc dels menors, per a valorar si hi ha una situació de desemparament. Si la resposta és positiva es decideix que l'infant no pot continuar sota la tutela i cura dels seus progenitors i es valora si aquest/a menor té algun familiar amb qui pugui anar a viure acollit i, en cas que no n'hi hagi cap, es porta a terme el seu ingrés a un centre de menors. Els indicadors fan referència als "progenitors, tutors o guardadors", en aquest cas qui te la guarda i la custòdia d'aquests infants, i per tant és a qui té la responsabilitat d'evitar aquestas situacions, és la DGAIA.

A continuació, aplicant aquestos mateixos indicadors a la realitat que veiem al nostre dia a dia als centres, demostrarem que la DGAIA té en situació de desemparament als/les infants que ha de protegir.

- Els progenitors, tutors o guardadors no ofereixen suport en els processos d'aprenentatge de l'infant o l'adolescent.
A molts Centres de menors catalans no és possible ni es garanteix la possibilitat de garantir un suport eficaç en el procés educatiu als infants tutelats ni tan sols fer deures en condicions, per exemple com podem tenir en alguns CRAE's una mateixa sala amb 10 infants d'edats entre 3 i 18 anys amb un ordinador Pentium 133 per a tots/es, sense connexió a internet de banda ampla ni wifi?

A part de falta d'infraestructura adient; sales d'estudi, ordinadors, material educatiu als CRAE's, (Centres Residencials d'Atenció Educativa) tampoc tenim cap suport de reforç escolar específic per donar resposta a menors amb problemes de salut mental, necessitats educatives especials, etc, (i si algú necessita aquesta figura són aquests menors) per treballar per evitar un fracàs escolar que arriba a xifres escandaloses entre els infants suposadament protegits per la DGAIA. Aquest fet els aboca a perpetuar la situació d'exclusió social i dependència del sistema de protecció social.

- L'Infant o l'Adolescent presenta una alimentació deficient, manca d'higiene i/o roba inadequada per l'epoca de l'any.
Els serveis de cuina propis s'han anat privatitzant a la vegada que el servei i qualitat del menjar dels nostres infants ha anat empitjorant de forma substancial, substituint-se per serveis de càtering on es prioritza el preu i no pas la qualitat del menjar, reduint-se dràsticament tant la qualitat com la quantitat, Per exemple, hem passat de menjar productes frescos, carn i peix variat, a menjar productes envasats i només porc, pollastre i/o panga. En aquest sentit, cal criticar també que els serveis de càtering no donen resposta a l'especifitat de la vida quotidiana d'un centre que vol reproduir una llar. Tampoc es dona resposta als infants amb dietes especifiques, com les dietes per infants amb sobrepès. Sovint mengen el mateix menú que la resta d'infants i no se'ls deriva a un especialista per poder tractar l'obesitat.

No podem parlar de roba inadequada per l'època de l'any, però sí hi ha un abús en l'ús de roba provinent de donatius (de segona mà) i de reutilització sistemàtica de la roba que fan servir els infants als centres, que passa d'uns als altres any rere any. Algunes persones diran que així es fa en moltes famílies, però cal que passi una mateixa peça de roba per 5 ó 6 infants durant una mateixa dècada, fins i tot, pel que fa a mitjons i roba interior? Això només es dóna en famílies que es troben es situació de pobresa greu. Molts centres de menors, com per exemple centres per menors estrangers, fan gran comandes de roba i vesteixen als infants amb la mateixa roba, sovint de molt mala qualitat i fàcil d'identificar. A l'escola i al carrer s'identifica fàcilment als infants de centres, pel tipus de roba que porten, afavorint l'etiquetatge d'aquests.

La DGAIA com a factor de risc per a la infància

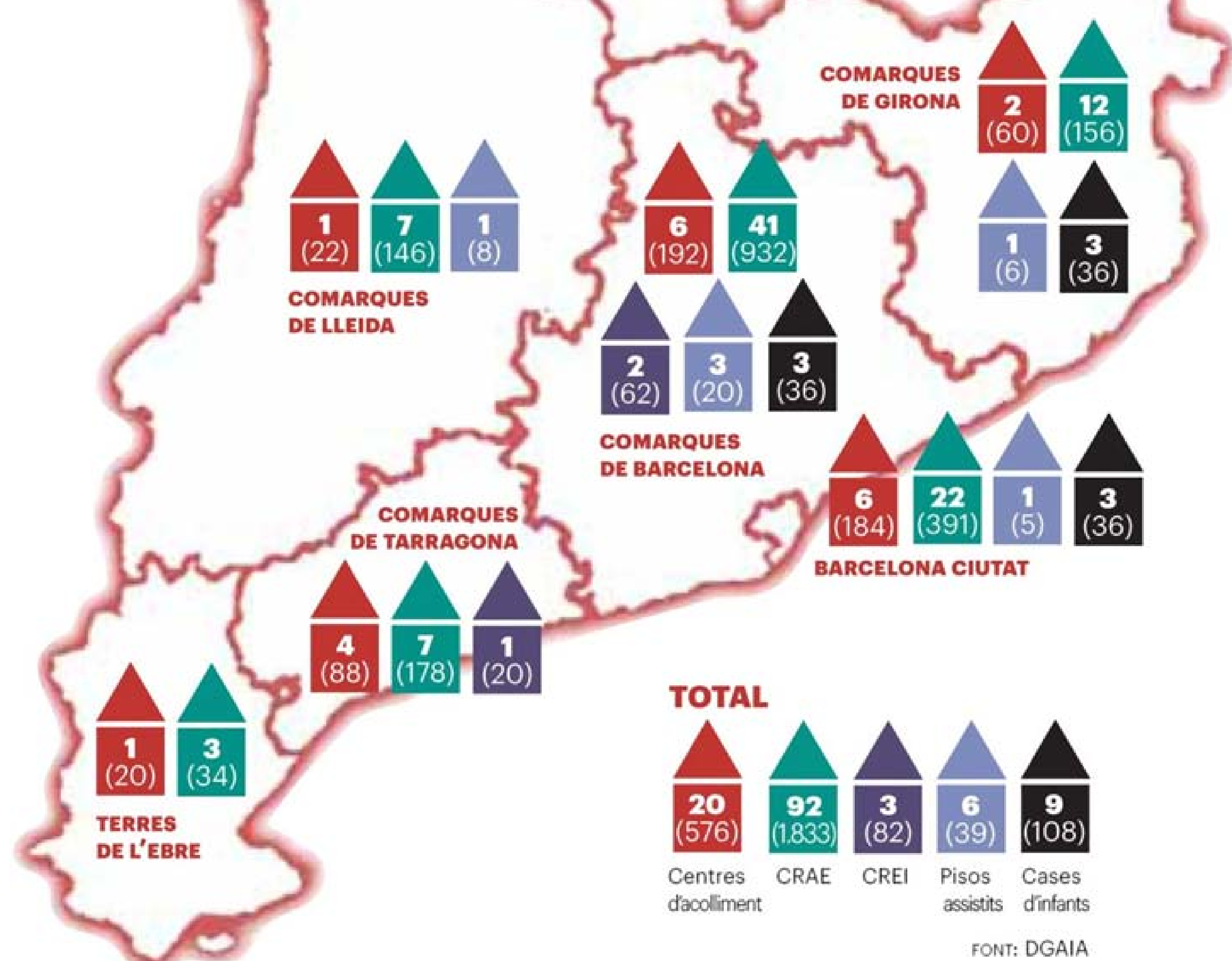
- L'Infant o l'Adolescent té manca d'adults referents estables.
És impossible mantenir als Centres de Menors una plantilla estable d'adults referents pels nostres infants a causa de les precàries condicions laborals. Especialment pel que fa als Centres Concertats privats i/o delegats, a més de que també pels horaris difícilment compatibles amb la vida personal i familiar, fet que provoca que els i les educadors/educadores canviïn sovint de feina a causa d'estar "cremats" en una freqüència major de la que és habitual en d'altres feines. Això provoca que un nen/a durant el temps que passa en un CRAE no tingui una estabilitat referencial adulta i vegi passar diferents tutors/es amb el conseqüent sentiment d'abandonament i augment de la dificultat de generar vincles afectius necessaris pel seu correcte desenvolupament físic i emocional

- Els progenitors, tutors o guardadors no proporcionen experiències enriquidores o educatives fora de l'àmbit escolar, amb repercussions en el desenvolupament de l'Infant o l'Adolescent.
Els i les infants tutelats que viuen en Centres d'Acolida, CRAEs i CREIs no tenen sovint la possibilitat, per manca de recursos econòmics dels Centres i perquè sovint aquests es troben fora dels nuclis urbans, de fer activitats extraescolars fora del mateix Centre. D'aquesta manera, els menors no poden integrar-se a la seva comunitat, augmentant així la seva institucionalització i victimització (remarcant-se la seva condició de "nens/es de centre") i reduint les possibilitats de desenvolupar les seves aptituds i interessos, de manera integral. Això suposa també la impossibilitat d'integrar-se al seu entorn. Vida de nen de centre: activitats de centre (excursions, sortides, colònies…) fan que els infants només es relacionin (fora de l'escola) amb infants del seu centre, provocant una revictimització d'aquest. Contradient i incomplint l'article 31 de les NNUU sobre els drets dels infants, el qual estableix "el dret dels infants al lleure i a participar de les activitats, culturals, recreatives i d'esplai existents, i el deure de les administracions de fer-ho possible."

Sovint el lleure ve supeditat al finançament d'organismes externs, que no sempre actuen de manera desinteressada ni asèptica (per exemple "Soñar Despierto", que forma part de l'obra social de "Los Legionarios de Cristo"). Segons la resolució 44/25 de la ONU de 20 de novembre de 1989, en el seu art. 31 afirma que es "propiciaran oportunitats apropiades, en condicions d'igualtat, de participar en la vida cultural, artística, recreativa i d'esbarjo".

- Infant o adolescent sense referents familiars en el territori.
La saturació dels recursos d'atenció d'urgència i residencial per als menors provoca que en ocasions s'ingressin infants allunyats del seu territori d'origen. Per exemple, quan les places de Centres d'Acollida de Barcelona es troben plenes, infants d'aquesta àrea s'ingressen a Tarragona o Girona.

- Els progenitors, tutors o guardadors són coneixedors de la situació d'abús sexual que pateix l'infant o l'adolescent i no el protegeixen.
Hi ha hagut diferents casos d'abusos i agressions sexuals entre menors tant a Centres Residencials públics com concertats. Aquests fets en alguns casos han arribat a succeir durant mesos. Una de les causes fonamentals és que s'han barrejat adolescents amb greus conductes violentes i sexuades amb d'altres infants petits de tan sols 4 ó 5 anys i/o amb infants petits amb necessitats educatives especials, arribant fins i tot a compartir habitació.

- L'Infant o l'Adolescent presenta millores de salut quan s'allunya dels progenitors, tutors o guardadors.
S'observa un retard maduratiu dels infants institucionalitzats al Centres. En canvi, s'observa com els menors que surten del centre i fins i tot creixen amb més rapidesa.

- Els progenitors, tutors o guardadors no són capaços de posar límits i/o contenir les conductes disruptives de l'Infant o l'Adolescent.
Actualment els Centres són culs-de-sac on fins i tot, s'agreugen les conductes disruptives dels menors, a causa de que el sistema es troba massificat, amb Centres massa grans, sobre ocupats, amb barreja de tipologia i edats d'infants sense poder donar una resposta específica i individualitzada amb un recurs adequat a les necessitats de cada infant. Aquest fet provoca que s'agreugin les conductes d'alguns infants ja que, sovint, alguns menors copien conductes violentes i sexuades que mai havien tingut i, en comptes de protegir-los, els exposem a situacions d'assetjaments, agressions i abusos.

- L'Infant o l'Adolescent transgredeix les normes familiars, de l'escola etc… de forma reiterada: incidències, expulsions…es normalitzen aquests comportaments.
Presenta problemes de comportament i/o manca de control amb els iguals o adults. S'autolesiona. Consumeix tòxics i/o manté relacions sexuals d'alt risc. Comet o participa en accions delictives. Agredeix físicament als seus progenitors, tutors o guardadors i a qualsevol membre de la família.

Tots aquests indicadors es donen a diferents Centres de la DGAIA per diferents motius que ja hem exposat anteriorment; inestabilitat laboral dels professionals que formen els equips educatius, dificultant el vincle educatiu i donant la sensació d'abandonament vers als infants, sobre ocupació, diferents perfils d'adolescents i infants convivint en un mateix Centre residencial, barreja d'edats, etc.

La DGAIA com a factor de risc per a la infància

- Els progenitors, tutors o guardadors tracten de manera desigual als infants i els adolescents que conviuen en el nucli familiar.
No es donen diferències substancials dintre d'un mateix Centre Residencial, però si hi ha diferències en els diners que es dediquen per menor depenent de a quin centre estigui ingressat. Per tant, també diferències d'igualtat d'oportunitats i de recursos entre els infants tutelats per la DGAIA, cometent-se una greu injustícia.

- Els progenitors, tutors o guardadors afavoreixen o fan pràctiques discriminatòries envers l'infant o l'Adolescent.
Gairebé el 30% de Centres Residencials es troben catalogats com a centres religiosos, on es viu un greuge comparatiu segons les creences del/la menor: existència de capelles, catequesi, simbologia religiosa per tot arreu, excursions i activitats "lúdiques" de caràcter religiós..., en definitiva, un proselitisme que no respecta la diversitat i la llibertat de creences existent a la nostra societat de la qual els menors són part. És clar, sempre parlem de la mateixa religió, la catòlica. A més en alguns centres es nega el dret dels menors a tenir una d'educació per a la sexualitat i no es facilita l'accés a mètodes anticonceptius, recomanant la pràctica de l'abstinència sexual com a mètode per evitar embaràs no desitjat.

- Malaltia física o psíquica o trastorn conductual de l'infant o l'adolescent, aliena a la voluntat dels progenitors, tutors o guardadors, que aquests no poden atendre i que afecta greument l'Infant o l'Adolescent.
Manca de professionals especialitzats (psicòlegs, psiquiatres) contractats per donar suport als infants. La Incapacitat del sistema públic d'atenció psicològica (CSMIJs) Centre de Salut Mental Infantil i Juvenil, per donar resposta a aquesta situació fa especialment necessària la integració d'aquesta figura als equips educatius dels respectius Centres. És un fet especialment destacable la inexistència de centres terapèutics a la Cartera de Serveis Socials de Catalunya.

- La vida o integritat de l'Infant o l'Adolescent està en perill degut a les mancances greus causades pels progenitors, tutors o guardadors.
Pot semblar que l'epígraf és molt dur, però existeixen (i molts de nosaltres hem hagut de viure situacions molts desagradables en aquest aspecte) riscos per a la seva integritat física en el transport dels infants. És força habitual que, per estalviar el sou d'un conductor, els i les educadors/es assumeixin dues responsabilitats alhora: conduir i vetllar pel comportament i la seguretat dels infants dins del vehicle. Realitzant els transports dels infants a escoles, metges, activitats extraescolars,... conduint furgonetes plenes de fins a 9 places sense anar acompanyats de cap adult més que vetlli per la seguretat i el comportament dels menors.

El Síndic de Greuges (2013, 10 de gener) ja va advertir a la seva resolució 07839/2011, en referència a la seguretat en el transport de menors tutelats, del risc que suposava la falta d'acompanyant en aquest transport i assenyalava a més que constava de l'existència de varis capítols on s'havien donat situacions de risc fins i tot amb el resultat de lesions. El problema rau en que el més habitual és que l'educador/a vagi sol sense acompanyant (amb fins a 8 menors, com reconeix la DGAIA fent referència al que disposa el Servei Català de Trànsit pel transport familiar). Les característiques personals i les situacions tant difícils que viuen aquests nens/es els genera estats d'alteració que es poden traduir en brots auto i hetero-agressius (barallar-se amb un/a company, intentar saltar del vehicle en plena carretera ...). En aquest cas, la falta de mitjans posa en risc la pròpia integritat física dels menors.

Seguint aquests criteris i atenent a tot el que els hem explicat, els/les infants que viuen als centres de la DGAIA es troben sovint en situació de desemparament, quan va ser precisament aquest desemparament la raó per la qual van ingressar en un centre. Creiem que és urgent fer alguna cosa per canviar aquesta realitat.

La CGT denuncia opacitat als centres de menors gestionats per grups privats

Eloi Latorre

Segons un grup de treballadors d'educació social d'aquest sindicat, l'augment d'incidents i la degradació de condicions està relacionat amb el procés de privatització que ha fet que el 80% de les places actuals estiguin gestionades per grups privats.

Diversos treballadors de l'àmbit de l'educació social i afiliats al sindicat CGT van denunciar el passat 22 de febrer en roda de premsa la situació "insostenible" que, a parer seu, es viu en molts centres residencials per a menors que depenen de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA), marcada per un increment dels episodis d'incidents. "Els infants titulats en centres de menors es troben un una situació de drets, tal com ha denunciat el mateix Síndic de Greuges en diversos informes", ha apuntat Robert Morral, de la secció de treball social d'aquesta organització sindicat.

Segons aquesta denúncia pública, "la manca de recursos terapèutics se substitueix per medicació psiquiàtrica, que hauria d'estar sota supervisió de personal mèdic, no sota supervisió d'educadors. Tampoc hi ha agilitat en la reubicació dels menors, ni en els processos d'acolliment a famílies". Aquesta progressiva "degradació" de condicions es tradueix, segons els representants sindicals, en un augment de denúncies per incidents al si dels centres per causes vinculades a conductes sexuades, consum de tòxics o patologies de salut mental greu, que han d'assumir centres que no compten amb personal prou especialitzat. Les treballadores de la CGT recompten fins a 150 incidents reportats durant l'any 2015 només en centres de gestió pública i "nombre inconcret als privats, on tenim menys afiliats, i ens és molt més difícil fer-ne seguiment". "Hi ha centres on hi han hagut d'anar els mossos dos cops en un sol dia", apunta el representant del sindicat.

Per la secció sindical de la CGT, "d'incidents n'hi ha hagut sempre, però la situació s'ha aguditzat en aquests últims anys, a causa de la saturació dels centres, la manca d'inversió i recursos, la progressiva externalització de la gestió de les menors tutelades a entitats privades, titulades per fundacions o empreses del tercer sector, i la impossibilitat per part de l'administració de fiscalitzar l'ús dels recursos públics que duen a terme aquests agents privats.
Des del sindicat s'afirma que actualment hi ha 2.720 places per a menors tutelades a Catalunya, de les quals un 80% (unes

Cinc treballadors de centres d'atenció i acollida a menors van fet pública la denúncia en roda de premsa FOTO:Eloi Latorre

2.200) es gestionen de forma privada o concertada. I d'aquest 80%, al voltant del 30% són centres religiosos, com el CRAE Montserrat de Cerdanyola del Vallès, gestionat per l'Instituto Secular de la Cruzada Evangélica.

Entre 3.000 i 4.000 euros per resident

"Es gasten milions d'euros amb la construcció i reformes de centres que ja es troben impecables els donen a fundacions perquè les gestionin de manera privada, a més de la donació de sòl públic per a la construcció de centres privats", denúncia un comunicat que han difós avui les treballadores socials de la CGT. "Per cada infant que resideix en aquests centres gestionats per fundacions, la DGAIA els paga com a mínim 3.000 euros; de vegades 4.000, sense que hi hagi cap fiscalització ni auditoria interna", detalla la nota.

"En diverses ocasions ens vam adreçar a l'antiga directora de la DGAIA, Mercè Sanmartí, per demanar-li que s'auditessin els centres concertats i els de gestió privada. I la resposta sempre era 'sí, sí, ho hem de fer', però encara estem esperant, ha assegurat Morral. Fonts de la mateixa DGAIA consultades per la Directa reconeixen que no hi ha cap òrgan que fiscalitzi els diners públics atorgats a grups privats per a la gestió de centres de menors. "Només existeix un servei d'inspecció i registre del departament de Serveis Socials que fa investigacions periòdiques, motivades per alguna denúncia".

Les treballadores socials afiliades a la CGT consideren que, la manca de control i la progressiva 'privatització' de la tutela de menors ha generat la irrupció d'un cercle d'interessos que té interconnexions entre l'administració pública i els grups privats que hi fan negoci. Entre els exemples que esmenten hi ha el del mateix Ricard Calvo, actual director general de la DGAIA (i regidor d'ERC a Girona), anteriorment vinculat com a gerent entitats Plataforma Educativa, Fundació Resilis i Fundació FASI, dedicades a la gestió de centres de menors, com el Mas Garriga. La Plataforma Educativa, segons la CGT, és una "fundació empresarial que segons la seva pròpia pàgina web gestiona més de 10 milions d'euros, més del 80% provinent del finançament públic, sense cap control ni auditoria pública independent coneguda".

** Article publicat a la Directa*

1 MAIG PASSEM A L'OFENSIVA

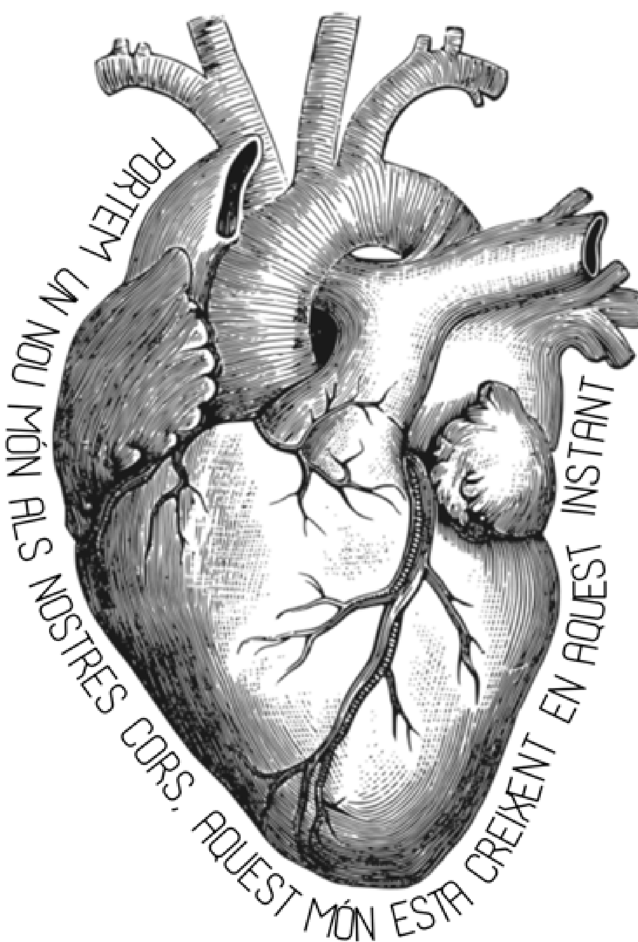
"Portem un nou món als nostres cors, aquest món esta creixent en aquest instant

MANIFEST

Els darrers anys les nostres condicions de vida s'han deteriorat. No només durant l'anomenada crisi. El procés ja ve de lluny. Des de fa ben bé dues dècades la classe treballadora, que som la immensa majoria de la població, hem vist com la precarietat entrava per la porta de moltes cases, com han anat caient sense parar les prestacions a l'atur, com cada vegada és més senzill i més barat que ens acomiadin. També hem vist com s'especula i es fa negoci amb les nostres pensions, allargant l'edat de jubilació, el temps de treball i reduint-ne la quantia per tal que comprem plans d'estalvi privats. Igualment hem observat com s'han privatitzat molts serveis públics i s'ha disparat el preu de coses tant bàsiques com l'aigua i l'energia mentre grans empreses, en complicitat amb la classe política, fan l'agost cada mes. Acompanyant tot això hem patit la repressió, amb companys/es detingudes, tancades a la presó, multades i veient com s'aproven lleis i normatives que limiten cada vegada més les accions col·lectives.

Ja fa temps que diem prou i que tant des de la CGT com des de molts moviments socials hem oposat resistències arreu. Als llocs de treball però també als carrers. Hem intentat evitar i frenar aquest autèntic assalt a les nostres vides, perquè qui ens erosiona les nostres condicions de treball ens empobreix directament la nostra vida.

Ara, no obstant, tenim el convenciment que cal passar a l'ofensiva. I avisem que no ens limitarem a plantar cara, a restar quiets i quietes on ara estem. Ens proposem avançar. Ens posem en marxa per recuperar el terreny perdut i anar, encara, molt més enllà. Avisem: la CGT passem a l'ofensiva. I fem una crida a tots aquells moviments socials que també ho facin. Cadascú des del seu terreny, des del seu camp de batalla quotidià, amb els seus mitjans i els seus propis objectius. El temps de la queixa s'ha acabat i volem començar a albirar el temps de les conquestes.

Tenim clar que aquesta represa del moviment no passa per les institucions. L'experiència dels darrers anys i mesos ens mostra, de manera clara i crua, com les institucions són part del mateix estat que combatem, fins i tot si qui temporalment n'ocupa els seients són antigues companyes i companys de lluites socials. Aquesta ofensiva passa pel carrer, recuperant espais i iniciatives. Defensant les organitzacions de venedors/es ambulants, noves associacions com els anomenats "sindicats de barri", organitzacions ecologistes, antirrepressives, centres socials okupats, obres socials de la PAH, espais de lluita antipatriarcal i un llarg etcètera. Però l'ofensiva també passa pels centres de treball. Nosaltres, la CGT, l'estem promovent. Cada vegada més vagues ja no són només de resistència, sinó que es marquen com a objectius recuperar drets i condicions de treball.

El conflicte de classes, el conflicte entre explotadors i explotats, existeix. Cada dia i arreu. Nosaltres, simplement, busquem fer-lo visible. Que aflori i, quan surt a la llum, el fem servir per avançar en els nostres objectius que miren cap a la revolució social. Els darrers mesos les expressions d'aquest conflicte en el món del treball han augmentat. D'exemples en tenim per tot el territori i a diferents sectors. Avisem, no obstant, que tot just és el principi. Ens posem a caminar, passem a l'ofensiva.

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

Inaugurada la nova seu de la CGT de Catalunya

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La inauguració de la nova seu del comité confederal de la CGT de Catalunya es va fer en dues jornades. La primera es va realitzar el passat divendres 7 d'abril de 2017, i la segona el dissabte 8 d'abril.

La nova seu es troba ubicada als baixos del Carrer Burgos 59 de Barcelona, al barri de Sants. La jornada de divendres va anar adreçada a la militància i a les afiliades de la CGT. Es van obrir portes a les 17:30, i al local es podia veure una exposició de cartells de lluites sindicals i socials des del període de pre-guerra fins a la dita Transició. El cantautor Rodri, del grup Narcòtics, va amenitzar la tarda mentre una projecció de lluites obreres i socials de les darreres dècades feia de teló de fons. Companys d'Antonio Cano, militant exemplar de la CGT a Parcs i Jardins de Barcelona que ens va deixar fa uns mesos, van posar una placa a la sala d'actes del local entre aplaudiments de les companyes presents.

La segona jornada d'inauguració es va fer l'endemà, dissabte 8 d'abril a partir de les 11h fins a l'hora de dinar, amb un vermut obert al barri de Sants amb música.

Per la seu es van apropar companys i companyes de diverses federacions de la CGT de Catalunya junt amb persones militants a espais llibertaris i anticapitalistes del barri.

Esperem que aquesta inauguració sigui la primera passa que contribueixi a una major organització de la classe treballadora en defensa dels seus drets, llibertat i autogestió.

Dret de vaga mutilat

Ermengol Gassiot

Mutilant "drets" fins ara reconeguts legalment, el sistema polític actual està trinxant també els espais de mediació que, fins ara, havien servit per matisar o suavitzar els conflictes socials i de classe.

Ahir dimarts 14 de març alguns mitjans es van fer ressò del que possiblement sigui el pitjor atac contra el dret de vaga dels darrers 40 anys. Es tracta de la sentència que el Tribunal Suprem va dictar el novembre de l'any passat arran d'una demanda de CGT contra l'empresa Altrad Rodisola, de Tarragona. En una vaga de l'any 2015 per defensar les condicions laborals dels seus treballadors/es, algunes empreses que contractaven serveis d'Altrad van subcontractar-los a una altra. Aquesta forma d'esquirolatge, de suplantar a vaguistes amb treballadors d'altres empreses, fins ara era una pràctica que legalment no s'acceptava. De fet, així ho havia dictaminat l'Audiència Nacional també en aquest cas. Ara, el Tribunal Suprem, dóna la raó a les empreses i obre la porta a legalitzar el fet de rebentar les vagues. Simplement, aportant treballadors/es d'una altra empresa per a cobrir l'activitat que es deixa de fer per a tercers. Aquesta sentència cau en un moment en què la subcontractació està a l'ordre del dia, tant en el sector privat com en el públic.

Ja fa anys que la patronal reclama un canvi en la regulació legal del dret de vaga. Un dret que, no oblidem, la legislació emanada dels acords de la Transició ja limita considerablement en imposar períodes de notificació i impedir les vagues de solidaritat. Amb tot, de manera insaciable, la patronal insisteix reiteradament en restringir encara més les vagues. El seu objectiu és innegable: reduir al màxim la seva capacitat de pressió i d'incidència en les relacions ja desiguals per naturalesa entre treball i capital. Sovint a tertúlies i debats públics aquesta voluntat surt també a la llum pública. Tots nosaltres hem sentit més d'una vegada conceptes com ara "vaga abusiva" de la veu d'algun il·lustre tertulià, periodista o fins i tot representant polític. La sentència del Tribunal Suprem aplana el camí d'una llei d'aquest tipus.

Novament, saltant-se la separació de poders que teòricament regeix les societats parlamentàries (i que nosaltres no ens hem cregut mai), l'alt tribunal marca el que possiblement serà una nova iniciativa legislativa.

Atac d'artilleria pesant

La situació actual és ben clara. El Tribunal Suprem dicta una sentència que, si és ratificada per una altra de similar, marcarà jurisprudència. Primer atac d'artilleria pesada contra el dret "legal" de vaga. Pel forat obert en la seva defensa hi entrarà alguna llei aprovada "democràticament" per limitar el que els empresaris anomenen vagues abusives. En paral·lel, tant el sector privat com el sector públic ja fa temps que estan recorrent massivament a la subcontractació com a via de fer baixar els salaris, minvar la nostra capacitat de resistència com a treballadores i, en definitiva, precaritzar les nostres condicions de treball i de vida. El còctel està servit.

Com passa amb molts altres aspectes de la vida col·lectiva, les actuals "democràcies" burgeses busquen buidar de continguts això que anomenen "drets". La vaga, com moltes altres formes de protesta, seguirà sent legal sempre i quan perdi qualsevol capacitat d'incidir en la realitat. És a dir, la podrem fer a manera de coreografia, d'escenificació, d'expressió d'opinió si voleu, però no com a eina o arma per modelar com volem que es resolgui a la pràctica una situació. Darrerament hem anat veient en altres àmbits situacions similars que no cal recordar. Aquest és el camí que ens tenen traçat organismes internacionals, governs i organitzacions empresarials.

La moneda, no obstant això, té una altra cara. Mutilant "drets" fins ara reconeguts legalment, el sistema polític actual està trinxant també els espais de mediació que, fins ara, havien servit per matisar o suavitzar els conflictes socials i de classe. L'escenari que s'obre ara canvia ràpidament. I des del sindicalisme del conflicte en prenem nota.

** Article d'Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT Catalunya, publicat al Diari del Treball*

CGT davant la sentència del Tribunal Suprem que ataca el dret de vaga i la legalització de l'esquirolatge extern

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

El model de relacions laborals de l'estat espanyol està malalt de neoliberalisme i absent de drets fonamentals. Una prova més és la sentència del TS sobre el buidatge del Dret Fonamental de Vaga i la "legalització" de l'esquirolatge extern".

Polítiques laborals que emanades del poder legislatiu i avalades pel poder judicial en la major part de les vegades, han vingut sostenint ideològicament que: "la rigidesa o rigideses als mercats laborals (tant privats com públics), és a dir la regulació dels drets laborals, com a drets mínims o dret necessari, escanyen el mercat laboral, fent impossible qualsevol solució flexible, abocant a l'empresariat a la destrucció de centenars de milers de llocs de treball (ocupacions) en situacions de contracció, recessió de l'economia i, amb major virulència, en situacions de crisis, impedint el "creixement de l'economia i, per tant, el benestar social ".

Les diferents reformes a partir dels anys 90 del segle passat, liberalitzen fins a tal punt els mercats laborals que els sistemes d'organització del treball passen a tenir un eix sobre el qual gira tot el model: la descentralització productiva, els sistemes de treball on les contractes i subcontractes reforcen el model precari, insegur i vulnerable del mateix i la llibertat absoluta del capital passa a constituir l'únic principi.

Ens trobem amb un marc de relacions laborals malalt de neoliberalisme: insegur per a les persones treballadores, alhora que ha dissolt el caràcter col·lectiu del conflicte, individualitzant les relacions laborals i tractant de sostreure la naturalesa social i col·lectiva de les relacions salarials. S'ha aconseguit l'homogeneïtzació a la baixa de les condicions de treball, entorn del criteri de flexibilitat i s'ha possibilitat la reestructuració salvatge que l'empresariat ha portat i està portant a terme en tots els sectors d'activitat, sense límits institucionals i amb escassa resistència sindical.

Quan les persones treballadores s'oposen a aquest model precari, insegur i bàrbar de l'empresariat i del capital, decideixen exercir la defensa dels seus drets laborals a través d'exercitar un DRET FONAMENTAL: LA VAGA, el Tribunal Suprem, per mitjà de la seva sala IV social, en sentència del cas Altrad Rodisola, decideix "legalitzar l'esquirolatge a través de la subcontractació".

Ens trobem davant un autèntic un acte contrari a la "legalitat vigent" i contrari al "estat de dret", i a més contrari a la doctrina del Tribunal Constitucional (TC), doncs aquest fixa posicionament en la seva Sentència 75/2010, de 19 d'octubre, a la qual li segueixen moltes altres en el mateix sentit i on assenyala que "*... de poco servirían las prohibiciones, garantías y tutelas establecidas en la legislación laboral en relación con las actuaciones empresariales lesivas del derecho de huelga si se admitiera que éstas alcancen únicamente al contratista, empresario directo en la relac ión laboral, y no al empresario principal, que es sobre quien habrán de recaer en última instancia los efectos económicos lesivos de la huelga y quien, por tanto, podrá estar igual o más interesado que el contratista en combatirla*".

Amb aquesta Sentència es produeix un buidatge del Dret Fonamental a la VAGA i, en conseqüència, es pretenen establir criteris ideològics, no jurídics, per emparar a través de sentències (com aquesta i unes altres del mateix calat) la impunitat empresarial absoluta en les relacions laborals.

La CGT interposarem el recurs d'empara davant el TC i cridem a les classes assalariades a DESOBEIR obertament Lleis i Sentències que vulneren els Drets Fonamentals.

L'única solució és la mobilització.

Defensem els miners i el territori

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Des de fa dècades l'empresa minera Iberpotash (actualment propietat de la multinacional israelí ICL) explota les mines de potassa de Sallent i Súria. I també des de fa dècades ha anat desfent-se del runam a la coneguda muntanya del Cogulló de Sallent, causant perjudicis pels aqüífers i el propi riu Llobregat. Durant aquest temps, els abocaments han comptat amb el silenci còmplice de governs de diferent color que no han pressionat com calia a la multinacional per a que complís amb la responsabilitat i cura del territori on estava instal·lada. Així doncs, el resultat és que s'embutxaquen desenes de milions d'euros anuals i ens deixen els residus.

La lluita del poble de Sallent va permetre guanyar una batalla judicial per a que deixessin de fer-se els abocaments al Cogulló, establint-se l'1 de Juliol de 2017 com a fi d'aquesta pràctica. Mentre no arribava aquesta data, Iberpotash hauria d'haver acondicionat la mina de Súria, que compta amb una planta de tractament de residus, per a absorbir la producció i plantilla de la mina de Sallent. Era l'anomenat Pla Phoenix, que porta anys d'endarreriments. A data d'avui, aquest canvi no s'ha realitzat, el que significa que 1000 llocs de treball directes i fins a 4000 comptant els indirectes estan penjant d'un fil, una amenaça de primer nivell per a les famílies de miners i mineres directament afectades i el conjunt del Bages i comarques properes.

Estem a 3 mesos d'aquesta data i l'empresa no aporta cap solució. Estem a 3 mesos d'aquesta data i el govern no aporta cap solució. Estem a 3 mesos d'aquesta data i se'ns acaba la paciència.

Aquells que feien ulls grossos amb la multinacional, ara estan xiulant, dissimulant, com si no passés res, abandonant als i les treballadores a la seva sort, doncs si no hi ha feina hi ha EROs, ERTEs i acomiadaments generalitzats. No és gens descartable que l'empresa, a més, aprofiti l'ocasió per a fer xantatge sobre les condicions de la plantilla directa i de subcontractes. Això, per una comarca ja prou castigada per diverses crisis industrials, tèxtils i mineres, és un cop demolidor.

Els miners i mineres de Súria i Sallent volen treballar i exigeixen que aquesta feina sigui respectuosa amb el territori. És un insult a la intel·ligència que l'empresa multinacional i el govern pretenguin fer-nos creure que a tres mesos vista no tenen previst l'escenari que hi haurà, fet que ens fa suposar que no ho comuniquen perquè serà negatiu pels miners.

Creiem que davant la passivitat existent, és l'hora d'iniciar la defensa activa dels llocs de treball i el territori. En una lluita que no és només dels i les treballadores de la mina, sinó també de les seves famílies. També de les comarques del Bages i Berguedà. També de tota la classe treballadora.

Fem una crida a preparar la solidaritat de classe. Si no hi ha solució, els miners i mineres pujaran des del kilòmetre de fondària on estan treballant, sortiran al carrer i faran sentir de forma nítida la veu en defensa dels drets, llocs de treball i el respecte al territori, front el desig de beneficis de la multinacional. La CGT de Catalunya estarà al seu costat, preparada.

Per què el conveni TIC porta 7 anys bloquejat?

Coordinadora Informàtica CGT
http://www.cgtinformatica.org

El 2017 les centenars de milers de persones que treballem en el sector TIC assistim al cinquantè capítol de negociació entre CCOO-UGT i la patronal. En aquests 7 anys sense conveni, els salaris mínims per categoria professional han caigut un 9,8% com a resultat de la congelació de taules. El que, podeu imaginar, no suposa cap problema per a una patronal que porta diversos anys de política de precarització. Si de la patronal depengués les taules no es revisarien mai.

Els treballadors que disposen de salaris dignes farien bé en no estar tranquils, mirant a un altre costat com si aquest conveni no fora amb ells: a major diferència amb els mínims salarials, més apetitós és acomiadar per recontractar a baix cost i obtenir beneficis. I al revés.

El cost salarial en el sector TIC ha caigut en picat en els últims anys i no apunta a una recuperació malgrat els nous projectes. Sense dades disponibles històriques en l'INE, sí podem sospitar el seu comportament: Per posar un exemple, només en l'últim any, la remuneració mitjana del treballador en el sector TIC a Catalunya (incloent indemnitzacions per acomiadament) ha caigut un 13,7% mentre que la mitjana de tots els sectors pujava un 0,1%. Per comprendre una baixada així, hem de pensar com de baixos han de ser els salaris de noves entrades per afectar al conjunt. En un només any que, en teoria, no ha estat dels pitjors.

Perquè el problema no és la Crisi, sinó el potencial de beneficis que hi ha en la substitució de treballadors i condicions, mai perquè millorin els que entren, sinó perquè es mantinguin en sous cada vegada més baixos i amb tendència regressiva.

I com reaccionen davant aquest panorama els sindicats que, de moment, estan en la taula de negociació? Doncs lamentablement amb el model de despatx, entreguista i de rendició social al que ens tenen acostumats. En aquests 7 anys no han fet ni una sola mesura de mobilització, ni cap intent, més enllà de tímides i educades concentracions de delegats fa ja uns 5 anys.

El resultat d'aquesta política de contenció és que la patronal es riu de les reivindicacions plantejades. Qui té por de qui ni ensenya les dents ni té la suficient credibilitat com per mossegar amb elles? Set anys de negociació sense pressió mostren sobradament el fracàs d'una línia sense futur.

Amb aquest model, hem de ser tots conscients que és impossible que s'obtingui cap resultat sense fortes contraprestacions a canvi. Aquestes cessions exigides per la patronal TIC són drets dels treballadors: la teva voluntarietat, la flexibilitat en mans de les empreses, grups professionals 'amplis' que permetin que categories actuals es facin per preus menors, acabar o limitar garanties existents com l'antiguitat i un llarg etcètera que converteix una negociació per millores en un mercadeig de drets de treballadors.

Tots i totes sabem el nivell d'ètica que tenen les multinacionals i càrniques TIC: cada cessió de la nostra vida, serà un absolut i complet desastre una vegada lliurada a les mans de gent sense escrúpols. Sense mobilització és impossible que s'obtingui un altre resultat que aquest o l'eterna congelació de taules.

Com a Coordinadora d'Informàtica de CGT som clars sobre aquest tema: sabem les dificultats, i que requereix temps i preparació, però no tenim por d'iniciar el camí d'un escenari de conflicte general en el sector TIC. Un conflicte que s'estengui a clients i que prepari el camí de la Vaga General en les TIC.

Negar-ho, és enganyar a centenars de milers de treballadors o vendre els nostres drets al pes. Nosaltres tenim clara l'opció. De moment altres forces sindicals segueixen en els seus despatxos intercanviant papers, per setè any consecutiu, amb una patronal que fa esforços per mantenir les formes.

Endinsant-nos en l'elusió fiscal

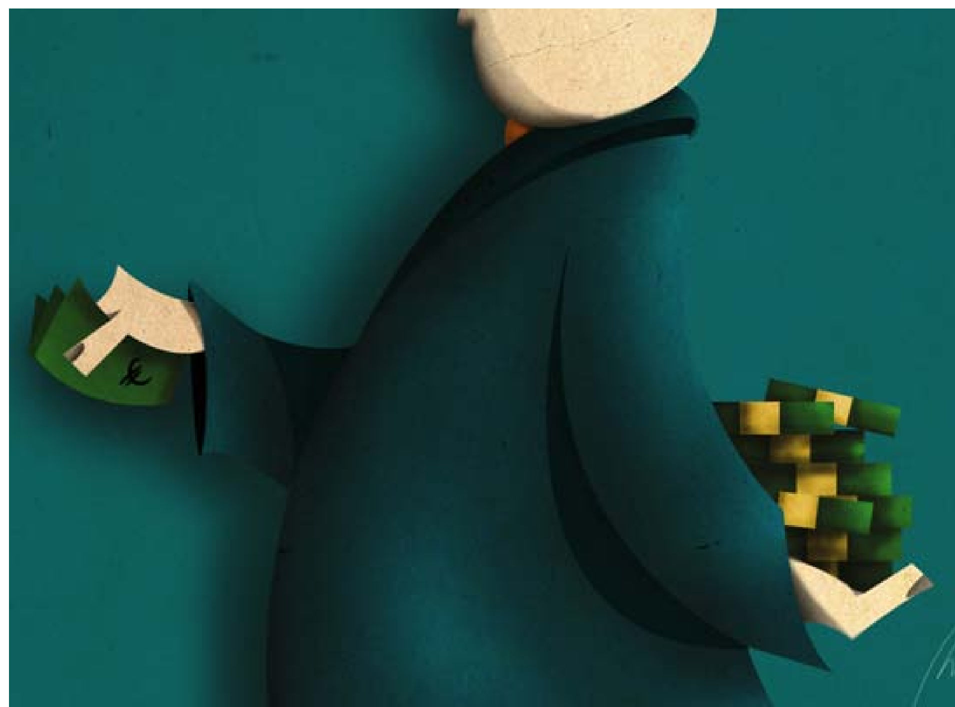
Miren Etxezarreta

El sistema tributari és una peça fonamental de redistribució de la riquesa. Dins la sèrie 'La despossessió quotidiana', l'economista repassa els enginys legals que permeten els grans capitals beneficiar-se d'exempcions tributàries.

Explicar el sistema fiscal en un article molt breu és tasca impossible. Així doncs, em limitaré a comentar una part poc coneguda del sistema fiscal, qui desitgi un tractament més ampli pot consultar l'informe 11 del Seminari Taifa o un estudi, encara més ampli, a Sector públic i sistema fiscal. Escriuré sobre una de les parts a què normalment se sol donar menys atenció en analitzar els sistemes fiscals. Em refereixo a l'elusió fiscal (de vegades també coneguda com evasió fiscal, un terme menys precís).

Es fan molts comentaris sobre el frau fiscal. I és útil i correcte que així sigui, doncs és sabut que és extraordinàriament alt en aquest país (s'estima en, com a mínim, 80.000 milions d'euros l'any) i suposa un greu delicte social. Però és menys coneguda l'existència de sistemes legals d'evasió d'impostos per als molt rics, que condueixen a reduccions impositives de gran magnitud, el que s'anomena elusió fiscal.

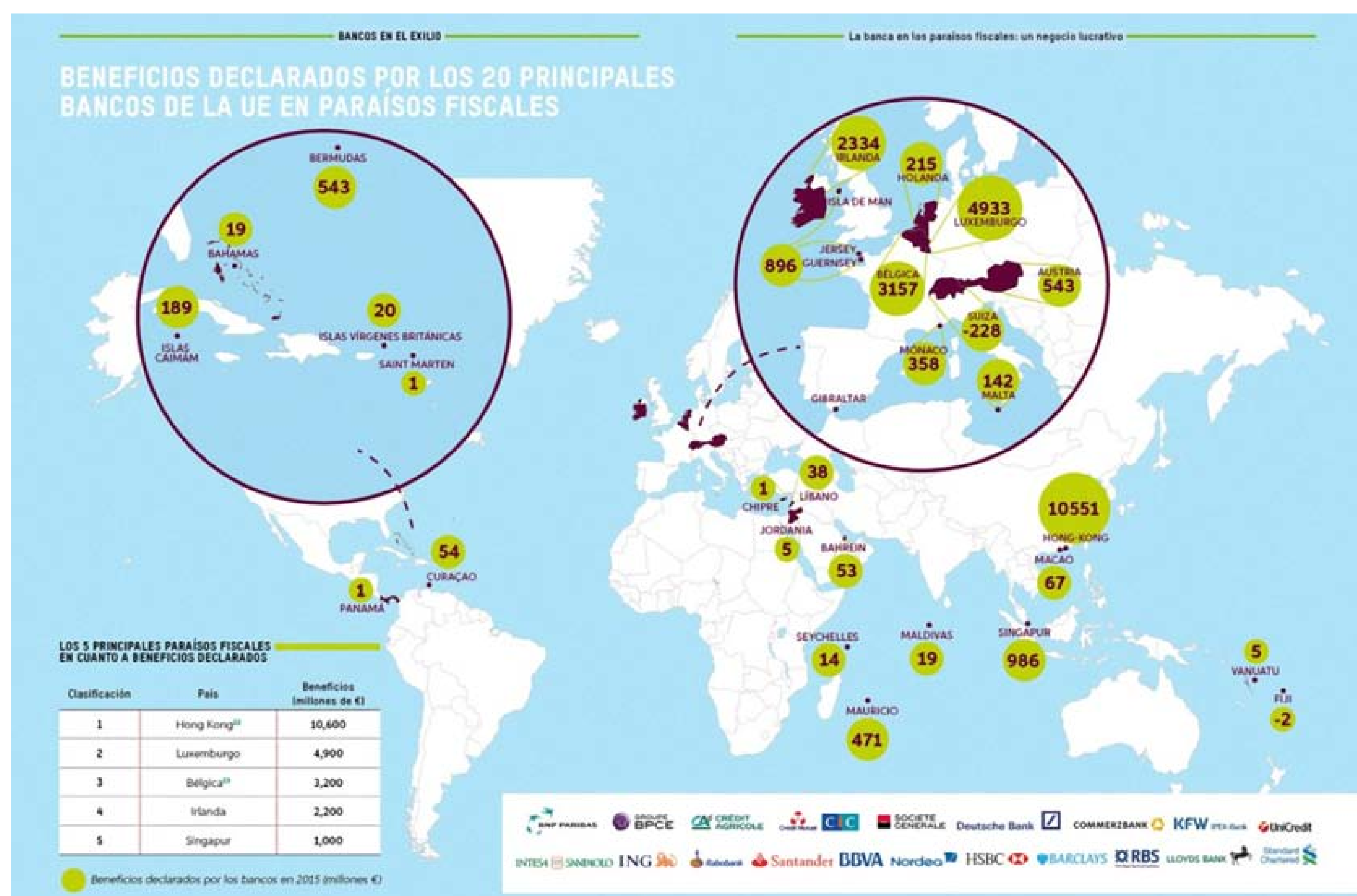
L'elusió fiscal consisteix a tractar de minimitzar o eliminar els impostos que haurien de pagar-se, fent servir mitjans legals per aconseguir-ho. Es tracta d'aprofitar les normes legals, de bordejar o sortejar la llei, per evitar el pagament d'impostos. És obvi que és legal, però moralment, en molts casos, s'apropa molt al frau, amb l'avantatge que es fa sense perill d'incórrer en sancions. L'elusió fiscal és important, no només perquè significa una menor recaptació, sinó perquè també mostra que el nostre sistema polític i social accepta la reducció d'importants impostos segons qui i per a qui. És el mètode utilitzat massivament pels grans despatxos d'assessors fiscals, mags en exercir l'enginyeria financera perquè els seus clients no paguin impostos.

Ruth Molas

D'entre les figures més importants d'elusió caldria començar fins i tot per mencionar les que s'integren dins de l'Impost sobre la Renda de Persones Físiques (IRPF) com ara el tipus especial de gravamen a l'estalvi, un impost molt més baix respecte al de les rendes del treball. Tanmateix, més especialment, cal referir-se a l'impost de societats que, amb tipus nominals inferiors al 25% o 30% - en el cas d'ens de crèdit-, està plagat d'exempcions mitjançant la consideració de situacions particulars, pèrdues, etc., a diferència de les rendes gravades amb l'IRPF amb tipus considerablement superiors i exempcions molt menors. El que fa que el tipus efectiu de l'impost estigui molt per sota del nominal (el tipus nominal és el que diu la llei que haurien de pagar; el tipus efectiu és el que realment paguen després de descomptar les exempcions). És paradoxal que el tipus efectiu del 15% pels beneficis de les empreses petites és considerablement major que el tipus pels grans grups empresarials: un 6%. Si comparem aquests tipus amb el més baix de l'IRPF que és del 19% pels qui guanyen menys de 12.450 euros l'any veurem l'enorme desproporció. També hi ha moltes diferències regionals en els impostos sobre el Patrimoni i el de Successió.

Malgrat la gravetat d'aquestes diferències, l'elusió fiscal abasta molt més. Les autoritats fiscals assenyalen que per evitar la fugida dels grans capitals del país i per tal d'atreure els capitals estrangers, és necessari afavorir-los i que paguin menys impostos pels seus beneficis. Consideren que així hi haurà més inversions i més treball en el país (aspecte dubtós, ja que aquestes inversions es poden fer en capital financer especulatiu). Aquestes pràctiques no només són de l'Estat espanyol, sinó que la majoria dels països capitalistes centrals també les duen a terme. La situació ha arribat a adquirir tanta importància que la mateixa UE està exigint a alguns països que recuperin els impostos que han permès evitar a les empreses transnacionals.

Clasificación	País	Beneficios (millones de €)
1	Hong Kong[1]	10,600
2	Luxemburgo	4,900
3	Bélgica[2]	3,200
4	Irlanda	2,200
5	Singapur	1,000

A l'Estat espanyol, entre les principals figures de l'elusió fiscal, la més coneguda són les Societats de Capital Variable (SICAV). Per constituir una SICAV són necessaris almenys cent participants i un capital mínim de 2,4 milions d'euros. A l'enginyosa "enginyeria financera" no li ha resultat difícil descobrir que es poden aplegar molts pobres (fins a 99, fins i tot pidolaires) i molt pocs o un inversor molt ric que aconseguirà així una SICAV que tributi molt poc, doncs les SICAV paguen només l'1% dels seus beneficis i això únicament quan són distribuïts. Cal prestar atenció a la diferència legal respecte al poc que tributen per l'impost sobre beneficis les empreses normals (15% les pymes), com hem esmentat abans, per no mencionar l'IRPF (19%, el tram més baix d'ingressos).

A més de les SICAV, hi ha d'altres figures similars: les Institucions d'Inversió Col·lectiva (IIC) i els Fons d'Inversió, i les un xic diferents, Entitats de Tinença de Valors Estrangers (ETVE). Tot i haver-hi diferències entre aquestes figures, tots són sistemes que s'apliquen als grans capitals i els permeten pràcticament no pagar impostos o pagar quantitats irrisòries si es tenen en compte els profits obtinguts. Per exemple, algunes de les empreses que es beneficien de les ETVE a l'Estat espanyol són Microsoft, Vodafone, Pepsi, Hewlett-Packard, Starbucks i American Express. El cas més escandalós és Exxon, que el 2008-2009 amb beneficis de 9.907 milions d'euros, amb un únic treballador a l'Estat espanyol va mostrar una base imposable negativa d'1,5 milions d'euros, la qual cosa li permetia accedir fins i tot al crèdit fiscal! Hi ha molts casos que es podrien comentar.

A aquestes figures cal afegir les amnisties fiscals consistents en la facilitació de la legalització de la situació respecte als impostos que deuen els que han defraudat a la hisenda pública prèviament. Aquestes amnisties no formen part del sistema fiscal regular, però en els darrers anys s'han concedit amb certa freqüència quan és conegut que el frau fiscal és considerable, permetent que els defraudadors regularitzin la seva situació en condicions molt favorables.

En resum, els sistemes fiscals legals permeten a les grans empreses i als grans capitals no pagar impostos o, al menys, afrontar molts menys imposts que la resta de la població del país que es guanya la vida amb la seva feina. Per això, l'elusió fiscal és important, no només perquè significa una menor recaptació, sinó perquè també mostra que el nostre sistema polític i social accepta selectivament la reducció d'importants impostos. Per això, retallen la despesa pública en aspectes socials - no en el suport a les empreses i capitals- dient que no hi ha diners.

El sistema fiscal constitueix una poderosa eina mitjançant la qual les autoritats públiques poden redistribuir la riquesa per afavorir als més dèbils o bé, per redistribuir-la a l'inrevés: facilitant l'acumulació de capital per mitjà de la despossessió de les classes populars amb un sofisticat sistema fiscal. Malauradament, és la segona opció a què s'estan dedicant amb entusiasme els estats dels països centrals en general i de l'Estat espanyol amb particular esforç.

** Miren Etxezarreta és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Aquest article publicat a la Directa forma part d'una sèrie monogràfica al voltant de l'informe 'La despossessió de la vida quotidiana'.*

Una eina complementària a la lluita sindical #Coop57

Lluís Rodríguez Algans, Economista

En aquest article intentaré explicar perquè crec que Coop57 és una eina útil per al sindicalisme. Que sindicalisme i Coop57, i l'economia social i solidària de la qual forma part, són instruments complementaris de la classe treballadora que es necessiten mútuament, per aconseguir la transformació que busquem. Intentaré explicar això amb dues idees fonamentals i un exemple:

- Sindicalisme i cooperativisme són aliats.
- Qualsevol transformació necessita dues potes: resistència i alternatives.
- Coop57 és un projecte que posa en pràctica aquestes dues idees.

Començant, doncs, amb la primera idea, quantes vegades he hagut d'escoltar que els sindicats estan en contra de les cooperatives! I també conec cooperativistes que estan en contra dels sindicats.

De qualsevol manera, els sindicalistes i cooperativistes que creuen que són rivals o competència, em sembla que tenen una perspectiva molt pobra de la classe treballadora. Per començar perquè les primeres cooperatives eren dels sindicats. I per continuar, parlant de poder sindical, entès com a poder col·lectiu dels i les treballadores en l'empresa, en quina empresa tenen els i les treballadores més poder que en una cooperativa? O entenent també el poder sindical com a eina democratitzadora d'una empresa, quina empresa és més democràtica que una cooperativa?

Una altra cosa és que no ens conformem, només, amb democratitzar l'empresa. Si el que busquem és democratitzar l'economia, no podem quedar-nos dins de l'empresa, hem de sortir fora. El tema, llavors, serà saber com aconseguir una economia que posi al centre la sostenibilitat de la vida, tenint en compte que vivim en un planeta amb recursos limitats.

I aquí introdueixo la segona idea fonamental que he avançat; per aconseguir aquesta transformació de l'economia hem de caminar amb dues potes: resistència i alternatives. D'una banda resistència al capital, que mossegada a mossegada, o a urpades, ens va devorant la vida, ens va estrenyent el cercle de les nostres vides. En aquest sentit, el sindicalisme és un contrapoder que s'oposa a aquest poder del capital. Però la resistència no és suficient.

Cal construir alternatives concretes, aquí i ara, que responguin a les necessitats dels i les treballadores, i que prefigurin aquesta societat que volem aconseguir. Aquestes dues potes són imprescindibles, perquè si falla alguna, sabem que anem a caminar coixos.

És en aquest sentit com entenem que són complementaris el sindicalisme i l'economia social i solidària, de la qual Coop57 forma part.

Aquesta complementarietat, a més, es dóna en el seu mateix sorgiment, ja que Coop57 sorgeix de la lluita de 57 treballadors de l'Editorial Bruguera, quan l'editorial es declara inviable i decideix tancar. Parlem de 1986, i encara que la majoria dels 800 treballadors de l'empresa van acceptar les condicions imposades pel banc en la liquidació, 57 van lluitar fins al final pel que consideraven que era el just. En 1995 van guanyar el judici, i amb part de les indemnitzacions que van rebre van crear un fons per finançar projectes que es generessin llocs de treball de qualitat.

Així és com es va crear Coop57, sota la figura jurídica de cooperativa de serveis financers. Amb el temps ha anat augmentant en nombre de socis i ha anat diversificant les entitats a les quals proporciona finançament.

Vist que el que va sorgir a Catalunya funcionava, s'han anat creant seccions territorials de Coop57 a Aragó, Madrid, Andalusia, Galícia i a Euskal Herria.

Però, què és Coop57? Ja he dit al principi que pel meu Coop57 és un exemple pràctic de les dues idees fonamentals he subratllat: sindicalisme i cooperativisme són aliats, i la transformació social necessita les dues potes de la resistència i la construcció d'alternatives.

Coop57 és, en aquest sentit, una cooperativa de serveis financers ètics i solidaris, que busca la transformació social. Com ho fa? Captant estalvi de la societat civil i canalitzant-ho cap a projectes democràtics, sostenibles, que busquen millorar el benestar de la comunitat, responent a les seves necessitats. Són projectes i entitats que posen al centre la sostenibilitat de la vida, i no la maximització de beneficis.

Però Coop57 no es conforma només amb finançar projectes transformadors. També busca anar creant un circuit d'economia alternativa. Com ho fa? Fent sòcies a totes les entitats que demanen finançament a Coop57, i involucrant-les en les activitats de la pròpia Coop57. D'aquesta forma s'entrellacen molts projectes petits alternatius que aïlladament al mercat són invisibles, però que junts, agafen tal volum que ja comencen a visibilitzar-se, i a constituir-se en una alternativa real al mercat convencional capitalista. Això fa que existeixi un circuit en el qual un treballador o treballadora sap que quan compra un producte o contracta un servei, els diners que està pagant van a un projecte la finalitat del qual és similar al que ell o ella persegueix. Podem dir que se li dóna a la persona treballadora l'oportunitat de no retornar el seu salari al capital.

Per tant aquesta és la complementarietat que volia explicar entre Coop57 i el sindicalisme. Tenim una xarxa d'economia social i solidària com a alternativa real, que ja funciona, prefigurant la societat que volem, i tenim la lluita sindical en l'empresa, per millorar les condicions laborals, i fora d'ella, per millorar les condicions de vida.

No vull acabar sense dir que Coop57 també funciona com a instrument de resistència i de lluita contra la precarietat laboral, tal com ho va fer en la vaga de les subcontractes de Movistar a la primavera de 2015. Els i les treballadores estaven disposades a lluitar i a fer vaga, però no tenien caixa de resistència. Aquesta caixa de resistència fa que els i les treballadores en lluita puguin allargar les vagues tant com sigui necessari, atès que, com sabeu, una vaga la guanya el que més aguanta, i normalment les empreses tenen molta capacitat d'aguantar. Sense la caixa de resistència no s'explica l'existència de vagues que poden durar setmanes o fins i tot mesos.

El cas és que els i les treballadores de les subcontractes de Movistar no tenien caixa de resistència, per la qual cosa Coop57 els va oferir finançament perquè tinguessin un fons que els ajudés a aguantar en la vaga. Se'ls va concedir 80.000 euros a interès zero, avalat per 6 cooperatives de Coop57. La vaga va durar tres mesos i els i les treballadores van aconseguir el que buscaven.

Tocava retornar el préstec a Coop57. Per aconseguir-ho els i les treballadores de Movistar van organitzar amb altres moviments socials el Correscales, una carrera de 800 km, amb 80 corredors/es, des de Bilbao a Barcelona, que es va desenvolupar al febrer de 2016 L'objectiu de Correscales era, a més d'activar la mobilització en contra de la precarietat en els llocs per on passava Correscales, aconseguir recaptar mitjançant crowdfunding 100.000 euros.

Es va superar l'esperat i es van aconseguir 146.000 euros de 360 entitats i persones donants. Amb aquests diners es va retornar el préstec i es va crear un fons per a altres lluites en contra de la precarietat.

Aquesta lluita va ser una lluita contra la precarietat i contra la degradació els drets laborals que està impulsant el capital. Una lluita per la dignitat humana. Una lluita que uneix resistència i construcció d'alternatives. Sindicalisme i economia social i solidària de la mà. Aquest és el repte.

** Intervenció de Lluis Rodriguez a la II Trobada de professionals de l'assessorament laboral i social realitzada la tardor de 2016 a Bilbao.*

Coses que has de saber de les Mútues: Com defensar-te

CGT Baix Llobregat

La Mútues col·laboradores amb la Seguretat Social (abans anomenades Mútues d'accidents de Treball i malalties professionals de la Seguretat Social) són entitats privades, en teoria "sense ànim de lucre" que històricament s'han encarregat de la gestió dels accidents de treball i malalties professionals. Després de diverses reformes, han anat assumint cada vegada més funcions, assumint des de fa anys el control de la prestació econòmica en cas de baixes per malaltia comuna. És a dir, actualment, malgrat que la teva baixa sigui de contingència comuna (no laboral) la Mútua gestiona la prestació econòmica, podent fins i tot suspendre o extingir la prestació, realitzar proves diagnòstiques i tractaments, citar al treballador a "controls" de la baixa, etc.….

Les Mútues poden controlar una Incapacitat Temporal (IT) a partir del mateix dia de la baixa (abans era a partir dels 15 dies), és a dir, el teu metge de capçalera pot donar-te la baixa i la Mútua citar-te als dos dies per controlar-te. A més, si el treballador no acudeix a una visita de comprovació de la Mútua i no ho justifica, poden suspendre't la prestació (vaja, et deixen de pagar la baixa).

La Mútua m'envia al metge de capçalera i no es fa càrrec. Què faig?

És habitual que les Mútues intentin "escaquejar-se" i intentar derivar-nos al metge de capçalera, encara tractant-se la nostra patologia o lesió d'una contingència laboral. És molt important que si acudim a la Mútua i ens atenen però ens envien al nostre metge de capçalera, ens donin l'informe mèdic en el qual basen aquesta decisió. Si directament no ens atenen, és important demanar un justificant de que hem estat a la Mútua i ens neguen l'assistència. Paral·lelament en tots dos casos podem presentar una queixa en el Llibre de reclamacions de la Mútua i en l'Oficina Virtual de reclamacions (https://ovrmatepss.es)

En les empreses amb Servei mèdic propi, és molt important que cada vegada que ens atenguin ens donin un justificant d'assistència, així com un informe mèdic amb el motiu de l'assistència, el tractament rebut, medicaments subministrats, etc., ja que en cas que al final hàgim d'agafar una IT expedida pel metge de capçalera, puguem justificar que hem estat atesos per una lesió derivada del treball, en la qual la Mútua no ens ha donat la baixa. Tingues en compte que com més temps passi, més difícil serà demostrar que la teva lesió és conseqüència del treball. Per això, si per exemple et dóna una estirada en el braç mentre treballes, el millor és acudir directament i en horari laboral a la Mútua, i si aquesta no t'atén anar a la sanitat pública explicant que la lesió te l'has fet treballant i la Mútua t'ha negat l'assistència, ja que moltes empreses el que fan és donar-te un permís, donar-te algun dia de festa si és que et deuen, fins i tot tenir-te en el servei mèdic de l'empresa (si és que en tenen) mentre et trobes malament, etc.….., van passant els dies i llavors és més difícil demostrar l'origen de la lesió.

El més important, una vegada que el metge de capçalera ens dóna la baixa perquè la Mútua passa de nosaltres i no estem en condicions de treballar, és presentar una RECLAMACIÓ DE RECONEIXEMENT DE CONTINGÈNCIA LABORAL, per poder presentar aquesta reclamació és imprescindible estar de baixa. Hi ha un formulari per presentar aquesta sol·licitud, però el més recomanable és que et passis per CGT i demanis ajuda al Servei Jurídic, ja que el que al·leguis en la teva sol·licitud és el que després servirà de base en cas que calgui presentar una demanda judicial si te la deneguen.

Per presentar la sol·licitud de reconeixement de contingència laboral, hem d'argumentar amb informes mèdics l'origen laboral de la nostra patologia, per això és necessari haver recopilat la màxima informació possible (informes d'assistència a la Mútua, informes d'assistència a urgències, visites al servei mèdic d'empresa, partes de baixa anteriors, etc)

De la reclamació prèvia inicial has de guardar un ORIGINAL SEGELLAT, ja que en cas que no et reconeguin la contingència i tinguis que anar a Judici, és preceptiva la seva aportació. En alguns casos és recomanable sol·licitar informe a la Unitat de Salut Laboral per poder aportar a la reclamació, així com presentar denúncia davant Inspecció de Treball (per exemple si es tracta d'una lesió derivada de les males condicions de treball en l'empresa, moviments repetitius, problemes ergonòmics etc.…) Una vegada presentada la reclamació al INSS, el Director Provincial d'aquest Organisme determinarà si la contingència és professional o comuna, remetent-nos una resolució, que en cas de ser negativa podem reclamar via judicial.

Respecte als terminis per a aquesta determinació, la llei no n'estableix cap, però com més aviat possible s'interposi millor, ja que a més es tracta d'un tràmit bastant lent.

Mentre es resol l'origen de la contingència, el treballador percebrà la prestació corresponent a la baixa d'origen laboral (si no existeix millora per conveni col·lectiu, això suposa una pèrdua econòmica, ja que per contingència laboral es cobra més). En qualsevol cas, malgrat que pot ser que no existeixi minvament econòmic per existir un complement en conveni, és convenient que quedi determinat l'origen laboral de la baixa, ja que per exemple si es tracta d'una tendinitis (per dir alguna cosa) i no reclamem, totes les futures baixen seran considerades com a malaltia comuna, fins i tot en el cas que s'acabi amb una incapacitat permanent per aquesta lesió, serà considerada de origen no laboral, si no hem anat reclamant la contingència en cada període de baixa.

Una vegada reconeguda la contingència laboral percebràs les possibles diferències econòmiques que es produeixin respecte a la prestació, havent de fer-se càrrec la Mútua del seu tractament.

Paral·lelament a la reclamació de reconeixement de contingència laboral, podem presentar en alguns casos denuncia davant Inspecció de Treball, per exemple en el cas que entenguem que el nostre treball no reuneix les condicions mínimes de seguretat, per manipular excés de pes, treballs repetitius, etc.

En cas que es determini l'existència de falta de mesures de seguretat, podries sol·licitar l'aplicació de l'anomenat "recàrrec per falta de mesures de seguretat", que suposa que totes les prestacions econòmiques que portin causa de l'accident o malaltia professional, s'augmentarien entre un 30 i un 50%, quan en definitiva, la lesió es produeixi per l'incompliment de les prescripcions i normes de seguretat i higiene o de prevenció de riscos laborals. Del recàrrec és responsable l'empresari infractor.

Resumint: Si la Mútua no et dóna la baixa i la teva baixa consideres que deriva de contingència professional, has de presentar una RECLAMACIÓ DE RECONEIXEMENT DE CONTINGÈNCIA LABORAL, per a això pots dirigir-te a CGT i t'assessorarem de com presentar-la. Si la Resolució de la teva sol·licitud és negativa, hauràs de presentar una demanda davant el Jutjat social corresponent. Has de saber que en cas que la Resolució sigui favorable (determinin que la teva baixa és de origen professional) és possible que la Mútua reclami, llavors tu seràs un dels demandats, així que no t'espantis si reps una citació del Jutjat.

Actes de control i comprovació i les Mútues

Les Mútues poden realitzar Actes de control i seguiment de les baixes mèdiques (encara que no siguin per contingència professional) des del primer dia de baixa. Poden accedir als informes, proves i diagnòstics referents a la baixa objecte de control, però en cap cas a tot l'historial mèdic.

És molt important que si la baixa te la va donar el metge de capçalera, com la Mútua pot "controlar-la" NO fallis a cap citació, ja que en cas contrari i si no justifiques la incompareixença, la Mútua procedirà a extingir la prestació, vaja, que seguiràs de baixa però no cobraràs ni un euro.

Per aquest motiu, és habitual que les Mútues al no estar regulada la periodicitat de les revisions, pressionin als treballadors amb constants visites a les quals hem d'acudir. Això sí, la Mútua ens ha de citar amb una antelació mínima de 4 dies hàbils. Demana sempre que et citin per escrit.

Què passa si no et presentes a una cita de la Mútua?

Doncs que ens suspendran cautelarment la prestació, donant-nos un termini de 10 dies hàbils per justificar la nostra inassistència, si no ho fem la Mútua extingeix la prestació. Si en aquests 10 dies presentem la justificació, ens donaran una nova data per a la visita.

La llei estableix els motius que justifiquen la inassistència: Aportació d'Informe emès pel metge del servei públic de salut en el qual s'assenyali que la personació era desaconsellable conforme a la situació clínica del pacient.

Quan la cita de la Mútua s'hagués realitzat amb termini previ inferior a 4 dies hàbils.

Quan el treballador acrediti la impossibilitat d'assistència amb una altra causa suficient (per exemple que estiguis ingressat a l'Hospital, que aquest mateix dia tinguis una altra cita mèdica, etc.

** Extret del blog de jurídica de la CGT del Baix Llobregat*

L'estiba, l'últim bastió a batre pel capitalisme neoliberal?

Desiderio Martín Corral, Gabinet d'Estudis Confederal CGT

L'estiba en el comerç de serveis es defineix en la tasca de col·locar la càrrega (qualsevol tipus de mercaderies) a bord dels vaixells per ser transportada amb un màxim de seguretat, ocupant el mínim espai possible, evitant avaries i reduint al mínim les demores en el port de descàrrega, és a dir, requereix d'una eficiència i especialització per rebaixar els costos.

Les persones assalariades, majoritàriament homes, que duen a terme aquest treball són els estibadors. El seu paper en la cadena de subministrament es torna imprescindible, doncs el seu treball discorre des de l'àrea de producció fins al consumidor. Treball que es realitza dins del buc, distribuint les mercaderies en el vaixell, així com en els cellers dels vaixells.

És a dir, ens trobem amb un treball que el seu "ofici" pot ser considerat com un dels "tradicionals". Expressat d'una altra manera, ens trobem amb un sistema de relacions laborals (capital-treball) regulat, encara no afectat per les directives de la UE sobre liberalització dels sectors. Les plantilles actuals en els ports espanyols ascendeixen a 6.150 treballadors.

Perquè s'ha de reformar ara el sector?

La Unió Europea, així com les sentències del seu Alt Tribunal, consideren que l'Estat espanyol contravé l'article 49 Tractat de Funcionament de la Unió Europea, en considerar que es viola el principi de lliure competència, així com la llibertat d'establiment de qualsevol "empresa" que vulgui operar en els ports.

La liberalització és desregulació i, en conseqüència, ruptura amb aquest model de relacions laborals que garanteix treball-ocupació, professionalització i condicions de treball dignes.

El TJUE ve des de fa anys trencant aquest model regulat i amb drets amb les seves sentències, les quals consideren que la llibertat de moviment dels capitals, així com la lliure competència, és una llibertat fonamental en aquest sistema de mercat lliure (¡¡¡), de més categoria que la llibertat de negociació, vaga i convenis. La liberalització solament tindrà un beneficiari: el capital. En el cas de la reforma de l'estiba, la seva liberalització aconseguirà atreure a nombrosos fons i empreses que sotmetran als treballadors i treballadores actuals a noves i més dures condicions laborals. Sous minvats, contractes inestables i reconfigurats a les lleis del mercat (reforma laboral), i la suposada eficiència i eficàcia econòmica en forma d'estalvi -bé en costos laborals, bé costos d'inversió- es traslladarà solament a la butxaca dels empresaris i accionistes de les noves empreses. Les infraestructures passaran a ser amortitzades en major termini amb vista a obtenir més beneficis i l'Estat hi perdrà.

Les experiències sobre com el neoliberalisme ha destruït les bases relacionals constituïdes en un cos de drets laborals i socials, vénen de molt antic: el 5 d'agost de 1981, el president Ronald Reagan va acomiadar a tots els afiliats del sindicat de Controladors del Tràfic Aeri (PATCO) que van desafiar la seva ordre de tornar al treball, i va declarar il·legal al sindicat. Havien fet una vaga de dos dies.

Els controladors aeris de l'Estat espanyol, amb un ministre del PSOE al capdavant de la cartera de Foment, van ser criminalitzats per aquest, que per mitjà de força bruta i autoritarisme, es va carregar no solament els drets dels treballadors i treballadores, sinó que els va negar el dret fonamental a la VAGA, i de pas va donar un avís a navegants, és a dir, a la resta de persones treballadores en "serveis públics o d'interès general".

El capitalisme, el global i l'europeu, no pot consentir que existeixi un sector com el de l'estiba, que -a l'estil del poblet gal d'Astérix i Obélix- resisteixi a la colonització del "imperi", la reducció del qual no suposarà sinó la consecució de la precarització i degradació d'aquest "bastió" obrer.

Quan els índexs de desigualtat i exclusió continuen creixent i el fenomen de les persones treballadores pobres sembla haver-se instal·lat definitivament al nostre país, això solament suposarà un altre pas -una altra batalla perduda- en una guerra de classes que dura ja més de dos segles.

La lluita, així com la solidaritat de la classe obrera nacional i internacional i la cooperació per part dels moviments socials que s'oposen a la mercantilització i les privatitzacions, han d'actuar com una "poció màgica"en la resistència al capitalisme.

Les dades del precariat

Eduardo Baiona

L'Enquesta de Població Activa (EPA) revela la constant degradació del mercat laboral espanyol des de l'aplicació de la reforma laboral el 2012: menys feina i menys sou, empobriment dels treballadors, subocupació, pluriocupació i desconcert.

"Tornar a les polítiques que van portar a Espanya cinc milions d'aturats no és encertat". Fa poques setmanes, la ministra d'Ocupació, Fátima Báñez, encara en funcions, es mostrava partidària de buscar consensos polítics en matèria laboral al mateix temps que considerava inamovible la precaritzadora reforma de 2012. Després de la seva renovació al capdavant del Ministeri –que cedeix les competències en Sanitat, Serveis Socials i Igualtat per crear el departament de Dolors Montserrat– aquest discurs, tan absurd com a contradictori, augura quatre anys –o tres, o dos, o un i mig, a saber- d'aquest més del mateix que va anunciar el seu cap, Mariano Rajoy, al debat d'investidura: precarització de l'ocupació i empobriment dels treballadors.

En els tres primers anys d'aplicació del nou marc laboral la massa salarial dels espanyols es va reduir en 18.000 milions, com a via per a un pretès augment de la competitivitat que, en realitat, consisteix a buscar els efectes d'una impossible devaluació monetària imposant unes normes els dolorosos efectes de les quals recauen sobre les esquenes dels treballadors.

Impossibilitat de polítiques monetàries després de la seva cessió al BCE i incapacitat per devaluar la moneda i elevar la competitivitat dels productes espanyols per la via del preu, l'equip econòmic de Rajoy tria actuar sobre els costos i, dins d'aquests, sobre els salarials. I es mostra decidit a no esmenar aquesta decisió mentre la majoria parlamentària contrària a aquesta regulació s'obstina a demostrar la seva incapacitat per coordinar una alternativa que alleugi la situació dels treballadors.

L'Enquesta de Població Activa (EPA) dóna fe de la negativa evolució que ha sofert l'ocupació a Espanya en els quatre anys i mitjà transcorreguts des de l'entrada en vigor de la reforma laboral al febrer de 2012: major precarietat, desplaçament del treball indefinit pel temporal, augment del descontentament, abandó del mercat laboral per neguit i recurs a la pluriocupació per arribar a fi de mes en un país en el qual hi ha menys treball que abans i es cobra menys per fer-lo.

En aquest període, els ingressos salarials mitjans (bruts) dels espanyols han passat dels 22.448 euros el 2011 a 21.867 el 2014 —última

dada disponible—. Suposa una retallada de 581 euros, l'efecte dels quals és major si es té en compte que la xifra de declarants ha caigut de 19,46 a 19,35 milions; és a dir, que en tot l'any treballen —ja sigui hores, dies o mesos— i cobren per fer-ho 108.710 persones menys que fa quatre anys i mig.

La pluriocupació com a mitjà de supervivència

És el que el sociòleg alemany Ulrich Beck denomina "la brasilerització d'occident". Un procés, per la via de la globalització neoliberal i de l'automatització dels processos de producció, que tendeix cap a "una era en la qual la subocupació és la característica més excel·lent". "Una festa financera que té notables conseqüències en l'assignació dels recursos econòmics i, com a conseqüència, en l'organització de la vida de les persones", apunta, i en la qual aparents indicis de bonança com la reducció de la desocupació conviuen amb uns altres com el pas de la societat de l'ocupació a la societat de les ocupacions; és a dir, de la pluriocupació com a mitjà de supervivència per al creixent nombre de treballadors pobres.

Segons la EPA, en els quatre anys i mig transcorreguts des de l'aplicació de l'última reforma laboral, la població activa s'ha reduït en gairebé 600.000 persones, passant de 23,4 milions a 22,8. La xifra d'ocupats ha crescut de 17,7 a 18,5 milions, i la d'aturats ha caigut de 5,6 a 4,3. És a dir, que la reducció de la desocupació en 1,3 milions es deu a la creació de llocs de treball —800.000— i a la sortida de gent del mercat laboral —600.000—. Més d'un terç dels inactius han arribat a aquesta situació per descoratjament davant les escasses opcions de sobreviure treballant: són 361.000 d'1,12 milions, xifra que inclou a altres 202.200 que no expressen els seus motius.

No és per a menys a la vista de com evoluciona un mercat laboral en el qual hi ha menys feina: el nombre total d'hores treballades per setmana ha caigut dels 600,9 milions de març de 2012 als 559,2 actuals, la qual cosa, malgrat suposar una millorança en relació amb el mínim de 519,7 de setembre de 2013, suposa una reducció del 7%. Menys treball per menys treballadors.

Dos milions i mig de treballadors que no treballen

Els ocupats amb jornada parcial han augmentat el seu pes al mercat laboral, amb un repunt d'una mica més de dos milions d'hores treballades. Els treballadors a temps complet, malgrat haver augmentat en l'últim any i mitjà — de 14,6 a 15,8 milions d'assalariats—, perden gairebé quatre milions d'hores treballades. No obstant això, una tercera part d'aquests últims —5,18 milions— són autònoms i treballadors independents i una altra sisena subsisteixen en el precariat: 2,44 no van treballar la setmana que van ser enquestats.

La subocupació segueix afectant a més d'1,8 milions de treballadors i gairebé dos terços dels empleats a temps parcial —1,65 de 2,69 milions de persones— accepten aquests contractes per no trobar uns altres de jornada completa. Mentre, la pluriocupació continua avançant, aconseguint a 418.000 treballadors –63.000 més que abans de la reforma i autònoms al marge—. No és d'estranyar l'ampli col·lectiu de treballadors descontents amb la seva situació laboral: 1,11 milions d'ocupats intenten canviar de treball, principalment per ampliar la seva jornada o elevar el seu salari.

La distribució dels 3,46 milions de contractes temporals estimats per la EPA dóna idea del nivell de precarització del mercat laboral espanyol: 167.400 contractes duren menys d'un mes —33.100 són d'un dia—, altres 623.500 es perllonguen entre un i tres i 554.800 se situen entre aquest període i el semestre. Aquestes dades serveixen per comprendre per què a la fi d'octubre hi havia 44.685 aturats més en un país en el qual es van signar 1.867.360 contractes: 1.700.530 d'ells —54.855 diaris, 85.026 per dia hàbil— van ser temporals. Crida l'atenció, però menys, l'existència d'1,6 milions d'assalariats del sector privat que ni tan sols són conscients de la durada del seu contracte.

** Article publicat a Ctxt*

CGT Ensenyament davant la matrícula pel curs 2017-18

CGT Ensenyament

Les comissions de planificació entre ajuntaments i Serveis Territorials/Consorci ja es van reunir abans de l'inici del procés de preinscripció i matriculació. Des de la CGT creiem que cal treballar aquest procés per potenciar l'ensenyament públic i proposem quatre eixos:

1.- Reducció de ràtios: cap tancament de P3 públic, aturem la massificació i la precarietat de la secundària. La FAPAC ha iniciat una campanya per la reducció de ràtios a P3 a 20 alumnes. Donem tot el suport a aquesta iniciativa. Caldria complementar la demanda de reducció de ràtios a P3, amb les demandes a la resta de sectors educatius: 20 alumnes a Primària, 25 a ESO i 30 a Batxillerat, acompanyant l'exigència de no tancament de cap línia de P3 pública i oferint les mateixes places que el curs passat per donar opció a que es reverteixin els tancaments que es van produir llavors. És imprescindible, també, establir plans d'inversió per reduir la precarietat i la massificació que viu la secundària.

2.- Exigir un canvi de normativa de matriculació. És del tot inacceptable que els centres concertats tinguin avantatges respecte a la matriculació als públics. Els terminis per a centres públics per tancar una línia es fan o preventivament o immediatament després del procés de preinscripció, per contra, la comunicació per la retirada del finançament d'un concert s'ajorna fins a final de curs o, en molts casos, fins al setembre. Aquest desfasament provoca que en el termini entre una data i l'altra, l'escola concertada tingui la possibilitat de seguir matriculant alumnes per salvar el concert i, fins i tot, de pressionar sobre alumnes ja matriculats a la pública per a que canviïn de centre.

El finançament de les escoles privades amb diners públics era justificat per la insuficiència de les places publiques per a cobrir les necessitats d'escolarització. El que no pot ser, és que es tanquin línies públiques mentre es segueixen finançant concertades.

3.- Campanya per potenciar l'ensenyament públic. Exigir als Ajuntaments que es facin responsables de la promoció de l'ensenyament públic, del que són corresponsables. Hi ha molts mitjans per fer-ho: pancartes; cartells a posar en totes les escoles bressol públiques, centres cívics, mercats i altres dependències municipals; vídeos explicant el treball que es fa als centres públics; distribució d'informació als mitjans informatius locals i comarcals; carta a les famílies, festes reivindicant el treball de la pública...

S'ha de rebutjar l'argument que l'administració pública ha de vetllar per la promoció de totes les escoles finançades amb diner públic, és a dir també les concertades. Cada any, quan s'acosta el procés de matriculació les escoles concertades, una gran majoria al voltant del Secretariat d'escola Cristiana, ja fan campanya de promoció dels seus centres en els mitjans de comunicació. Bona part dels recursos de que disposen provenen del finançament públic que reben. No és admissible que siguin privades per a fer la propaganda que volen (que no pot fer una pública) i després també argumentin que volen ser com les altres públiques. En conseqüència, demanem que les activitats de promoció per part dels Ajuntaments siguin exclusivament de l'ensenyament públic.

En aquest sentit la CGT també contribuirà a la potenciació de l'ensenyament públic amb un cartell i un díptic per a distribuir en els centres de treball d'altres sectors productius, a través de les nostres seccions sindicals.

4.- Unir i no competir entre centres públics. Cap a una Jornada de portes obertes unida de tota la pública de cada població. Des de la implantació de la LEC –i ara també de la LOMCE- s'empeny els centres públics a competir pel "mercat" d'infants, especialment quan es preveuen tancaments de línies. Aquesta competitivitat se'ns gira contra l'escola pública, ens genera tensions i enfrontaments i ens allunya del treball col·laboratiu necessari en un servei públic.

Cal presentar a les famílies, en un mateix acte, els centres d'ensenyament públic de la localitat. La jornada hauria de ser organitzada des de l'ajuntament, un dissabte al matí per exemple. En aquesta jornada es potenciaria l'ensenyament públic i es presentaria el treball que es fa a les diferents escoles del municipi. La jornada de portes obertes de cada escola quedaria reduïda al concepte original, un dia que les famílies podrien entrar a veure el centre.

Impulsar la mobilització. Per a fer possibles aquestes o altres iniciatives de potenciació de l'ensenyament públic, ens cal avançar en l'organització i la mobilització:

- A nivell de centre, recuperant el debat imprescindible entre el professorat i amb les famílies.
- Amb les reunions de zona per tal de debatre i coordinar iniciatives
- Impulsant reunions de comunitat educativa per localitats.

Caldria combinar el treball municipi a municipi amb tota la comunitat educativa, amb mobilitzacions centrals, per exemple per respondre davant de qualsevol incompliment del Departament, com el tancament d'unitats púbiques de P3, o el creixement de barracons i la massificació, exigint un pla d'urgència d'inversions a centres de secundària.

Notícies sindicals

Unipost condemnada per l'Audiència Nacional a abonar les pagues extres de 2016 a partir d'una demanda de CGT

L'Audiència Nacional, en el judici per la demanda presentada per CGT (a la qual es van sumar la resta d'Organitzacions Sindicals) pel no abonament del 60% de la paga d'estiu de 2016 ni de la totalitat de la paga de Nadal de l'any 2016, va emetre una sentència favorable als sindicats.

"Reclamant-se per CGT, CCOO, UGT i USO respecte de UNIPOST l'abonament del 60 per cent no abonat respecte de la paga extraordinària d'estiu i la totalitat del Nadal, amb els de interessos de demora, així com la imposició de multa i condemna al pagament dels honoraris dels lletrats, l'Audiència Nacional estima les demandes per considerar que les reclamacions dineràries efectuades tenen perfecte encaix en la normativa convencional aplicable al cas, i considerar que l'empresa actua amb temeritat i mala fe obligant reiteradament als sindicats a litigar sobre la mateixa qüestió".

Prèviament es desestimen (a Unipost) les excepcions d'inadequació de procediment, doncs s'impugna una pràctica d'empresa, i de litispendència (l'empresa demanava ajornar el judici), pel fet d'existir un procediment pendent de judici en el qual l'empresa impugna la decisió de la Comissió Consultiva Nacional de Convenis Col·lectius (CCNCC) que va denegar la seva petició de despenjament de Conveni en la qual pretenia retardar l'abonament de la paga de nadal de 2016 al mes de gener de 2018, i és que l'empresa va voler intentar acordar amb els sindicats ajornar la part de la paga de Nadal fins al judici del recurs de la CCNCC, però CGT ES VA NEGAR EN ROTUND.

CGT es va afirmar i va ratificar tant en el seu escrit de demanda com en el d'ampliació de la mateixa, sol·licitant es dictés sentència en la qual es declari la nul·litat de ple dret de la pràctica empresarial consistent a diferir en terminis l'abonament de la paga extraordinària d'estiu que va haver d'abonar-se el 30 de juny de 2016, condemnant a l'empresa a estar i passar per tal declaració, així com condemnant a l'empresa a abonar immediatament als treballadors/es l'import no abonat d'aquesta paga que ascendeix al 60% de la seva quantia, incrementat en el tipus d'interès del 10% anual per mora, declarant així mateix la mala fe processal de l'empresa, i condemnant-la a l'abonament de la multa en la quantia màxima prevista, així com a l'abonament dels honoraris del Lletrat d'aquesta part i es declari

la il·licitud de la pràctica empresarial de diferir l'abonament de la paga extraordinària de nadal reportat pels treballadors/es de UNIPOST el dia 15 de desembre de 2016, condemnant a la demandada a abonar aquesta paga immediatament als seus treballadors/as, incrementada amb el tipus d'interès del 10% per mora entre la data de la meritació i la del seu abonament.

CGT va argumentar en suport de les seves peticions que la demandada havia deixat d'abonar el 60 per cent de l'import de la paga extraordinària d'estiu de 2016 i la totalitat del Nadal de 2016 reportades pels seus treballadors/es conforme als Convenis d'empresa i sectorial d'aplicació, i actuant de mala fe, doncs ja ha estat condemnada anteriorment i respecte d'incompliments referits a altres períodes, referint que la Sentència de l'Audiència Nacional de 9-3-2016 ja va apreciar mala fe en el comportament empresarial. I havent les organitzacions sindicals UGT, CCOO i USO ratificat els arguments de CGT per defensar la demanda.

La sentència afirma que Unipost ha incorregut en temeritat i mala fe, davant la pràctica de l'empresa de retardar el pagament dels salaris als treballadors/es incomplint reiteradament, no només els pactes en el conveni col·lectiu i Acord de reducció salarial de 24 de febrer de 2014, sinó també els compromisos específics adquirits per l'empresa en conciliació judicial i malgrat haver-se compromès reiteradament a l'abonament puntual dels salaris, obliga als treballadors/es a formular demandes sabent la inconsistència de la seva oposició sense que s'argumenti la raó d'incomplir l'obligació bàsica de l'empresa d'abonar puntualment el pagament del salari. Per això l'Audiència Nacional ha tornat a multar a Unipost.

Pel que fa a la paga de nadal de 2016, l'empresa ha donat una certa aparença de legalitat a la seva demora en el pagament, promovent en dates properes a la seva meritació un procediment de despenjament salarial. A més, resulta palesa que la demandada, desconeixent per complet les obligacions que li imposava el Conveni Col·lectiu i obviant qualsevol procediment legal, va pretendre sotmetre a la seva plantilla a acceptar un pagament ajornat d'aquesta paga, obligant als sindicats a iniciar l'enèsim procés sobre aquest tema.

CGT Unipost

L'Audiència Nacional anul·la els canvis de torn de 1008 treballadors/es d'Atento

El passat 16 d'octubre Atento va comunicar a la plantilla que, a causa de la decisió del seu client Movistar de reduir l'horari d'atenció al client de 9 a 22 hores (en lloc de l'horari anterior, de 8 a 24 hores), s'iniciava un procés de modificació substancial de les condicions de treball –MSCT- de caràcter col·lectiu, per causes organitzatives i productives, amb més de 1000 treballadores i treballadors afectats.

El pertinent període de negociació amb la representació dels treballadors (d'una comissió de 13 membres la CGT comptava amb tres) va finalitzar sense acord i els treballadors van sofrir una altra greu agressió als seus drets veient com Atento i Movistar partien la vida a més de 1000 persones impune i innecessàriament, modificant torns, horaris i lliurances i reduint encara més el seu ingrat salari; a més, les empreses van vulnerar els drets de conciliació laboral i familiar i protecció de la infància de les persones amb reduccions de jornada per guarda legal, que van haver de sotmetre's als canvis empresarials imposats. La brutal mesura va tenir, a més, la conseqüència que 107 persones no van poder fer front als canvis de torn imposats i van haver d'extingir el seu contracte de treball.

Durant el procés de negociació la CGT va mobilitzar a la plantilla convocant dos aturades de 24 hores els dies 28 i 31 d'octubre, que sens dubte van servir per evidenciar el suport de les treballadores i treballadors cap a la nostra postura ferma de repudiar la mesura imposada.

Els sindicats amb presència en el procés de MSCT van presentar la corresponent demanda col·lectiva davant l'Audiència Nacional, celebrant-se el judici el passat 7 de febrer amb el resultat que el dia 14 de febrer s'ha conegut: la sentència declara nul·la la MSCT pel que Atento haurà de reposar a les i els treballadors en les seves anteriors condicions, prèvies a les aberrants modificacions laborals.

La sentència judicial deixa clar que no s'acrediten les causes, que la informació facilitada a la RLT era farragosa i no objectivable, que no va haver-hi criteris d'afectació ni bona fe negociadora…com a mostra, dir que la sentència valora que la contracta de Movistar es va molestar més a intentar acreditar les causes davant la sala judicial que davant els treballadors i els seus representants.

Sector Federal de Telemarqueting de la CGT

La Fundació Privada Santa Teresa 'El Ventall' del Vendrell acomiada una delegada de CGT

El passat 21 de febrer la Fundació Privada Santa Teresa "El Ventall" acomiadava sense cap justificació una delegada de CGT que a més ocupava el càrrec de Secretària del Comitè d'Empresa, cosa que posa més que de manifest aquesta repressió.

Després de converses mantingudes amb l'empresa, aquesta s'excusa dient que tenia una contractació eventual i que no l'han acomiadat, sinó que se li ha acabat el contracte.

Des de CGT entenem que el contracte de la sindicalista estava en frau de llei, ja que ocupava un lloc d'estructura i que al finalitzar el mateix se li havia de transformar en indefinit, per contra la Fundació ha contractat una altra persona en el seu lloc, cosa que posa en evidència la il·legalitat de l'eventualitat del contracte.

Per part de CGT ja s'ha plantejat la corresponent demanda davant els Jutjats del Social de Tarragona i no desistirem en quantes accions haguem de dur a terme per aconseguir la readmissió de la nostra companya.

Es dóna la cruel casualitat, que la treballadora acomiadada prestava els seus serveis a la Residència del Carrer Roquetes, que a través d'un Ple de l'Ajuntament se li va eximir de l'IBI a aquest habitatge propietat de la Fundació Privada Santa Teresa per la seva tasca social.

De quina tasca social parlem, d'acomiadaments per recollir subvencions?

La Fundació ve rebent ajuts de tota mena d'institucions públiques, Ajuntaments, Generalitat, etc … És per això que emplacem a tots els Ajuntaments de la comarca a què instin a la Fundació a què readmetin a la delegada de CGT, altrament se'ls retirin tots els ajuts que reben de l'erari públic. Proposem per a això que tots els Ajuntaments usuaris dels serveis de la Fundació Privada Santa Teresa cursin els corresponents mocions en els plens per donar suport a la treballadora acomiadada.

Ens consta que hi ha hagut més acomiadaments, i en els quals la CGT sempre que ha tingut coneixement ha ofert la seva ajuda i els corresponents serveis jurídics.

Federació Comarcal CGT Baix Penedès

Sentència d'acomiadament nul per a la representant sindical dels treballadors a Reus Esport i Lleure

L'Ajuntament de Reus ha malversat diners i recursos públics per a espiar, controlar i acomiadar la delegada de CGT a RELLSA en represàlia pel treball sindical realitzat i les denúncies interposades.

A la CGT hem rebut amb satisfacció la sentència del Jutjat Social nº1 de Reus, amb data de 23 de febrer del 2017, que comporta la declaració de nul·litat de l'acomiadament i la immediata readmissió de la nostra companya Dolors Aguas Segura, delegada de la CGT, resolent la demanda interposada per aquesta contra l'empresa municipal Reus Esport i Lleure.

La nostra companya i representant dels treballadors a RELLSA, va ser acomiadada de manera injustificada el passat 30 de desembre de 2015 sota l'acusació de transgressió de la bona fe contractual i abandó injustificat del lloc de treball. La companya va demandar a l'empresa per vulneració de drets fonamentals en el jutjat social de Reus.

Ha estat un llarg i tortuós recorregut per poder demostrar que l'empresa municipal RELLSA ha comès una injustícia, utilitzant recursos públics municipals amb la finalitat d'anul·lar i treure's del mig a la delegada de CGT, ja que aquesta, com a representant sindical escollida per les i els companys de l'empresa, estava fent una labor encomiable en defensa dels drets laborals de la plantilla de RELLSA, fet que li ha costat, en primera instància l'acomiadament injustificat, encara que, per fortuna, aquest fet ha quedat resolt de manera satisfactòria per part de la justícia.

La nostra companya, que treballa a l'empresa des de l'any 2001 com a Directora de programes i activitats, ha vist com a partir del 2011 s'han anat reduint les seves condicions laborals i les seves funcions de manera gradual sent sotmesa a assetjament laboral per part de l'empresa sense motiu aparent, arribant a buidar-li de contingut el seu treball totalment i sent objecte d'una vigilància tenaç per poder justificar algun tipus d'acomiadament.

La companya va dedicar un gran esforç sindical en reivindicacions fonamentals com són el dret a informació de tots els aspectes relacionats amb les condicions laborals, en el compliment de les jornades i horaris, en la vigilància de seguretat i salut en l'empresa, i en la regularització del pagament de salaris.

Tots aquests drets s'han reclamat a la Direcció de l'empresa per escrit i han estat desoïts per la mateixa, per la qual cosa s'han vist obligats a interposar successives denúncies perquè totes aquestes reivindicacions fossin admeses per l'autoritat laboral, com així va ser i demostren les resolucions favorables d'Inspecció de Treball aconseguides.

Es van incoar per part de la representació sindical de CGT denúncies els anys 2013 i 2015 per la no aportació d'informació a la representació dels treballadors en relació a la realització d'hores extraordinàries i la seva cotització a la Seguretat Social, demanda de conflicte col·lectiu per impagament de paga extraordinària el desembre de 2012, denúncia el 2013 per la no realització per part de l'empresa del Pla d'Autoprotecció del Pavelló Olímpic de Reus que facilita l'evacuació en cas d'emergència de la plantilla i dels usuaris i usuàries del pavelló i, finalment, denúncia el 2016 per assetjament laboral davant Inspecció de Treball amb resolució favorable i sanció per falta molt greu a l'empresa per valor de 6251 euros.

Tots aquests esforços de temps i econòmics duts a terme per la Direcció de l'empresa, coneguts a més pel propi ajuntament, han repercutit necessàriament i de manera negativa en els interessos de la ciutadania de Reus. Contractar a un investigador privat per intentar demostrar que la nostra companya no escomet el seu treball de manera correcta, amb un cost de més de 4000 euros, encarregar la vigilància de la utilització dels recursos informàtics corporatius a un treballador del consistori durant gran part de la seva jornada laboral, i les despeses d'advocats del cas, perquè després un jutge resolgui que és desmesurat l'esforç per no poder demostrar ni tenir consistència les proves, és un assumpte, al nostre parer, d'extrema gravetat i causa suficient per reclamar responsabilitats a l'empresa i a l'Ajuntament en la part que li correspon.

Aquesta situació de desprotecció a la qual ha estat sotmesa la nostra delegada i més companyes i companys, i les irregularitats de diferent índole en la gestió i funcionament de RELLSA, van ser posades en coneixement de l'Ajuntament, sense que aquest hagi resolt les clares deficiències organitzatives que s'han estat produint al llarg del temps, deixant que les persones més vulnerables, en aquest cas les treballadores i els treballadors, hagin vist degradades les seves condicions laborals i, per tant, personals.

Des de CGT, fem una crida pública perquè aquest tipus d'actuacions per part de l'administració local no tornin a produir-se, perquè es demanin responsabilitats polítiques a totes aquelles persones que ocupin càrrecs de responsabilitat actualment en el consistori i es demostri que tenien coneixements de tots els fets, a més d'exigir que de manera immediata s'engeguin tots els recursos necessaris per garantir que de cap manera persones amb responsabilitats a l'Ajuntament facin ús del seu càrrec per escometre actes contra la dignitat i intimitat de les persones que treballen en qualsevol de les empreses municipals de Reus o al propi ajuntament.

Federació Comarcal Baix Camp-Priorat de la CGT

Conveni de Telemàrqueting: CCOO i UGT consumen la traició

Ho vam avisar: CCOO-UGT havien presentat una proposta salarial tan miserable que era impossible que la patronal digués que no. El 31 de març, han consumat la traïció a tots els treballadors i treballadores de telemarqueting i han signat un preacord de conveni que ens enfonsa més en el pou de la precarietat per als propers anys.

Un teatret en la taula negociadora perquè és evident que ho tenien preparat des del principi. Un conveni 0,0%: 0€ de pujada per 2015, 0€ per 2016, i per als anys successius l'IPC de l'any anterior més un diferencial, la qual cosa suposa que les treballadores carregarem amb les pujades de la vida cada any, i si tenim la fortuna de no ser acomiadades per "disminució de trucades", per una "successió d'empresa" o qualsevol altra excusa, recuperarem a l'any següent part d'aquest cost mentre les treballadores assumim, mes a mes, les pujades de l'IPC de l'any en curs.... Eliminen així el dret i pagament d'endarreriments.

Per 2018 i 2019 es pujarà un 0,5% (4€ de pujada en el sou mitjà del sector) per sobre de l'IPC de l'any anterior, i si l'IPC és menor del 0,6% en aquests anys afegir el que falti fins a un 0,6%. Una autèntica ganga salarial per a la patronal!!, perquè no només s'han estalviat el 5% de perduda salarial dels treballadors del conveni anterior, sinó que els han sortit gratis els 2 anys que han estat retardant la negociació d'aquest nou conveni.

Un conveni de continuïtat que mira cap a un altre costat per als problemes dels treblladors del sector quan aquest conveni estava anomenat a ser un principi de solució davant la precarietat accelerada del telemarqueting: començant per impedir els acomiadaments massius de treballadores per "disminució de trucades" i per "successió d'empreses" al no garantir la subrogació, i continuant per la dignificació de les hores dels contractes a temps parcial que avui impedeixen viure del seu treball a molts treblladors, la pressió i estrès creixent, els torns i horaris variables, la polivalència al mateix preu i l'absència d'una carrera professional, les ETT´s, les empreses pirata… Quan es van iniciar les vagues s'ha aconseguit la major mobilització i repercussió mediàtica del telemarqueting de tota la història…. fins que CCOO-UGT, parant en sec la mateixa de forma inexplicable i UGT llançant una vagapont d'una setmana que ni els seus delegats han fet, han rebentat la mobilització. Quan un sindicat sufoca la lluita dels treballadors, perpetuant amb això la precarietat, quin nom mereixen…

CCOO-UGT han traït la mobilització de les treballadores. Què diran als milers de persones que han secundat les vagues per un conveni digne, amb uns objectius concrets, i avui ens trobem amb un preacord de conveni que està per sota del que proposava la ACE abans de l'inici de les vagues?

Per si algú tenia dubtes, CCOO-UGT són part del problema de la precarietat del telemarqueting, i no la seva solució! Perquè no tenen inconvenient a dir blanc i signar negre. La premsa ha publicat que els responsables de CCOO i UGT cobren sobresous i algun el sou de dues empreses de telemarqueting sense aparèixer per cap d'elles… per això sí que demostren la seva ràbia en els comunicats i xarxes socials per desvetllar aquests temes sense comptar amb ells i contra la CGT… en comptes de carregar contra una patronal sense visió, que centra el seu negoci en l'explotació de les seves treballadores. Amb aquest grau de complicitat amb la patronal, i d'indiferència perquè personalment els afecta poc que es perdi poder adquisitiu, és impossible que el sector surti d'aquest pou que es fa més profund cada any.

Des de la CGT hem fet tot el possible per aconseguir UN ALTRE CONVENI. Hem esperat a CCOO-UGT en les mobilitzacions, hem anat a Brussel·les, al Congrés, al Senat, hem parlat amb tots els mitjans de comunicació, i en la taula de conveni hem treballant i proposat redactats contrastats amb la nostra assessoria jurídica. Quan van trencar la mobilització, CGT la vam mantenir i els vam convidar a sumar-s'hi…. Avui, dos anys i 4 mesos després, ens trobem amb un preacord de conveni que llença a les escombraries la lluita de les treballadores i els treballadors… mentre ells, això sí, mantenen un mínim de 18 alliberats per a les seves "comissions paritàries". Per a la redacció final de preacord, CCOO-UGT-ACE ens van fer fora de la taula negociadora a CGT i CIG, per, en secret, completar la seva redacció de la qual s'han negat a donar-nos còpia.

Sector Federal de Telemarquèting de la CGT

Manifestació de la CGT a Manresa en defensa dels serveis públics i les pensions

Unes 150 persones es van manifestar pel centre de Manresa el passat 1 d'abril convocades per la CGT en defensa dels serveis públics i les pensions i contra la repressió.

Com a treballadors/es, des de la CGT, i com a població, organitzats en infinitat de moviments socials i associacions, lluitem contra l'espoli dels serveis públics que, en comptes de garantir les condicions de vida a la majoria. Volem frenar la seva privatització i buscar fórmules per a recuperar-los i autogestionar-los. De la mateixa manera, no ens deixem enganyar amb les pensions públiques. No ens rendim al fatalisme imposat per mitjans de comunicació. Sabem que són sostenibles, són necessàries i lluitarem, no només contra la seva retallada i privatització, sinó per a millorar-les.

CGT Catalunya

Conversem amb...

Pepe Ribas, de la

“Els 70 van ser anys de combativitat i ale

Ramon Massana

Pepe Ribas va viure intensament els anys setanta des d'Ajoblanco, publicació emblemàtica de la transició. Actualment, estan rellançant una nova època de l'Ajoblanco, però en aquesta ocasió parlem amb ell del primer Ajoblanco, del moviment universitari i de l'eclosió llibertària dels 70.

- Entres a la universitat l'any 70, un moment de gran mobilització dels universitaris en diversos països arreu del món. A Barcelona mateix, el 1969 s'havia ocupat el rectorat. Com era la universitat de 1970?

Jo penso que és un any que ja va començar a entrar la classe mitja; per tant hi havia molta barreja social. I l'ambient al carrer... llavors ja hi començaven a haver bars diferents, tipus El Enagua, de música progressiva; hi havia el Jazz Colón i la plaça Reial, que estava ple de gent que esperaven per anar a Eivissa, i hi havia gitanos que intercanviaven haixix o grifa als legionaris, que ho venien al Marroc, per música i discos que portaven els holandesos i nord-americans que anaven a Eivissa... i hi havia tota una interrelació. Van haver-hi editorials com Kairós, o llibres que arribaven d'Argentina, Mèxic o Colòmbia, i ja eren Marcuse, coses de contracultura...; va sortir un llibre bastant important de la Maria José Ragué, *California Trip*, que era com un manual de totes les lluites d'alliberament que hi havia a Estats Units; havia passat el maig [del 68]... la música rock... La joventut tenia ja unes altres influències, no només les de la oposició política al franquisme. Entre els estudiants hi havia un sector molt polititzat, que eren els del PSUC o Bandera Roja, o MC, o altres faccions comunistes, per una banda, que són els que portaven les assemblees; d'extrema-dreta n'hi havia molt pocs, però n'hi havia algun; i de nacionalistes n'hi havia molt pocs -a la meva facultat només un. Però la gran majoria dels estudiants no estaven enquadrats. I com que ja hi havia aquestes referències contraculturals postmaig francès, i que el franquisme ja no es sostenia... i a més amb la classe mitja que havia entrat... Hi havia alegria! Hi havia molta activitat; hi havia debat; parlaves molt al bar amb gent molt plural... i hi havia molta crítica al règim, però no ja dels comunistes sinó en general...

- L'estudiant que no estava enquadrat en cap partit o moviment...

Estava contra el franquisme. A vegades de manera més forta, a vegades de parlar. Però es parlava molt. Això va provocar un seguit de vagues, de clausura de la facultat... Va ser una facultat no extremista però sí molt activista. Això va provocar com un llibertarisme ambiental, perquè els estudiants contraris al franquisme però que no estaven militant van començar a fer coses estranyes. Per exemple, en comptes de dir “La policia fora de la universitat”, deia: “Els estudiants fora de la universitat”. I començava una mica l'humor, que ridiculitza el règim.

Als estudiants sobretot el que no els agradava és que els diguessin com havien de pensar, com havien d'anar vestits, com havíem de comportar-nos... Això no ho suportàvem. Això molts grups d'extrema-esquerra (marxistes-leninistes, trotskistes, maoistes...) ho intentaven imposar. Llavors van sortir els independents, on hi ha demòcrates, liberals, àcrates (però que no sabíem...)...

- No s'etiquetaven com a tals?

No anàvem amb l'etiqueta perquè no sabíem... El MIL no estava ficat a la universitat... i després, els àcrates anaven a la presó però hi anaven com a presos comuns, no amb els polítics, de manera que tampoc sabies... No hi havia més informació que la que tu podies trobar en llibres que trobaves al drugstore, que estaven en un calaix una mica amagat... I hi havia més llibres del que ara es diu. Hi havia censura, però tothom se la trampejava com podia.

I també era molt diferent un militant *psuquero* de la facultat i la cúpula *psuquera* clandestina. Per la gent jove la rebel·lió podia més, moltes vegades, que les directrius. Per tant tot aquest ambient no dogmàtic va començar a caminar, dintre de la societat jove. I després van començar els concerts, a Granollers, a Badalona... obres de teatre de Comediants al carrer, pelis rares, cinefòrums, concerts estranys, locals *raros*... I tot això alimentava una acràcia informal però universitària, dintre un ambient social no exactament obrerista; de classe burgesa que es rebel·lava o de classe mitja que arribava al consumisme però que també es rebel·lava. És una època combativa, molt rica i molt alegre. A pesar de les detencions i dels drames, que n'hi havia, i a pesar que ens van tancar la facultat. A nosaltres ens van tancar la facultat dos anys: el 72 i el 73. Llavors, nosaltres fèiem classes clandestines, i això provocava una gran fraternitat entre els estudiants; perquè això ho organitzaves amb comunistes, amb trotskistes... Hi havia els de Bandera Roja que no els agradava gens, això; però als altres sí. Eren classes clandestines en llocs inversemblants, i hi venien els professors, perquè les facultats estaven tancades...

- I eren classes magistrals o més obertes?

Molt més assembleàries! I eren gent... jo no m'atreviria a dir progressistes! Bé, algun era comunista, com el Carreras, el Molas i el Solé-Tura, però altres eren demòcrates, o liberals, o demòcrata-cristians... Era difícil saber-ho! Tot això va provocar un canvi absolut en l'escenari dels universitaris el 71, 72, 73... El 74 canvia i la oposició passa a l'Autònoma, i a la central la politització baixa.

També era l'època que amb molts pocs diners, a vegades fent autostop, te'n podies anar a Iugoslàvia, a Grècia, Turquia, i els més atrevits a l'Índia, que hi podies anar en autostop per carretera, perquè no hi havia el conflicte de Síria, ni d'Afganistàn, ni de Pakistan, ni d'Iran... No hi havia guerres en aquesta zona, que això també és molt important. I també és molt important els diners: l'oci, no tot era negoci. No hi havia indústria cultural, o molt poca. Els discos te'ls prestaves; gravaves en cassetes... S'ha parlat molt poc dels diners: era tot molt barat. El percentatge del que et costava el metro, un diari, un dinar, un entrepà o una copa... comparat amb ara era molt petit. Pensa que l'any 74 el sou d'un carter de Correus era de 30.000 pessetes i tu podies llogar un pis amb 3.000 pessetes. I un pis de 100 metres quadrats, que podies compartir amb tres persones! Els banys eren un desastre, no hi havia calefacció, però t'ho muntaves; amb el 10 per cent del teu sou podies tenir habitatge! Això és molt fort i no es diu, i és clau. Quan la teva família t'ofegava perquè era catòlica, apostòlica, romana, conservadora i *carcúndia*, podies marxar de casa bastant fàcilment. I llavors hi havia tota la batalla generacional.

I l'Ajoblanco surt d'això, de la necessitat de dir, “som molts que pensem coses rares; no les podem valorar perquè no sabem, perquè no tenim referències molt clares...”; per exemple del passat llibertari espanyol nosaltres no en teníem ni idea! Però alguna cosa teníem... Perquè per exemple jo vaig parar la classe al Joaquim Molas, comunista, perquè en tot el curs no va parlar de Durruti. O sigui, Durruti no existia. Com podia ser? Però tu tampoc sabies, era més com una intuïció...

- Què en sabíeu de l'anarquisme? Quina era la imatge? *Quatre* xalats *que cremen esglésies*?

No. No, no. Aquells que feien assemblees. I que és la llibertat, la fraternitat, i portar la democràcia directa. O sigui, que no em diguin el què he de ser. I amb aquesta base, que és molt tonta, ja no et deixaves menjar el coco per ningú. I llavors tu anaves buscant. I aquesta és la història de l'Ajo. Fem la revista perquè pensem que som molts, i els primers números són manifestos, manifestos, manifestos, buscant gent. Que volem fer cine, volem ser lliures, volem el sexe lliure, l'ecologia... I tothom ens mirava rarísim, perquè llavors tot això no existia, i tot

això t'anava connectant amb moviments. Per exemple, antipsiquiatria va connectar amb els presos; i ja tenies tu una informació, perquè els presos t'escrivien des de la presó. I és clar, eren àcrates.

- Hi ha un procés d'anar cap a una publicació més àcrata?

Sí, va ser un procés lent, un procés natural, d'anar-te descobrint... cada vegada més àcrates, o cada vegada més freaks i després més àcrates.

- I d'una publicació (contra)cultural a una de més explícitament política?

És que ara no sé què passa amb la cultura, però abans la cultura et donava criteri. La cultura te la feies tu amb la lectura, vivències, experiències... i per sentit comú cada vegada eres més àcrata. I ja no et dic quan van començar a venir els exiliats i ens van explicar els anys 30, i els anys 20! Per exemple el Fèlix Carrasquer, explicant-te per una banda els ateneus llibertaris i per l'altra tot el que havia passat al front d'Aragó i a la rereguarda amb les col·lectivitats. És clar, era fascinant. I llavors va sortir un llibret petit, un manual, d'un tal Acerete, de Durruti.

…revista *Ajoblanco*

…gria… i sobretot, molta fraternitat"

I la cultura et donava criteri… i sabent el que havia passat a la Unió Soviètica… i a més jo havia estat a Iugoslàvia, l'altre havia anat a Romania… Ja sabies què hi havia, no et podien enganyar! I t'anaves decantant per la cultura llibertària. I és clar: "Viu com penses". Havies de transformar la teva vida quotidiana. I jo crec que l'èxit del primer Ajoblanco és que vam saber canviar la vida quotidiana de tota una generació… I els nens d'institut, de 14 o 15 anys, jo no sé si per Puig Antich o per què, però es van polititzar moltíssim. La gent que va començar a comprar l'Ajo d'una forma massiva va ser la gent dels instituts, no la gent de les universitats. Però després, com que fèiem una revista molt plural, divertida, molt creativa, perquè vam coincidir un grup de gent -sobretot a partir de l'any 76- molt increïble, es va tornar massiva. Vam saber-ho fer. No em preguntis com ni per què…

- Llavors hi ha tota l'eclosió llibertària, el 76… D'on surten tots aquests llibertaris?
Jo penso que va ser molt important l'Ajoblanco, perquè va ser com un manual de vida. Perquè era transformar la vida, no era llegir una revista i ja està. És: "llegeix la revista i emprèn un camí diferent". I això va tocar molt, i a més parlant d'ecologia, de sexe lliure, de feminisme, d'antipsiquiatria… I vam matar la contracultura! Perquè la contracultura era nord-americana, i quan descobrim el passat llibertari ibèric… és brutal allò! Per què hem de mirar a Estats Units si aquí ha passat abans, i ha sigut molt més increïble, i a més hi ha hagut una revolució social!? Llavors, anem a buscar això! I això passa quan es comença a reunificar CNT. Jo vaig militar a CNT, però vaig ser l'únic de l'Ajo. Al Boldú li vaig dir: "Nosaltres no ens posarem en els problemes interns de la CNT; mai! Però sempre defensarem la CNT i sempre defensarem que la gent hi entri i que la gent s'aclareixi si és un sindicat d'obrers o què fem tots els joves i tota aquesta nova generació, que es diu, i sense organitzar, "moviment llibertari", i com…"

- I costarà quallar aquest moviment llibertari després del llarg franquisme…
L'important és que fins a les Jornades Llibertàries tot és una ascensió. I que les contradiccions… per exemple, jo no vaig voler anar a Toulouse… I l'Edo, el Fèlix Carrasquer… aquesta gent no estaven en si érem passotes o no, si la marihuana o el sexe lliure… vull dir, ells eren naturistes i anaven despullats pel naturisme… i jo agafo això. Perquè això és molt més interessant que la batalleta de no sé qui amb no sé qui. Després, va ser molt important el Francesc Boldú, que estava als comitès de la CNT i estava al col·lectiu Ajoblanco, i era intermediari.

- Com neixen les Jornades Llibertàries del 77?
Per mi va néixer a partir del Grima i del Francesc Bellmunt, del Sindicat dels Espectacles de la CNT, perquè són els que em van cridar per demanar-me quina seria l'actitud d'Ajoblanco. Però sé que això venia del Rafa Poch i un grupet molt petit de llibertaris de filosofia que de cop se'ls acut fer unes jornades llibertàries, que ho passen al Grima i al Sindicat d'Espectacles i a l'Edo, i llavors m'ho demanen a mi i a l'Assemblea de Treballadors de l'Espectacle, l'assemblea del [Saló] Diana, que era l'escissió llibertària dels actors a partir del festival Grec del 76. L'Assemblea fa el Don Juan el novembre del 76 al Born, i allà hi ha un contacte entre músics, actors, *ajoblanqueros*… I les jornades van sorgir d'aquesta manera, i nosaltres vam dir sí a tot, i vam treballar, i punt.

- I en pocs dies de diferència, el famós míting de Montjuïc atreu centenars de milers de llibertaris.
Nosaltres hi vam anar tots. Jo vaig veure ja al míting que hi havia tres sectors irreconciliables, que eren el del Peirats, que era el dels ateneus i els municipis lliures; la Frederica, que estava obsessionada amb trencar el pacte social, estava contra el pacte social i a favor de l'amnistia; i després, la CNT nova, que estava ple de diferències. I nosaltres no volíem entrar en aquestes diferències; anàvem a la cultura. Quan vèiem que la política de la CNT era rara, nosaltres anàvem al sexe lliure, més educació, més debats culturals i menys ficar-nos en aquest *lío* burocràtic. Però llavors, en les Jornades, va venir la decepció. Perquè l'últim debat que era com conjuntar el nou moviment llibertari amb la CNT no es va fer; o es va fer sense molta gent, perquè van anar a la Model a protestar per l'amnistia total. Jo crec que va ser un gran error perquè ja aquí molta gent es va decepcionar. Perquè va ser una gran festa, una gran manifestació de força, tota Barcelona semblava que tornés a ser la rosa de foc! Estava tota plena de cotxes amb CNT, CNT per tot arreu, banderes negres a les rambles, per tot arreu, anant cap al Park Güell… I va ser un cap de setmana que les forces vives i els periodistes importants estaven de vacances, i els periodistes que es van quedar als diaris van començar amb les Jornades a les portades, el Telediari obria amb les Jornades… però perquè tots els importants, la corretja de transmissió amb el franquisme o amb el postfranquisme estava de vacances. I és clar, els joves van posar el que van poder, i ho vam copar tot. Això va ser una advertència molt forta, i la vaga de gasolineres del setembre va espantar moltíssim a les forces vives; i llavors van portar el Tarradellas. Per contrarestar amb lo nacional, sentimental, catalanisme, lo social, rupturista, *cenetero*.

- I després ve el Cas Scala…
I llavors el Cas Scala va ser la gran cagada. Però també va ser l'heroïna, i els atracaments… I els atracaments per què són tant importants? Perquè tu anaves pel carrer, la gent necessitava diners per l'heroïna i llavors: atracament. I llavors la por. Va ser molt important perquè fins aquell moment no hi havia por. La rambla era una festa cada dia. I hi trobaves l'oci gratuït; era una festa de trobada, de debat, d'actuacions de grups, de l'Ocaña… però no només de l'Ocaña, ques'ha magnificat massa, jo penso, perquè hi havia molts altres…. hi havia els titelles, que tenien l'ateneu de la Barceloneta, on es feien tallers, tallers, tallers… Es recuperaven els ateneus. Llavors als ateneus van començar a passar coses rares… Ja hi havia un intent des del poder de desmuntar aquesta mobilització que s'estava donant arreu de l'estat de forma brutal.

- Apareix l'heroïna… L'introdueix la policia?
Hi ha una heroïna que entra pel cercle burgès progressista, que ve de Goa, o ve d'Holanda; però hi ha una altra heroïna que segur que van fer com amb els Black Panters… Als gitanos del Polvorí, que era un barri sota el cementiri de Montjuïc, jo penso que hi va haver un canvi; algú va facilitar que anés entrant, que els gitanos que traficaven amb haixix des de sempre, van canviar de producte. I jo això penso que ho va facilitar la Guàrdia Urbana. Aquests gitanos que traficaven amb haixix i grifa (que és l'argot dels legionaris del nord d'Àfrica) anaven els diumenges al Camp del Barça i robaven radiocassets de cotxes; la policia els enganxava, els posava als *cuartels*, i allà els induïen a canviar de producte, en el mercat de la droga. I l'heroïna va ser desastrosa. I després també va començar la moda punk, que era una altra sensibilitat, clarament diferent, molt nihilista, molt *no podemos canviar nada*, això no va bé, llavors *no me creo nada*…; és una actitud més radical però més individualista, ja no hi ha aquesta fraternitat que va ser molt important fins al 78. Va canviar el món. El fracàs a Itàlia i a Espanya de tot lo llibertari, que estava molt ascendent el 77 a Itàlia a través dels indis metropolitans, de cop es radicalitza… també la radicalització va provocar desmembrament de la unitat i divisió. I a les rambles va aparèixer un grup fantasma que va començar a incendiar autobusos perquè sí, i a destrossar vidres d'aparadors, i tot això va provocar que les rambles es dissolguin… I després el 13 de setembre del 78 hi va haver una *redada* d'unes 4.000 persones, que això està als diaris i tothom se n'ha oblidat. Ja quan la democràcia s'estava consolidant; apart dels Pactes de la Moncloa, del Cas Scala, etcètera.

- Tot i el fracàs polític, una certa "revolució" sí que es va imposar…
Va ser una derrota però va ser un èxit, perquè va canviar les famílies. Va canviar el paternalisme, la sexualitat; va imposar l'ecologia i el feminisme i els moviments gays… Però el món del diner fàcil i de l'hedonisme, de la moguda de Madrid, *del soy artista y quiero triunfar*, del consumisme, consumisme, consumisme… i de la concentració del capitalisme i el neoliberalisme després, ha sigut desastrós. I ara s'ha de fer una feina de reconscienciació, i buscar maneres alternatives i sobretot canviar l'estat de l'humor; il·lusionar, recuperar la passió, que és el que trenca la por. Per mi la cultura ha de ser una arma, com ho va ser als anys 70; s'han de recuperar valors, actituds i comportaments fraternals, solidaris i llibertaris. El 15M ha posat sobre la taula moltes coses, ha recuperat moltes coses del passat, i hi ha molta gent que està esperant respostes. I si nosaltres podem posar el nostre gra, el posarem. I això és el que estem intentant. Per això tornem.

«Som dins el col·lapse i la crisi mundial és la primera etapa»

Entrevista a l'escriptor i activista Manuel Casal Lodeiro

Xavi Roijals

L'escriptor i activista gallec Manuel Casal Lodeiro és autor del llibre aparegut recentment «La izquierda ante el colapso de la civilización industrial» (La Oveja Roja, 2016). Una frase resum la seva visió de la situació actual: «Aquest col·lapse ens pot permetre viure amb menys coses en el plànol material, però de manera més justa i enriquidora a d'altres nivells»

- Hola Manuel, podries explicar-nos una mica qui ets i la teva trajectòria política?

Sóc un llicenciat en informàtica que per qüestions del meu activisme (que va començar sota la forma de pur ciberactivisme a Internet, camp en el qual em vaig especialitzar des de començaments dels 90) ha acabat fent divulgació i activisme de la qüestió del col·lapse de la nostra civilització. En política la meva única trajectòria es limita a la creació en 2006 d'un petit "antipartit" polític anomenat Democràcia Directa Digital (D3) que ja pràcticament no en té gaire activitat, i a l'actual activisme que vinc fent des de diverses organitzacions ecosocials i mitjançant el material que vaig publicant aquests últims anys. Així per exemple, vaig participar al Manifest antineokeynesià "*Última Llamada*", que va aconseguir certa notorietat a mitjans de 2014.

- Parla'ns també del teu llibre "*La izquierda ante el colapso de la civilización industrial*".

En aquest llibre he intentat reunir les reflexions tant meves com d'altra gent, entorn la falta de resposta de les esquerres davant la situació inèdita dins la qual ens estem endinsant, de col·lapse de la nostra civilització, degut a diversos factors que es realimenten, entre ells especialment el declivi energètic. El llibre pretén, com apunta el seu subtítol, oferir "anotacions per un debat urgent", és a dir, elements de reflexió estratègica per tal què els partits, sindicats i moviments d'esquerra reaccionin davant del que se'ns ve al damunt.

- També edites una revista, parla'ns d'ella.

La "*revista 15/15\15 para una nueva civilización*" pretén també aportar elements de reflexió i anàlisi sobre el procés de canvi de civilització. És a dir, si parlem que hi som a prop del final de la civilització industrial, volem anar visualitzant com podran ser les civilitzacions que la succeeixin (més simples, més locals, més integrades dins els límits de la biosfera), com podem participar en la seva construcció i també narrar les experiències germinals des de les quals estan naixent aquestes noves civilitzacions entre les esquerdes de l'actual, ja en fase terminal. És una revista que té un doble format: a Internet es pot consultar lliurement al web www.15-15-15.org i dues vegades l'any traiem recopilacions impreses només per la gent subscrita, que recullen lo millor del que s'ha publicat online, amb una enquadernació artesanal (per predicar amb l'exemple). També és destacable que publica materials en les diverses llengües de la Península Ibèrica, i que inclou traduccions d'autors molt rellevants a nivell internacional.

Foto: Martiño Picallo "Luscofusco"

- Pots explicar-nos el concepte de "col·lapse industrial" per als profans?

Bàsicament un col·lapse no és més que un procés de simplificació accelerada, brusca. Vivim dins una societat amb uns nivells tals de complexitat que requereixen fluxos creixents d'energia per mantenir-se. Donat que l'energia disponible a escala mundial caurà de manera inexorable (resumint, perquè no n'hi han prou energies amb la capacitat de suplir a temps i a la mateixa escala el declivi de les energies fòssils), no podrem mantenir aquest altíssim nivell de complexitat, i les nostres societats cauran a un nivell molt més simple en un període breu de temps (en termes històrics). És a dir, "col·lapse" no és sinònim de "apocalipsi", ni tan sols necessàriament de "catàstrofe". No serem la primera civilització que col·lapsa, encara que si no sabem gestionar bé aquest col·lapse podem ser la última, perquè podríem acabar no només extingint-nos nosaltres sinó tota la vida sobre el planeta.

- Quan creus que passarà? En què et bases per afirmar-ho?

No ha de passar: ja està passant. A cada lloc del món i dins cada classe social ens trobem en diferents etapes del col·lapse. La crisi mundial actual és una primera etapa del col·lapse, i de fet aquesta crisi va ser originada per l'arribada al zenit (punt màxim d'extracció anual, a partir del qual comença l'inexorable declivi d'un recurs finit) del petroli brut (cru) l'any 2006, que va provocar la punxada de la bombolla "sub-prime". Això no s'està explicant i per això la gent es pensa encara que la crisi és temporal i que tindrà "sortida", quan en realitat és la crisi terminal d'un sistema pel simple esgotament de l'energia que l'alimenta. Aquesta és la base per a tal afirmació, que no és meva, sinó de nombrosos científics que estan analitzant el tema. Per exemple a Catalunya teniu un referent de primer nivell: Antonio Turiel, i els seus companys de l'*Oil Crash Observatory*.

- Fins a quin punt consideres possible / probable el concepte de col·lapse?

El col·lapse el dono per segur, perquè som ja instal·lats dins seu i perquè fent comptes no n'hi ha cap manera realista de sostenir l'actual nivell de complexitat de la nostra civilització, ni de res que se li assembli remotament. No només està caient la disponibilitat total d'energia sinó que l'energia que tindrem a partir d'ara costaria més energia obtenir-la, és a dir, és de pitjor qualitat: és el concepte clau de "retorn energètic", que és l'energia neta que aporta a la societat cada font energètica. I per sota de cert nivell d'energia neta, no es pot mantenir una societat industrialitzada. Només cal esperar que articulem aquest descens per poder desembocar en una societat re-agragritzada que ens permeti almenys tenir aliment i necessitats molt bàsiques cobertes per tota la població, encara que és molt dubtós que ens en sortim, perquè si som ja més de set mil milions d'habitants al planeta és precisament gràcies al petroli i la resta d'energies no renovables. Haurem de viure de manera molt més simple, perquè tothom pugui simplement viure.

Presentació delllibre a Vilanova i la Geltrú. Foto: Ton Dalmau / Carme Dastis

- Com creus que afectaria al conjunt de la població i particularment al conjunt de la classe treballadora?

Ens afectarà a tots els nivells: desapareixeran mitjans de vida i serveis socials, es produiran (més) conflictes tant entre països com a nivell intern, hi hauran (més) retallades de llibertats i una clara amenaça feixista... Insisteixo: ja ens està afectant. L'espoli de l'Estat, els tancaments d'empreses, l'acaparament de terres, les patents de llavors, etc. són tots elements que formen part de les etapes inicials del col·lapse de la nostra civilització i de la gestió capitalista del mateix, en una delirant fugida cap endavant mentre les elits es recol·loquen per aconseguir "surar sobre la merda". En concret per a la classe treballadora crec que significarà ni més ni menys la seva desaparició com a tal: és a dir, si la classe obrera és filla de la Revolució Industrial (abans calia parlar de camperols autosuficients i en tot cas d'un sector d'artesans, és a dir, de gent amb oficis que exercien de manera complementària a les seves feines a la terra), no veig la manera en què la classe treballadora pugui sobreviure com a tal al col·lapse. Sense energia fòssil no tindrem amb prou feines indústries, i haurem de tornar a viure entre el 60 i el 80% de la població del sector primari. La qual cosa no ha de ser necessàriament una tragèdia, compte!,

encara que sens dubte serà molt dur, sobretot a nivell cultural, perquè xoca amb totes les expectatives socials generades al llarg dels últims segles. El camí de la industrialització en el qual es van embarcar països com els nostres no tenia cap sortida i caldrà desfer-lo de la manera més humana i justa possible.

- Davant el panorama del col·lapse que dibuixes, quines sortides creus que hauríem de prendre les organitzacions polítiques (partits, sindicats, col·lectius, moviments socials) d'esquerra?

És el que provo d'apuntar al meu llibre i que molta més gent conscient està reclamant. Allò més urgent és entendre la situació en els seus veritables termes, superant les barreres de tot tipus que ens ho impedeixen. Després, una vegada arribem a un diagnòstic comú sobre la situació, caldria començar a parlar de com "gestionar el col·lapse" des d'uns valors d'esquerra. És a dir: si n'hi haurà menys per a tothom, repartim-ho amb justícia i cercant el menor patiment social possible. Si no ho fem des de l'esquerra, ho farà la dreta, i ja veiem el camí que porten (ja ens ho advertia Carl Amery amb aquell llibre que no ha perdut cap mena de vigència: "*Auschwitz ¿comienza el siglo XXI? Hitler como precursor*"). Haurem de passar pel nostre propi "Període Especial", com a Cuba, només que serà molt més perllongat i intens i no ens podrem recolzar en el turisme de la resta del món que encara no ha col·lapsat.

- Des del teu punt de vista creus que les organitzacions polítiques d'esquerra tenen en compte en les seves pràctiques i programes el possible col·lapse de la civilització industrial?

No, en la seva immensa majoria no ho estan tenint en compte. Tant sols cal veure com repeteixen una vegada i una altra el mantra de "sortir de la crisi", recuperar el creixement, l'ocupació com a única via per satisfer les necessitats socials, defensar l'Estat del Benestar, etc. O sigui, com si estiguéssim en una crisi cíclica i no n'hi hagués un col·lapse de la nostra civilització de fons. Precisament per això des dels sectors activistes del Decreixement, de l'Ecologisme Social i de la divulgació del Peak Oil i del Canvi Climàtic estem reclamant amb urgència que es corregeixi aquest diagnòstic per començar a prendre mesures urgents i començar a parlar-li clar a la gent, que el que tenim davant nostre serà molt dur, però al mateix temps, pot ser una oportunitat per viure d'una manera més justa i no necessàriament dolenta. Com diu Yayo Herrero, la gent no és tonta i ho pot entendre perfectament.

- A nivell individual quan pensem en les sortides personals davant una situació de col·lapse, ens vénen al capdavant preppers, survivalistas i frikis diversos. No obstant això, quines sortides planteges tu a aquest nivell?

Les sortides col·lectives les hem apuntat en d'altres publicacions com la "*Guía para o descenso enerxético*", que va ser publicada inicialment en gallec amb gran èxit, i recentment ha traduït al català el col·lectiu Argelaguer en Transició (està disponible lliurement en Internet). També a la revista 15/15\15 en parlem amb freqüència d'aquesta qüestió. El meu llibre planteja que és necessari combinar aquestes mesures a nivell de base, amb d'altres a nivell polític, des de les institucions, perquè la situació és de tal gravetat i urgència que no podem permetre'ns renunciar a cap instrument. És el que anomenem "estratègies duals" i que, per cert, costa bastant assumir al moviment llibertari. Però com acostumo a dir, si a la Guerra Civil es va acceptar participar al govern de la República a causa de l'amenaça feixista que calia enfrontar, ara l'aposta no és menor. Parlem de mesures excepcionals per a temps excepcionals.

- Afegiries alguna cosa més per als nostres lectors?

Simplement que encara que és lògic i molt sa passar per les habituals fases de negació del problema, de depressió i fins i tot d'ira, al final, després d'indagar dins les bases científiques d'aquesta anàlisi i entendre les possibilitats que se'ns tanquen, tot això pot desembocar en una reflexió molt mobilitzadora en contemplar les possibilitats que se'ns obren: el col·lapse de la nostra civilització és l'oportunitat més gran de la nostra història per a un canvi revolucionari que ens permeti viure, amb menys en el plànol material, però de manera més justa i potser més enriquidora a d'altres nivells. Es tracta de convertir-nos ara en moviments, com diu Jorge Riechmann, no només de "emancipació" sinó de "emancipació i supervivència". Les nostres lluites de sempre cobren ara un altre sentit, més radical, però perfectament integrables en els valors tradicionals de les esquerres tant llibertària com a marxista.

I cantaven els REM: «*It's the end of the world as we know it*» No és el final del món, però sí és el final del món tal i com el coneixíem. L'era del petroli barat està a punt d'acabar-se, el petroli va arribar al seu zenit l'any 2006 i ja estem veient les conseqüències: auge i caiguda del fracking com a mètode d'extracció que destrossa els territoris i les aigües, crisi social i guerres als països productors que han vist importants caigudes de la seva producció en els últims anys: Rússia, Síria, Iemen, Venezuela, etc. I crisi global que patim des del 2008, amb la caiguda de les subprime i de la «nostra» bombolla immobiliària.

Les nostres vides estan molt més lligades al petroli i als combustibles fòssils del que som conscients. No només pel tema transport propi quotidià (el cotxe). El transport de mercaderies en aquests moments es fa gràcies als combustibles fòssils i és el que fa que podem comprar aliments i mercaderies a preus tant barats. Una disminució dràstica del combustible d'aquests transports ocasionaria previsiblement una brutal pujada dels preus dels aliments i de les mercaderies a banda d'una reducció de l'oferta. Fertilitzants, pesticides (en bona part derivats o molt lligats a la petroquímica), transports, són la sang que alimenta el sector primari industrialitzat, automatitzat, mercantilitzat, que en aquests moments ens alimenta.

El problema, tal i com ens diu Manuel a l'entrevista, és que no hi ha en aquests moments cap font d'energia que pugui substituir el petroli. Ni les renovables, que tenen problemes d'emmagatzematge i de que són fonts d'energia que no es poden connectar quan un vol, sinó quan fa sol, vent o onades, ni molt menys la nuclear, que també està a punt d'arribar al zenit de la producció de l'urani si no se n'ha arribat ja, a banda dels problemes coneguts de residus, seguretat, accidents, etc. Si s'esgota la font d'energia que alimenta el sistema industrial (la nostra civilització), el sistema, tal i com l'hem conegut, col·lapsa.

El retorn a la terra col·lectiu/comunitari davant el col·lapsede la civilització: Can Masdeu

L'autor del llibre que us hem entrevistat no és cap Zerzan, ni cap Kaczynski. L'autor té les mil i una diferències amb aquests autors: ell parteix d'unes previsions de producció d'energia (particularment de fonts de combustible fòssils) i n'extreu unes conseqüències. I en funció d'aquest escenari de profund canvi sistèmic, d'aquestes prediccions, dibuixa al seu llibre com l'esquerra hauria de modificar els seus esquemes davant d'aquest panorama no apocalíptic però sí de profunds canvis que se'ns ve al damunt. És un enfocament pragmàtic que defensa també la intervenció a les institucions: si en una situació excepcional, aquesta eina ens pot servir per ajudar a la supervivència de milions de persones, no la refusarem per uns plantejaments morals o ideològics X.

El que està clar és que som dins d'una època de canvis. Disposem de prou reserves descobertes de combustibles fòssils com per poder superar perfectament el límit de dos graus fixat per l'Acord de París l'any 2015 a partir del qual probablement la situació es surti fora de control amb desgels, pujades del nivell del mar, i etcètera. Malgrat els acords polítics internacionals insuficients, a més de compliment discutible, i amb el sorgiment d'actors polítics nous (com Donald Trump) que neguen evidències inqüestionables (nega l'escalfament global antropogènic i com a conseqüència és poc probable que respecti cap límit d'emissió). Si finalment arribem a aquest límit de dos graus i es desencadena la situació de no retorn, a la situació de col·lapse energètic li hauríem d'afegir la de previsible col·lapse ambiental. Una tempesta perfecta.

El futur no està escrit. No sabem què passarà, però tenim raons per sospitar que estem a les portes (si no ja dins, com afirma l'entrevistat) d'una crisi energètica, i per tant, social (i també ambiental) sense precedents. I per tant, cal que les nostres organitzacions tinguin en compte aquests nous escenaris per mirar de navegar aquesta situació des de l'esquerra. Des de la dreta, ja ens avisa l'autor, ja saben com fer-ho i hi han precedents terribles.

Campanya de solidaritat amb les encausades del cas Bemba

Col·lectiu de detinguts del cas Bemba
https://jotambeestavaalbemba.wordpress.com

NOTA: al tancament d'edició se'ns comunica que el judici s'ajorna fins al 18 de gener de 2018.

Des del col·lectiu de detinguts del cas Bemba ens dirigim a persones, col·lectius i organitzacions per a demanar-vos la vostra solidaritat.

Des de fa gairebé 14 anys 11 persones de Sabadell tenen un procés judicial obert pel qual se'ls demana més de 24 anys de presó en total. Aquest procés ve motivat per l'actuació de la ja dissolta Unitat d'Intervenció Ràpida de la Policia Municipal de Sabadell el 27 de setembre del 2003. La intervenció de la policia va provocar un enfrontament amb un grup de joves que estava al conegut bar Bemba, el qual tancava aquella mateixa nit.

Les conseqüències d'aquella actuació policial van ser més de 20 ferits i 11 detinguts, als quals se'ls hi acusa de desordres públics, atemptat contra l'autoritat, resistència a l'autoritat i danys. Cal dir que l'actuació va estar dirigida a peu de carrer pel llavors alcalde Manuel Bustos, el seu germà regidor de via pública Paco Bustos i l'actual dirigent del PSC de Sabadell Josep Ayuso, alguns dels quals, com sabeu, imputats en diversos casos de corrupció.

Gairebé 14 anys després el procés judicial continua vigent i ara, ens volen jutjar i empresonar-nos. Ens volen jutjar per uns fets que van passar fa més d'una dècada i dels quals, nosaltres, hem estat víctimes de la violència policial i institucional.

Ahdesions a "Jo també estava al Bemba"

Us demanem que:

- us adheriu al manifest (podeu fer-ho al web)

https://jotambeestavaalbemba.wordpress.com/adhesions/

- feu difusió d'aquesta injustícia

- participeu a mobilitzacions: 22 d'abril a Sabadell, a les 18h a la plaça Marcet

Campanya 'Colze a colze. Afrontem la repressió'

https://colzeacolzeblog.wordpress.com/

Colze a colze, afrontant plegades la repressió que pretén dissuadir-nos, immobilitzar-nos, desanimar-nos. Juntes, no aïllades, fent-nos costat. Amb la força que ens procura entendre les diferències i aprendre a trobar-nos en les complicitats.

Colze a colze, així és com hem anomenat aquesta campanya, aquest crit de resistència, aquest nou desafiament al poder. Un intent més de trencar amb el silenci, de visibilitzar el conflicte social cada cop més patent a conseqüència de l'agudització de la crisi estructural del sistema capitalista.

Remuntem als antecedents immediats. Una batuda a base d'operacions antiterroristes des del 2013 recorre la península. Registres, portes esbotzades, incursions a altes hores a domicilis de companyes, centres socials i ateneus, detencions i empresonaments amb les degudes conseqüències. Tot això decorat amb una alerta mediàtica tenyida d'escàndol, paraules com «terrorisme anarquista» ressonen com un mantra ridícul però incisiu.

Operació Columna, Operació Pandora, Operació Pinyata, Operació Pandora II, detencions el 13 d'abril (2 companyes empresonades a Alemanya avui en dia). Desenes de persones acusades de pertinença a organització criminal amb fins terroristes, mesures cautelars, asfíxia econòmica, entorns polítics colpejats i assenyalats.

Entenem que ens trobem en un nou escenari repressiu en el qual les operacions mencionades evidencien aquesta deriva del concepte de «terrorisme» i les intencions polítiques que n'amaga. Intencions que modelen el significat per tal de dibuixar un quòrum d'opinió favorable a la persecució de la dissidència, de totes aquelles que alcin la veu i s'atreveixin a qüestionar amb les seves pràctiques una pau social imposada en defensa dels privilegis de certs sectors de la població. Ampliant el radi d'actuació del dispositiu antiterrorista a límits molt difusos i inimaginables fins al moment.

El dit acusador en aquestes actuacions judicials i policials en concret ha recaigut en carn d'anarquistes i antiautoritàries, però l'amenaça va molt més enllà d'aquests àmbits polítics. L'advertència resta latent i a l'espera de materialitzar-se sobre aquelles que gosin rebel·lar-se. Així ho demostra també la detenció dels dos companys titellaires i el posterior escàndol suscitat, les desenes de persones acusades d'enaltiment del terrorisme per comentaris a les xarxes socials o els rapers portats davant l'Audiència Nacional. Tot plegat immers en un context d'enduriment del Codi Penal, «llei mordassa» i altres polítiques repressives encaminades al control social, al càstig i aïllament d'aquelles que, sigui per condicions estructurals o per decisió política, l'Estat consideri irrecuperables o molestes pel correcte funcionament del sistema imperant.

Aquesta campanya té com a objectiu encarar la repressió política, esquerdar i fer trontollar el mur infranquejable amb el qual ens volen fer creure que lidiem. Però alhora pretén ser una continuació de les estimables mostres de solidaritat desencadenades aquests últims anys. Perquè tal com ens recorda el mite de la caixa de Pandora, en el fons, sempre hi queda l'esperança. Així ens ho han demostrat les lluitadores que ens precedeixen i així pretenem demostrar-ho també nosaltres.

No reculem. Tenim molt a perdre perquè tenim molt pel que lluitar.

Colze a colze, afrontem la repressió!

Carrero Blanco, el primer astronauta espanyol

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social CGT Catalunya

Per acudits com aquest Cassandra ha estat condemnada a un any de presó i 7 d'inhabilitació per fer referència a la mort del feixista Carrero Blanco. Això li suposarà perdre la beca que necessita per fer el seus estudis i posar-la a un peu de l'entrada a presó en cas de reincidència. César Strawberry, cantant de Defcon Dos, ha patit el mateix camí i resultat. Abans li va tocar el torn als rapers Pablo Hasél i Valtonyc, així com altres tuitaires convenientment exposats en els principals mitjans de l'estat espanyol.

En el cas de la Cassandra, a més, ha hagut de patir un escarni afegit, de tipus transfòbic, per part del fiscal, així com per l'exposició pública i qüestionament a la que ha estat sotmesa.

D'ençà el compromís de renúncia a l'ús de les armes per ETA, paradoxalment, el número de judicis per enaltiment del terrorisme (dades del 2015) s'han multiplicat per cinc, 1152 investigacions en sis anys. El mateix concepte de terrorisme en la nova reforma del codi penal, s'ha relaxat fins a fer-ho absolutament subjectiu: Ja no cal formar part d'una organització armada, sinó realitzar 'actes terroristes'. S'amplia el catàleg que defineix com a terrorisme aquells que tinguin com a finalitat modificar l'actuació del govern o subvertir el funcionament d'organitzacions internacionals. Recentment hem comprovat una aplicació concreta d'aquesta doctrina: 3 persones d'Alsàsua estan en aquests moments sota acusacions de terrorisme per una baralla de bar, de matinada, amb guàrdia civils fora de servei.

Si aquest és el panorama del codi penal, el seu germà petit (la Ley de Seguridad Ciudadana, més coneguda com a Ley Mordaza) ha patit ajustos en el mateix sentit autoritari. Abans de rebre l'apel·latiu popular actual, era descrita com la 'Llei anti-15M' doncs recargolava la repressió sobre aquelles escletxes del sistema on les mobilitzacions van ficar cunya: l'acció directa de masses, la desobediència civil, l'enfrontament a la mateixa jerarquia de control del règim.

Es castiga el 'tracte irrespectuós amb la policia' (no oblideu somriure mentre ens atonyinin), el 'deslluïment del mobiliari', manifestacions davant el congrés o parlament, actes d'obstrucció a la policia (el mètode per aturar desnonaments), fer fotos a la policia (per evitar la negativa difusió de vídeos i imatges de brutalitat repressiva per xarxes) o 'no notificar manifestacions en temps i forma'.

Per fer-nos una idea, exceptuant Catalunya i Euskadi, a l'estat espanyol el 2014 es van comunicar 35780 manifestacions o concentracions, mentre que amb 5045 no es va fer.

Vol dir això que es castigaran aquestes 5000 manifestacions? Vol dir que tothom que participi a un dels centenars de desnonaments aturats cada mes rebrà una multa? Significa que els milers de fotografies a policies suposarà el mateix número d'infraccions? Pel que fa al codi penal, el mateix dia que es coneixia la sentència contra Cassandra es van fer milers de tuits de suport reproduint acudits de Carrero Blanco; som llavors a l'avantsala de milers de nous judicis? Quants moviments o crema de containers seran declarats com a actes de terrorisme? Totes les baralles de borratxos seran tractades com a atemptat terrorista? Tota concentració davant la Generalitat o el Parlament?

No. No hi ha prou presons, no es pot multar a milions de persones mobilitzades. Aquestes lleis són inaplicables, però són un instrument molt potent per a reprimir subjectivament, tot complint la falsa neutralitat legal. L'objectiu d'aquestes lleis és tenir una arquitectura repressiva a punt, que permeti descarregar tota la força de l'estat, quirúrgicament, sobre aquelles persones sobre les que es vol fer escarni, amb la finalitat de produir por preventiva sobre la població per a mantenir-la tancada i autocensurada a casa seva. Segons la primera accepció de la RAE, terrorisme és 'Exercir la dominació pel terror'.

Som, doncs, davant d'un recull de lleis que ataquen els drets civils i són aplicades a discreció per l'estat per a infondre terror sobre la població i dominar-la.

La forma de reivindicar els nostres drets ha de ser sempre la mateixa: exercir-los i prou. Es guanya el dret de vaga fent vaga. Es reivindica la llibertat d'expressió fent fotos a les manifestacions. Es reclama el dret de manifestació prenent el carrer, sense demanar permís a ningú. Es combat l'aïllament i escarni individualitzat amb solidaritat.

A vegades tenim una idea esbiaixada del que és una dictadura: pensem en morts a cunetes, palisses i tortura, prohibició física de les idees...I tot això és cert, però no només. No oblidem que al franquisme també hi havia un estat de dret, els drets socials estaven estrangulats metòdicament amb lleis i reglaments que es complien burocràticament per policies, funcionaris i jutges. Així, els casos s' encarrilaven asèpticament dins un sistema asfixiant i de minses llibertats: la llei és la llei i s'ha de complir. Ens sona?

Denegat el recurs contra les sancions de 500€ a dues companyes #MordassaUAB

Secció Sindical CGT UAB

El passat setembre ja vam informar que dues companyes de la nostra secció sindical a la UAB, la Marta i l'Ermengol, havien rebut una notificació de multa, en aplicació de la Llei Mordassa, per la seva participació en un piquet durant la vaga de personal docent i investigador a la UAB del passat 18 de maig. Els darrers dies hem sabut que els Mossos d'Esquadra han denegat el recurs que les dues companyes van presentar i resolen mantenir una sanció de 500 € per a cadascuna d'elles.

Aquesta situació mostra la veritable cara de la Llei Orgànica 4/2015, de 30 de març, de Protecció de la Seguretat Ciutadana, més coneguda com a Llei Mordassa. La multa que la Marta i l'Ermengol han rebut ha sigut per realitzar una activitat de protesta que, fins ara, era legal i habitual a la UAB: durant un dia de vaga de treballadors/es, molts companys i companyes realitzàvem un piquet informatiu a accessos del campus informant, breument, dels motius de la vaga. Els darrers anys s'havia seguit el mateix format en nombroses ocasions, en vagues convocades tant en solitari per CGT com de manera conjunta per varis o tots els sindicats de la UAB. Ara, en canvi, els Mossos d'Esquadra han decidit que la CGT és una "organització antisistema" (com diuen en l'escrit sancionador) i que promoure una vaga és un acte punible.

La denegació dels dos recursos és també preocupant. La Llei 4/2015 atorga a qui sanciona la capacitat de ser jutge i part, d'acusar i de resoldre. I així ho fan els Mossos d'Esquadra: assenyalen i acusen a les nostres companyes i resolen, desestimant, les al·legacions que aquestes presenten. La Llei Mordassa deixa desemparades a les persones multades, les priva de les mínimes garanties que els podria proporcionar un procés legal i les deixa a expenses del que decideixi la policia.

Denunciem la normalització de la Llei Mordassa, penalitzant espais d'acció social i sindical que, fins ara, eren relativament lliures. Ens preocupa, a més, que les companyes multades siguin, les dues, membres del Secretariat Permanent de la CGT a Catalunya. No ens agradaria pensar que al darrera d'aquest fet hi hagi una voluntat explícita d'atac a una organització sindical a qui, la mateixa policia en l'escrit sancionador, nega el caràcter de sindicat. I, finalment, ens preocupa el silenci del rectorat de la UAB davant d'uns fets que, en definitiva, va succeir al Campus de la pròpia universitat.

Canvi i comunicació en el capitalisme contemporani

José Iglesias Etxezarreta

L'enorme volum de missatges no comporta una major varietat. Dins la sèrie 'La despossessió quotidiana', l'autor subratlla que tot i que sembla que estiguem assistint a una gran diversificació de mitjans, assistim a una homogeneïtzació.

Joan ManelPérez

Avui dia, si observem el món de la comunicació superficialment, sembla que estiguem assistint a una gran diversificació de mitjans, a una multiplicació de les *veus* presents en la comunicació mundial. La veritat, però, és que estem assistint a una homogeneïtzació dels missatges. Ens trobem davant d'un procés de consolidació d'unes poques veus que esdevenen hegemòniques.

El que les noves tecnologies de la informació (les TIC) han canviat és el paper d'aquestes fonts –originàries de la informació–, fins ara simples receptors, és a dir, en aquesta societat capitalista, consumidors, per a convertir-los en un nou tipus de receptors-emissors compulsius.

Aquesta transformació ha provocat un increment massiu del volum d'informació. Actualment dediquem molt més temps de les nostres vides a informar-nos. Tot el planeta (ric) s'ha posat a parlar, però si observem detingudament, veurem que tot el planeta (ric) diu el mateix.

Aquest enorme volum de missatges no comporta una major varietat. Són tots idèntics, coincidents (virals) o recurrents (tot de gatets diferents, però tots pertanyent a la mateixa categoria de Gatet Divertit). No té res a veure amb la creativitat o l'originalitat. Des del *copy/paste* dels primers processadors fins a la referència instantània dels hiper enllaços passant pel compartir i derivar de les xarxes socials, el que ha promogut en major grau aquesta transformació és la reproductibilitat tècnica dels missatges. Les categories romàntiques o burgeses com l'autoria, la voluntat de transcendència o la permanència en el temps han anat sucumbint enfront de l'efímer, de l'experiència.

A més a més, aquesta nova forma de comunicar ofereix la mateixa relació que existia amb els mitjans *tradicionals*: una relació individual, mai col·lectiva, que substitueix o avorta els autèntics plantejaments col·lectius, és a dir, polítics i socials, pels llaços afectius febles i conjunturals del *like* i del *share*.

Només apareixem com a col·lectiu –tot i que passiu, com a audiència o públic- a ulls i amb ulls del proveïdor. Un grup d'individus aïllats que, com a màxim, s'expressarà amb una demanda comercial o de serveis. Per la seva banda, la concentració a l'esglaó superior dels controladors de canals i dispositius és paral·lela a la del seu minvant accionariat protegit pel mateix anonimat que el que oculta els seus *trolls* i *haters*, que tant proliferen i que cada dia més estan protagonitzant el particular moviment de *grassroots* de l'extrema dreta (les bases de Trump enfront de les que va mobilitzar Obama fa vuit anys). A part de la seva funció d'obtenció de beneficis, com qualsevol altre sector econòmic, els grans grups empresarials de la comunicació tenen, en primer lloc, la meta funció de construir la plataforma ideològica que justifica tot l'entramat, alterant la pròpia percepció com a subjecte històric i la seva *lliure* expressió.

El *You* de l'emblemàtica portada de la revista *Time* de fa una dècada no és un Vosaltres plural, ni tan sols un Tu. Aquest *You* es continua referint al Jo individual, conformant el succedani negatiu del col·lectiu, la massa d'individus que van motivar l'esbalaïment de la MCR (Mass Comunication Reserch) i l'espant de l'Escola de Frankfurt a l'alba dels totalitarismes, la massa del Metropolis de Lang, amb una suau pàtina postmoderna d'estar de tornada de tot, especialment de la consciència de classe.

Si abans la integració social era el màxim objectiu de la burgesia, actualment la societat neocapitalista situa la superació individual com a nova religió. A més, es tracta d'un individualisme reforçat, on l'individu es creu que s'expressa quan emet, encara que la seva gota no traspassi la superfície de l'oceà. L'individu en comptes d'emetre més aviat es veu reflectit (potser la metàfora de la pantalla com a espill, en comptes d'un cristall transparent, és bastant més significativa del que els mateixos editors novaiorquesos havien previst). El canvi de paradigma productiu segons el qual els mateixos consumidors són els productors de la informació permet un estalvi massiu i el control sobre les seves dades, accions i anhels, tot fent la impressió d'una horitzontalitat i espontaneïtat que no existeix. Paradoxalment, el gran triomf de la viralitat és... sortir a televisió, mesura última de tot èxit, una espurna de lluentor *warholiana*, la celebritat com a valor en si mateix.

Partint de conceptes positius aportats per la contestació mateixa, com el *do it yourself* punk o l'apoderament i l'economia col·laborativa, el consumidor es converteix en l'usuari que produeix la seva pròpia alienació -tan convenient- i en un grau que eleva a la potència la saturació. Es produeix al mateix temps una alienació final entre missatge i efecte: és el fet de transmetre el que es converteix en rellevant i al cap i a la fi ja no importa si s'obté una conseqüència... i en el cas que aquest efecte arribés, seria igual, perquè tampoc sabríem reconèixer-lo. En aquesta producció de la pròpia alienació, l'aspiració més gran, en lloc de ser, és la de demostrar haver estat (les famoses *selfies* que tant irriten els vells). Ja no s'és, s'està. Es reprodueix, però com es reprodueix descontextualitzadament, se li treu tot el sentit.

Perquè si bé la uniformitat, la concentració corporativa, la fixació d'alternatives tancades, la digestió i rendibilització del canvi aparent sustenten l'avenç cap a la societat dual, la de les vides *low cost* i les d'elit, és, sobretot, la descontextualització de la informació la que està encaminada a descontextualitzar el nostre paper en la societat. Descontextualitzar per fragmentar la nostra existència perquè no ens pensem com a subjectes de canvi, etiquetant les nostres accions (com amb els *tags* que utilitzem per classificar continguts a les webs) per confinar-les en àmbits que el sistema vol que siguin excloents de la nostra vida. Així, quan estem al nostre àmbit de treballador potser pensem en les nostres condicions laborals, políticament, però no ho fem quan *patim* com a consumidor les vagues d'altres o quan ens *entretenim* com espectadors d'una activitat cultural.

Podríem actualitzar la teoria del valor proposant que el requisit fonamental de la premsa, el de *contrastar una informació*, provenia d'un criteri economicista, burgès, segon el qual la notícia adquireix valor per la quantitat de veritat que conté -es taxaria la informació en funció de la seva veracitat. El primer factor de descontextualizació de la informació que s'ha disparat amb les TIC és l'acceleració fins al paroxisme de la ja històrica *immediatesa* de la informació. En el sistema de producció capitalista, veiem com una informació adquireix cada vegada més valor (que es mesuraria en termes de *credibilitat*) com més s'aproximi la seva emissió al seu punt d'origen. D'aquí sorgeix el valor suprem del directe.

Un altre factor de descontextualització que s'agreuja amb les TIC és l'efecte secundari de la substitució de l'intermediari professional (no farem aquí de ploranera corporativa com Cebrián, vist el paper majoritàriament negatiu i hegemònic de la majoria dels periodistes en els conflictes i moviments socials de la Història). La precarització del treball dels tècnics i la seva substitució per l'*amateur* han contribuït a la desaparició gradual de les condicions per contrastar la notícia. El seu retorn com a contingut en brut emès sense contextualitzar reforcen la *pildorificació* tan evident en el substrat mateix de les TIC: idea complexes expressades en 140 caràcters. Un vídeo musical de la *moderna MTV* dels 80 és ja massa llarg pel *Youtube* dels *millennials*.

Un altre efecte secundari en el seu procés de transmissió, a part de la destrucció del significat del missatge, és la reducció del lapse d'atenció. El nostre *avui en dia* és el d'un nadó. Se'ns fa una autèntica agonia veure una pel·lícula amb plans que no durin uns quants segons muntats en una cadència frenètica. El pitjor és que aquesta *pildorificació* omnipresent es contagia a les nostres lectures, a les nostres vivències... i, unida a la segmentació, ens dificulta enormement mantenir un compromís sòlid, inclús amb una causa que se'ns aparegui com densa. Es converteix en la nostra forma de vida.

Aquesta *deshistorificació* de les històries -conscient als àmbits professionals- producte de la imitació en les històries dels nous usuaris-productors, és el motor de la cosificació, com en tots els altres processos del capitalisme, en aquest cas de la informació. De Plató a Marx, la dialèctica entre reflex i realitat, entre acció i comunicació, ha suposat una polèmica ideològica bàsica. Ara el capitalisme ha donat una nova volta de rosca, l'alienació radical del que succeeix en la realitat, la *desrealització* del real, tot es converteix en un videojoc: *All that we see or seem Is but a dream within a dream*.

Però molt més que en els temps de Plató, on la població creu que passen les coses, ara és a la pantalla del fons de la caverna i això depèn del control de la foguera i, sobretot, de la fabricació de les figures que passen per davant i que finalment formen les ombres que acaben reflectides. Hem de canviar la percepció per canviar la realitat. A més serviria per anar acostumant la nostra gent perquè la lluentor no ens encegui quan sortim d'una foscor de segles.

** Article publicat a la Directa*

Berga i el nom dels carrers

J. Cara Rincón (Berga)

Una manera senzilla de saber quina és la ideologia dominant d'una societat és fixar-te en el noms dels seus carrers i places. A la majoria de poblacions els carrers porten noms de capellans, militars, cacics, nobles, intel·lectuals del poder i burgesos. La majoria noms d'homes, la majoria explotadors i la pràctica totalitat de noms imposats.

L'exemple de Gironella és especialment clar: l'avinguda principal de la població durant el període republicà va portar el nom de Joaquim Penina veí de la població que fou el primer afusellat a causa de les seves idees anarquistes per la dictadura d'Uriburu a Argentina. Ara i des de la transició el nom de la via és Avinguda Catalunya. A Berga des de fa anys hem volgut visibilitzar aquest fet, per mostrar el conflicte entre dominants i dominats i ho hem fet a través de mitjans diversos.

Els noms dels carrers són un factor més, i important, en la formació de la nostra manera de veure el món; de la nostra ideologia. Podem dir: diga'm els noms dels carrers de la teva ciutat i et diré en quina societat vius. Per tant, una proposta de canvi, ni que sigui parcial, es vista per les classes dominants com un atac al seu monopoli ideològic. Amb la nostra proposta la Berga religiosa i conservadora seguirà ben representada, la diferència és que hi haurà alguns carrers amb nom dels dominats que van decidir deixar de ser-ho. Hi hauria més pluralitat.

El mes de febrer de 2005 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va iniciar una campanya per tal de dignificar els noms dels carrers de Berga. La qüestió que ja havia estat abordada anys enrere per aquest col·lectiu, tornava a sortir a la llum arrel què l'Ajuntament de Berga feia pública la intenció de cercar noms per a nous carrers. Aprofitant el moment es van presentar vint-i-cinc propostes per aquests nous carrers. Tot i el caràcter llibertari de l'entitat que proposava els noms, i malgrat la realitat de la lluita obrera del passat segle XX, la proposta contenia persones de totes les ideologies relacionades amb el moviment obrer berguedà, i especialment va incloure totes les dones que es van poder biografiar. Més concretament, la proposta també sol·licitava que el carrer de Mossèn Espelt tornés a dir-se Àngel Guimerà, ja que l'esmentat capellà —com havia explicat en Ramon Casals «Ramonet Xic»— va violar i deixà embarassada una noieta. L'esmentada proposta del centre d'estudis no va obtenir ni tan sols resposta, tot i que en sortir reflectida a la premsa va posar a la palestra la qüestió.

Fotografies: Nina Guiu Freixes

Un any i mig després, el mes de setembre de 2006, la famosa jornada de protesta contra l'Ordenança de Civisme de Berga començava amb una acció festiva que consistia en canviar els noms dels carrers just amb aquelles propostes del 2005. El tema va caure molt malament, sembla ser que aquest fou dels elements que més van esperonar l'alcaldada de les 22 multes.

Al 2007 ja amb el bloc nacionalista al poder (CiU amb el suport puntual però reiterat de la CUP) els del «centru» vam tornar a presentar la instància on es manifestava entre altres coses que: «estem farts que la cultura que es fa i se subvenciona a Berga sigui rància, autoritària i més propera al carlisme que a la raó il·lustrada». Aquesta instància que tornava a proposar els vint-i-cinc noms del 2005, contenia la novetat de demanar, a més, els següents canvis de noms: la plaça de les Fonts per plaça Josep Bertobillo (miner torturat salvatgement durant tres dies a la caserna de la Guàrdia Civil). La plaça Mossèn Josep Armengou per Plaça Josep Vilella (masover de Santa Eugínia igualment assassinat el novembre de 1949) i el carrer de Mossèn Espelt per carrer de Josep Puertas (miner torturat i assassinat també el 1949). Cap resposta. Dies després els carrers que demanàvem que canviessin de nom apareixien canviats (en paper), a part de pintades a la façana de l'excaserna de la Guàrdia Civil on van torturar abans de ser assassinats al 1949 els nostres companys Puertas, Bertobillo i Vilella. La campanya va ressorgir el 2010 amb algunes accions simbòliques en el mateix sentit.

El novembre de 2015, amb la CUP governant la ciutat vam tornar a presentar la instància. Amb algunes novetats: demanàvem que es treguin alguns noms de sants, militars i capellans dels carrers de la ciutat i siguin canviats per altres que proposen i a part del llistat de militants obrers, veins de la ciutat, del passat segle hi afegíem un llistat de noms antics, anteriors als 1870 i que molts encara es fan servir popularment i, finalment, un carrer pel nostre company Josep Maria Isanta assassinat la Patum de 2005. La instància tampoc ha tingut resposta, tot i que vam esperar ja que l'alcaldesa afirmava que hi estava d'acord en fer alguna cosa al respecte. Res. Davant de la realitat vam començar a fer altres accions: xerrades explicatives pels veïns, murals, rutes guiades per la ciutat amb contingut històric obrerístic i social, entrevistes als mitjans locals per explicar-nos, etc. D'altra banda vam fer també altres accions directes simbòliques com treure plaques de franquistes (com Mn Armengou) o capellans violadors (Mn Espelt) i entregar-les a mitjans de comunicació i a l'Ajuntament mateix.

Finalment, davant la inoperància total del consistori vam decidir fer els canvis nosaltres mateixos, amb plaques de ceràmica. I d'aquesta manera, aprofitant la presentació del llibre *Marcel·lí Massana. Terrorisme o resistència?* de JM Reguant inauguràvem el carrer Marcel·lí Massana. Durant l'acte la Guàrida Urbana, sempre present, va identificar-nos i més tard arribava una multa que ara mateix està recorreguda. Mesos més tard el carrer Alfonsina Bueno (berguedana de la CNT, del grup Ponzan, que va patir els camps d'extermini nazis) i darrerament, després de la presentació de la guia de muntanya *Seguint les passes de la guerrilla* vam inaugurar la plaça Ramon Vila Capdevila. Les inauguracions han estat un èxit amb presència de veïns i de militants d'arreu i amb parlaments de companys com Joan Busquets, Jann-Marc Rouillan, Ricard Vargas, Josep Maria Reguant, amigues de Solidaritat Rebel, etc. Les plaques són precioses i en algun cas va acompanyada d'un mural (al carrer Alfonsina Bueno).

A l'Ajuntament de Berga només li cal legalitzar els nous noms, si és prou valent i assumeix la seva responsabilitat, és clar. El tema dels carrers serveix als polítics per fer veure que es barallen, tanmateix des del consistori cap pas s'ha donat per dignificar la memòria de les excloses. Per contra nosaltres seguim i seguirem amb la nostra lluita per fer present la memòria de les que els hi van manllevar tot, fins i tot el record. La nostra no és una històrica acadèmica, sinó una històrica aplicada que per mitjà de l'acció directa fa present aquell passat incòmode, mentre deixa en entredit les institucions.

Daniel Colson: "L'anarquisme és extremadament realista"

Entrevista amb Daniel Colson, filòsof i historiador.

Amador Fernández-Savater

Entre les tradicions històriques revolucionàries, és difícil trobar una més repleta de tresors que l'anarquisme. Les diferents versions del marxisme-leninisme (maoisme, trotskisme), són avui pràcticament "llengües mortes", és a dir, "llengües que no són ja la llengua materna de cap individu, ni la llengua d'ús en cap comunitat natural de parlants". I si algun autor d'aquest corrent encara ens fa pensar avui, com és el cas de Gramsci, és per haver hagut d'inventar en el seu moment un nou llenguatge (en lloc del vocabulari marxista clàssic) per esquivar la censura.

Per contra, l'anarquisme ressona intensament amb els moviments polítics més recents com les places de 2011: autoorganització, rebuig de la delegació, disgust cap a les intrigues de palau, atenció sensible cap a totes les relacions vitals, caràcter afirmatiu i no només reactiu, lògica no frontal o simètrica de l'antagonisme, etc. I no obstant això, aquest vincle és més implícit i inconscient que explícit. Per què? Perquè hi ha dracs. Dracs guardians que, enlluernats per la lluentor del tresor, el custodien de tal manera que el sufoquen i esterilitzen. Tanquen l'anarquisme en sigles, dates i herois, fetitxitzen la memòria, construeixen identitats-fortalesa, desconfien del que és nou.

Es tornen necessaris, doncs, els esperits aventurers que s'atreveixen a burlar la vigilància dels dracs per alliberar i compartir els tresors retinguts. Els "traductors" que retornen la vida a l'anarquisme i l'anarquisme a la vida, activant una memòria no nostàlgica, sinó inspiradora per al present. Com per exemple Tomás Ibañez, Christian Ferrer o el filòsof i historiador francès Daniel Colson.

En aquesta entrevista concedida a la revista francesa Ballast, Daniel Colson comparteix alguns dels preciosos tresors que ha trobat en les seves incursions: l'anarquisme com a ontologia i no com a utopia o ideal, la visió de l'Estat com a "resultant" de les relacions de poder micro, l'antiautoritarisme existencial com a tret llibertari, l'ètica anarquista com a lògica dels comportaments i els afectes, la revolució social més enllà de la revolució política, el sentit de la multiplicitat, etc.

Tresors per gaudir i compartir, per activar en la vida i en les lluites, una vegada alliberats dels dracs guardians de l'ortodòxia.

Paris, maig de 1968

Daniel Colson, filòsof i historiador de l'anarquisme

http://lagryffe.net/

- Proposes la idea que l'anarquisme no seria una manera de viure, ni un estat d'ànim, sinó una veritable ontologia. Què vols dir amb això?

Parlar d'ontologia és parlar del que és, del que hi ha, de les coses, dels fets. Al contrari del que es pensa sovint (alguns llibertaris també ho fan), l'anarquisme no és un ideal o una utopia, ni tampoc una d'aquestes idees belles però irrealitzables. L'anarquisme és extremadament realista. Parla de les coses tal com són: el caos, els accidents, la vida i la mort, l'alegria, però també la tristesa i el sofriment, les relacions de força i de poder, l'atzar i la necessitat, tant de l'existència humana com del món i l'univers que són els nostres. En dues paraules, la "anarquia" del que és. L'idealisme i la utopia no estan del costat de l'anarquisme, sinó del costat de les "lleis", de les "religions", dels "Estats" i dels sistemes (fins i tot científics) que pretenen posar ordre i donar sentit al caos, doblegar-ho a la seva lògica particular, a costa de molts sofriments, violències i obligacions. L'ordre es diu a si mateix realista, però la seva realitat no és una altra que la de la dominació.

- Podries parlar-nos d'això a través d'un exemple?

Sí, formo part des de fa molts anys d'una llibreria associativa llibertària, La Gryffe. Com totes les associacions -aquests "éssers col·lectius", que diria Proudhon-, La Gryffe ha viscut (i viu) nombrosos conflictes al llarg de la seva dilatada història: una multitud de petites tensions localitzades en el dia a dia; però també conflictes generals (o de conjunt) més o menys dramàtics, sota la forma de crisis periòdiques entorn de l'orientació i el funcionament de la llibreria o a l'apropiació de la "força col·lectiva" (Proudhon) que "resulta" de qualsevol cooperació, grup o associació.

Aquestes tensions i crisis han provocat sovint un profund descoratjament entre els membres de la Gryffe i entre els qui l'observen des de fora. Com? Fins i tot un projecte llibertari com La Gryffe no aconsegueix evitar les friccions, els líders i les lluites pel "poder"? Què passaria llavors en un marc més ampli? Com pot creure's en el projecte anarquista si ja les seves més mínimes manifestacions i temptatives no aconsegueixen funcionar sense complicacions, divisions, renúncies, impotències i xocs (fins i tot de vegades violents, com ho demostra la història de l'anarquisme espanyol)?

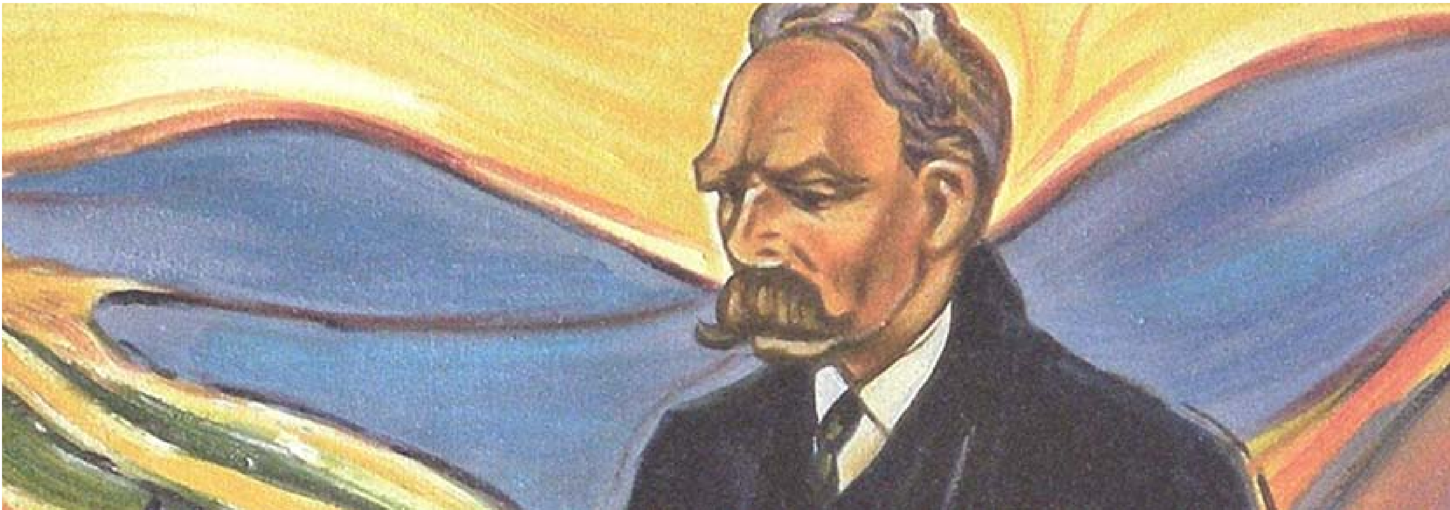
Per descomptat, hi ha raons evidents en aquest món per estar desanimat. Però des d'un punt de vista llibertari, no són d'aquest tipus. No tenen a veure amb la feblesa d'una utopia o ideal que s'estavellaria contra la dura realitat d'un món en el qual actuar com un àngel condueix molt sovint a comportar-se com una bèstia. Lluny de sorprendre's o desanimar-se, els anarquistes haurien d'advertir que les tensions, els conflictes, les passions, les rivalitats i les violències que es poden constatar pertot arreu són justament la prova més concloent de l'ontologia que ells defensen: l'anarquia del que és, l'anarquia del que hi ha. Sota la façana de les religions i els Estats, de la cortesia i de les aparences, sempre espera una nova crisi, una nova explosió, una nova demostració del caràcter anarquista i indomable de la realitat.

El descoratjament dels llibertaris no té a veure amb el diagnòstic de la realitat, sinó amb la dificultat per desfer-se del pes de les representacions idealistes, amb la transformació reiterada del realisme anarquista en uns principis abstractes i ideològics comparables als de totes les altres ideologies i religions, morals o estatals. Una vegada convertit en programa i ideal, els anarquistes s'esforcen, com a nous Sísifos, a aplicar el projecte anarquista a la realitat, però és en va. Ni tan sols disposen del poder de les institucions autoritàries i jeràrquiques que podrien donar-li al seu projecte, com ocorre en els altres casos, certes aparences de realitat.

- On i com neix la concepció anarquista de la realitat? I en el teu cas personal?

El punt de partida de la concepció anarquista del món no radica en la filosofia o en "el cap" d'alguns pensadors com Proudhon o Bakunin. Bakunin "es torna anarquista" tardanament, sota l'efecte dels esdeveniments, de la seva trobada sensible i concreta amb els obrers rellotgers del Jura a Suïssa. El pensament de Proudhon, molt marcat al començament de la seva vida per l'experiència professional en una impremta, es deu principalment als esdeveniments de 1848, que van transformar profundament, potser no tant a la persona que era, però si el que pensava i no va deixar ja mai de pensar.

En el meu cas (molt més modest, evidentment), tampoc vaig començar per la filosofia, sinó també per uns esdeveniments (els de Maig del 68 en aquest cas) que van canviar la meva vida,

Nietzsche, per Munch

però també per una sèrie de recerques històriques profundes sobre el moviment obrer. És a dir, jo em vaig fer interiorment anarquista en el foc dels esdeveniments de Maig, però va anar el contacte amb la història obrera el que em va fer entendre l'amplitud i la profunditat del projecte llibertari, la seva manera de relacionar-se amb les coses i amb la vida més immediata i material, així com la radicalitat de la revolució que aquest projecte implica.

En el vocabulari de la filosofia contemporània, es podria dir que l'anarquisme constitueix un horitzó de pensament o, de manera més àmplia, un "plànol de consistència" (Deleuze). Alguna cosa "pren", alguna cosa "qualla" i va associant nombroses entitats diferents al mateix temps que les fa proliferar: pràctiques, teories, tècniques, expressions, temperaments, personalitats, maneres de ser, conceptes, gestos, idees, estètiques, etc. Proudhon proposa un concepte especial per pensar aquest "quallar" de fets i forces diferents: és el concepte de "homologia" (que per cert usa també Spinoza quan explica, a groso modo, que hi ha més punts comuns entre un cavall de llaurar i un bou que entre un cavall de llaurar i un cavall de carreres).

Així és com s'han associat (per a mi) realitats tan diferents com la història del moviment obrer i El Anti-Èdip de Deleuze i Guattari, entre elles i alhora amb tot un món de germans, germanes i cosins, de vegades molt llunyans: Spinoza, Leibniz, Simondon, Gabriel Tard i molts altres més. I així crec que pot entendre's el concepte de "anarquia positiva" de Proudhon: un "prendre", un "quallar" de cossos i sentits, no com es solidifica el formigó (aquesta és la manera del feixisme religiós i l'integrisme islàmic), sinó més aviat en el sentit d'una improvisació de jazz: maneres d'associació d'entitats radicalment dispars i singulars que recomponen el món sense deixar mai de ser diferents, de tenir una realitat, una manera de ser i un punt de vista radicalment irreductibles a tots els altres. Els "feixos d'autonomia" (Proudhon), les "lliures associacions de forces lliures" (Bakunin) o la "unió lliure [...] dels únics" (Stirner i Landauer) són maneres d'associació que impliquen l'autonomia absoluta de les forces associades.

- Parlaves de "anarquia positiva". Té aquesta noció de Proudhon un ressò en els teus llibres, en la teva insistència sobre el caràcter nociu del ressentiment i de la negativitat com a motors polítics, tan presents no obstant això en els àmbits contestataris? En el fons, com lluitar sense odi?

No hi havia pensant en el sentit que li dónes a la paraula "positiva" en la fórmula de Proudhon. Em sembla que aquesta paraula li servia sobretot per distingir entre una espècie d'anarquia primera, en el sentit tradicional i negatiu de "an-anarquia", de caos, i un segon sentit, l'autoorganització en el si d'aquest caos, l'auto-organització d'aquest mateix caos, mitjançant tot un procés de selecció de forces, de disposicions, en oposició i en equilibri, etc. Però, tingui a veure o no amb Proudhon, la teva pregunta segueix vigent i valida.

Proudhon

Foucault

L'anarquisme, estretament vinculat en el seu naixement a la violència de la lluita de classes dels inicis del capitalisme industrial, no es va lliurar dels efectes d'odi, de ressentiment i de venjança que induïa aquesta violència. Però no és l'odi i el ressentiment el que crida més l'atenció quan s'estudia la història de l'anarquisme, especialment d'aquest anarquisme obrer que va ser el seu bressol i el seu horitzó.

Si un examina l'organització dels "Cavallers del treball" o el contingut dels discursos dels líders dels moviments obrers que recriminen al seu públic l'actitud d'esclaus o d'ovelles, és que l'anarquisme obrer neix i s'afirma, no com un moviment de víctimes, sinó de "maîtres" [amos i senyors, però també mestres i mestres artesans], en el sentit que Nietzsche dóna a aquesta paraula. El "amo" anarquista i el "amo" nietzschià comparteixen la característica decisiva de no tenir ni necessitar esclaus (tant Nietzsche com Proudhon són crítics de Hegel i de la seva dialèctica de l'amo i de l'esclau).

Els "amos" d'arts i oficis on l'anarquisme troba a molts dels seus militants, els "amos" saboters del Père Peinard que fan fora als patrons a cops de cinturó, etc. Hi hauria molt a dir sobre la complexitat i l'ambivalència d'aquella actitud de "amos", tant en el terreny professional com dins de les famílies obreres, a través del model patriarcal que defensa vigorosament Proudhon, on el cinturó no només serveix per fer fora als patrons...

Els "amos" de Nietzsche i de l'anarquisme són afirmatius, afirmatius en la rebel·lió i en les forces interiors que autoritzen aquesta rebel·lió, fins i tot quan es tracta d'una rebel·lió tan desesperada com la dels Sonderkommandos de Birkenau o de Treblinka. A Nietzsche i en l'anarquisme trobem la mateixa idea d'una afirmació emancipadora que escapa a tota negativitat; una afirmació generosa que pretén arrossegar-ho tot amb ella, refer-ho tot, com ho demostra la idea de vaga general insurreccional i el "separatisme" que implica ("la comunitat en la fugida" de la qual parla Gustav Landauer) i que es troba en el vell anarquisme obrer, però també en molts moviments contemporanis (pot llegir-se en aquest sentit 'Als nostres amics', l'últim llibre del Comitè Invisible).

- Crec que estàs d'acord amb l'anàlisi que fa Foucault del poder, ens pots dir una mica més sobre aquest tema?

Per Foucault, el "poder" està a tot arreu: és una multitud infinita de petits poders o de petites relacions de poder que s'encadenen, produeixen i sostenen entitats més àmplies (les "resultants" que parlen Proudhon, Bakunin, Reclus...): els Estats, les Esglésies, les lleis religioses, el capital, Déu. Totes les micro-relacions de poder semblen emanar d'aquestes entitats, però en realitat són la seva causa i la seva sustentació .

Es pot lamentar que Foucault no hagi pres més en compte el pensament llibertari. Però també és lamentable el fet que el pensament llibertari hagi pogut, no tant en les seves pràctiques com en les representacions de moltes de les seves organitzacions i dels seus militants més ideològics, hipostasiar les resultants de les relacions de dominació: hipostasiar l'Estat, el capital, les religions com a grans enemigues (reproduint la creença que elles són la font i l'origen de les relacions de poder, quan en realitat només són els seus resultants i sense elles no són res).

L'anarquisme no va néixer d'una teoria prèvia i negativa de l'Estat i la seva convenient destrucció. De forma molt més concreta, l'anarquisme va néixer de la pràctica i de les interaccions immediates i minúscules de la Primera Internacional, de la manera en què Anselmo Lorenzo i Paul Robin van percebre les relacions de Marx amb els seus deixebles, per exemple. Són aquestes petites interaccions, amplificades, les que han donat sentit a una crítica més general de l'Estat, del Capital, de la Religió, de la Política i dels Partits. De manera molt significativa, el moviment llibertari naixent no es va definir primer com a anarquista, sinó com "anti-autoritari". L'anarquisme va néixer de pràctiques i percepcions anti-autoritàries (el vessant guerrer i combatiu de la paraula "llibertari") i són aquestes pràctiques i aquestes percepcions les que han continuat donant-li cos i sentit a l'anarquisme, a l'anarquisme obrer o a l'anarquisme actual, en les seves components més vives i menys ideològiques.

La sort de l'anarquisme és que, com a moviment pràctic i nascut de la pràctica, va tenir de seguida, amb Proudhon i Bakunin principalment, una teoria homòloga a aquestes pràctiques. Una teoria de la "força col·lectiva" composta per altres forces col·lectives que produeixen "resultants" que corren sempre el risc de tornar-se contra les mateixes forces que les han produït. Sé que és complicat, sobretot per a les ments marcades per les representacions de l'ordre dominant, però em sembla que els qui tenen els budells (aquest "altre cervell") o el ressort anarquista, haurien de fer l'esforç de llegir realment a Bakunin, a Proudhon, a Kropotkin i a tants altres...

- Què podríem trobar en aquests vells autors?

Per exemple, Proudhon proporciona una bateria de conceptes extremadament rics i esclaridors sobre la naturalesa de les relacions de poder. "Forces", "forces col·lectives", "resultants", "components" i "composicions", "absoluts", "mònades", etc. La gran originalitat de la teoria anarquista d'inspiració proudhoniana es pot resumir en tres punts:

1. Adonar-se, de manera concreta, de totes les potències que ens aixafen i dominen en el camp econòmic (teoria del valor), polític (naixement i sosteniment de l'Estat), ideològic i simbòlic (Església, Déu).

2. Donar sentit a les lluites i interaccions més immediates i minúscules, enfront de la visibilitat encegadora de les grans dominacions, com els "focus" on es lliura per onsevulla la guerra entre dominació i emancipació.

3. Inscriure explícitament el que està en joc de

Bakunin

manera global i immediata en el que Proudhon crida una "nova ontologia" que funda la potència teòrica, pràctica i revolucionària de l'anarquisme.

- Critiques el "cientificisme ingenu i cínic" del marxisme i elogies l'ètica de l'anarquisme. Quina és aquesta ètica? Que els mitjans, com deia Camus, són ja finalitats en si mateixos? Que, com declarava Malatesta, a qui vas dedicar un llibre, més val una derrota que la victòria sense principis?

Em sembla que caldria precisar el que entenc per "principis". En l'anarquisme, no es tracta d'idees i lleis abstractes, codificades i gravades en marbre. Es tracta d'una determinació i d'un judici interns a cada situació, per minúscula que sigui, un judici o una avaluació immediata, pràctica i molt intuïtiva, intempestiva, per exemple la dels milicians espanyols desertant de les columnes anarquistes al moment mateix de la seva militarització.

Camus té raó. Per a l'anarquisme, solament existeixen "finalitats" i no "mitjans", finalitats immediates i innombrables: en dues paraules, l'anarquia, la an-arkhe , no és l'absència de principis, sinó un excés de principis primers, de "absoluts" com deia Proudhon, que associats i federats, són capaços per selecció, confrontació, imitació, lògica i dinàmica internes de reproduir-se i propagar-se per tot arreu. L'anarquisme s'oposa a qualsevol lògica instrumental i utilitària, objectiva i objectivant. Cada cosa és una força singular que resulta d'una composició de forces igual de singulars, elles mateixes compostes d'altres forces singulars.

Per criticar l'anarquisme, hi ha qui parla de "desig", de "capritx" i de "subjectivitats desitjants". Però és equivocat reduir l'anarquisme als paranys i les deformacions del liberalisme, a la pressió de consumir cada vegada més objectes o mercaderies de tot tipus. Per a l'anarquisme, els "desitjos" no són els del consumo capitalista i els seus individus artificiosos, aquestes "unitats de cobdícia" de les quals parla Gilles Châtelet a 'Viure i pensar com a porcs': "boles de billar patètiques que en els seus esforços per diferenciar-se s'enfonsen cada vegada en la major equivalència". Per a l'anarquisme, els desitjos són forces materials singulars que impliquen i mobilitzen cada vegada la totalitat del que és, sota cert punt de vista, segons certa configuració, una manera de ser opresiu o emancipador. "Desitjos", "forces", "voluntat de poder" (però també "conatus", "entelèquies" i altres nocions) són conceptes que afirmen, cadascun a la seva manera, la mateixa realitat, la realitat material del que és.

Efectivament, al cientificisme del marxisme (a les "situacions objectives" decretades i imposades pel Partit), l'anarquisme no li oposa cap moral, ni uns principis morals, sinó una "ètica", en el sentit de Spinoza. Una ètica que és abans de res una etiologia, una lògica dels comportaments i dels afectes, un sentit pràctic, que prové de les coses, els esdeveniments i les situacions.

- Una vella querella agita els moviments d'emancipació, en el sentit ampli de la paraula: l'individu i el col·lectiu. S'acusa sovint als anarquistes de menysprear el segon terme i als comunistes de sacrificar el primer. Com resols aquesta qüestió?

Històricament, l'anarquisme va patir durant molt temps una corrent "individualista" molt particular i que avui, afortunadament, gairebé ha desaparegut. Es va tornar inútil en la mesura que el propi capitalisme va imposar a tothom la "individualització" dels "gustos i colors" que l'individualisme "anarquista" oposava a les noves i velles comunitats (Iglesias, sindicats, oficis, nacions, famílies, grups d'afinitat, etc.). Aquest individualisme anarquista (que sempre va ser marginal i que encara perdura aquí i allà, en el terreny de l'alimentació, de la procreació o de la sexualitat per exemple) té dues característiques negatives.

Acabem de veure la primera: la inscripció de l'individualisme anarquista a l'interior de les representacions i les pràctiques o els "desitjos" del liberalisme capitalista avui hegemònic. La segona característica deriva de la primera però va més enllà. És la creença exorbitant en l'existència primera i auto-fundadora d'un "subjecte" transcendental, amo de les seves eleccions i de les seves decisions; una creença i un postulat extremadament poderós en la vida pràctica (educativa, laboral, judicial…) i en el terreny de la filosofia, des de Descartes a Sartre, passant per Kant, Husserl i molts més.

Per als moviments anarquistes passats i presents, la relació entre l'individu i el col·lectiu es planteja en uns termes i en un horitzó de pensament i acció radicalment diferents. L'afirmació "personal", com diria Proudhon, no té res de liberal i no remitent a la ficció moderna d'un individu o un subjecte transcendent, que existiria per fora de les coses, de les situacions i dels esdeveniments. La immensa majoria dels militants revolucionaris, orgànicament vinculats a moviments de masses (principalment, el sindicalisme), poden qualificar-se segurament com a "personalitats fortes" o "individualistes", però aquest individualisme i aquesta personalitat només tenen sentit i existència dins dels moviments col·lectius, dins de les "subjectivitats col·lectives" de les quals són alhora el producte i un dels seus components.

Un últim comentari: per a l'anarquisme, no hi ha diferències de naturalesa entre el "individu" i el "grup". Com ho subratlla Proudhon, "l'individu és un grup", un "compost de potències" elles mateixes compostes d'altres potències compostes i així fins a l'infinit. El "individu és un grup" i tot "grup és un individu", una "individuació", un "ésser", una "subjectivitat", un "absolut", cada vegada singular i sorprenent, i només mitjançant una llarga experiència col·lectiva podem captar les seves fonts i els seus efectes, bons o dolents, opresius o emancipadors.

- Crítiques la pertinència de les nocions de dreta i d'esquerra com a "il·lusions" que només serveixen per estafar als ciutadans-electors. Penses que caldria superar aquesta divisió ineficaç per comprendre la nostra època, com aconsellava Castoriadis? Hi ha qui et diria que és el mateix que diu l'extrema dreta del Front Nacional...

La distinció dreta/esquerra, així com el "ni dreta ni esquerra", són nocions polítiques i politiqueres, encara que es basin i actuïn en un vell fons imaginari que desborda els simples dispositius polítics. L'anarquisme recusa el polític com un parany mortal per a un projecte revolucionari que abasta la totalitat del que hi ha, que parteix d'aquesta totalitat, de tots els seus components. A la "revolució política" (nou Estat, nous dirigents, nova constitució), l'anarquisme oposa des del principi una revolució social i econòmica ("la Social") que es distingeix radicalment de la simple i vella revolució política. Una revolució que parteix de totes les coses, una revolució de llarg recorregut que les implica a totes per igual: és "la independència universal" i "la independència del món" que canten les velles cançons obreres del segle XIX. En aquesta lògica emancipadora, els "revolucionaris" no pregunten mai als seus nombrosos companys de lluita si són socialistes, de dretes, cristians o budistes. La dinàmica i la lògica emancipadora valen per si mateixes, no s'exigeixen els compromisos ideològics propis dels partits, les Esglésies o les "sectes".

- Hem vist recentment, a Espanya, a certs anarquistes mostrar-se extremadament hostils cap a un moviment com Podem i, en particular, cap al seu portaveu Pablo Iglesias: no hi ha una espècie de purisme i de sectarisme en el moviment anarquista que el condemna a predicar dins de la seva capella, a parlar només a les minories, a mantenir-se lluny de "les masses", per usar una paraula que no t'agrada molt?

Desconec la naturalesa d'aquestes crítiques cap a Podem i, per experiència, desconfio una mica d'elles. Però en el que diem crec que hi hauria arguments per elaborar una crítica anarquista. Podem presenta dues característiques estretament unides i igualment inacceptables per a l'anarquisme:

1. Una solució política, guanyar les eleccions, conquistar el poder de l'Estat.

2. Fundar la seva acció i aquesta victòria (d'opinió) sobre la quantitat, sobre la "majoria" d'individus-electors-ciutadans, que s'assemblen com a tals a les "boles de billar" de Chatelet i s'expressen en grans coreografies "de massa" que arriben després (i codifiquen) les mobilitzacions de les multituds heterogènies.

- Per acabar, potser la pregunta més difícil: podries donar una breu definició de l'anarquisme?

És Deleuze (i Guattari) qui, de manera aparentment enigmàtica, dóna al meu judici la millor definició: l'Anarquia, "una estranya unitat que només es reclama del múltiple". Espero que el que s'ha dit anteriorment contribueixi a aclarir-la.

** Article publicat a eldiario.es versió parcial de l'entrevista publicada per la revista francesa Ballast al febrer de 2015. Traducció al castellà de Nicolas Bersihand. Daniel Colson ha publicat 'Pequeño léxico filosófico del anarquismo (de Proudhon a Deleuze)'.*

Diccionari militant

La Revolusió Russa (3): Octubre

Agustín Guillamón

La insurrecció

El 31 d'agost el soviet de Petrograd reclamava tot el poder per als soviets, i el 9 de setembre condemnava tota política de coalició amb la burgesia. El 13 de setembre Lenin va enviar dues cartes al Comitè Central (CC) del Partit bolxevic en què plantejava que les condicions per a la presa del poder ja havien madurat prou. Però la majoria del CC, capitanejada per Zinoviev i Kamenev, s'oposava encara a la definitiva insurrecció proletària. Creien que les condicions seguien tan immadures com al juliol.

Trotski donava suport a la insurrecció si se la feia coincidir amb el Congrés dels Soviets, que projectava reunir-se a finals d'octubre. Lenin només va obtenir el suport del jove Smilga, president del soviet de Finlàndia.

El 10 d'octubre, Lenin, disfressat amb perruca i gorra, i afaitada la perilla, va arribar a Petrograd des del seu exili finlandès, per tal d'arrencar al CC, com va succeir per deu vots contra dos (Zinoviev i Kamenev), una resolució favorable a la insurrecció, per a la qual es van iniciar immediatament els preparatius (Broué, p. 126- 134; Figes, p. 456-507).

La Revolució de Febrer de 1917 havia enderrocat el tsar, instaurat les llibertats democràtiques i una república burgesa. Però el procés revolucionari rus no es va aturar aquí i va voler arribar fins al final, per arrabassar el poder a la burgesia i instaurar el poder obrer dels soviets. Els preparatius de la insurrecció mai van ser secrets per a ningú. Kamenev i Zinoviev van arribar a denunciar-ho a la premsa. El Comitè Militar Revolucionari (CMR), encarregat de la insurrecció a Petrograd, va organitzar tota l'operació. D'altra banda, la insurrecció d'Octubre no es va produir en realitat per una decisió presa pel CC del Partit bolxevic, sinó com a rebuig del Soviet a l'ordre del govern Kerenski d'enviar al front a dos terços de la guarnició de Petrograd.

El govern burgès pretenia, una altra vegada, allunyar les tropes revolucionàries de Petrograd, i substituir-les per batallons contrarevolucionaris. Les Jornades d'Octubre van començar només unes setmanes després de la kornilovada, contra el nou intent d'aixafar la revolució, obligant el proletariat a prendre mesures insurreccionals per defensar-la.

Les forces amb les que comptava el CMR no eren nombroses, però sí absolutament decisives: la Guàrdia Roja, els mariners de la flota del Bàltic, la guarnició de la ciutat i els barris obrers. A la insurrecció van prendre part activa uns trenta mil homes. No va ser necessari l'aixecament dels barris obrers, que van romandre tranquils, ni l'assalt a les casernes militars, perquè ja havien estat guanyades per a la revolució abans de la insurrecció.

Lenin parlant als treballadors de la planta Putilov, Isaak Brodsky. 1924

La data de la insurrecció es va fixar per a la nit del 24, perquè el 25 d'octubre es reunia el Congrés dels Soviets. Aquesta nit es va detenir a tota l'oficialitat que no reconegués l'autoritat del CMR, es van ocupar les comissaries de policia, les impremtes, els ponts, els edificis oficials, es van establir controls als carrers més importants, es van apoderar del banc estatal, de les estacions ferroviàries, del telègraf, de les centrals telefònica i elèctrica. En només tretze hores Petrograd estava en mans dels soldats i obrers revolucionaris a les ordres del Soviet.

A les 10 del matí del 25 només quedava en poder del Govern la seva pròpia seu, el Palau d'Hivern, que estava assetjat des de feia dies. Al vespre del dia 25 el creuer Aurora va disparar una salva que donava l'ordre d'assalt al Palau d'Hivern. Lenin volia anunciar a l'assemblea del Congrés dels Soviets la caiguda del Govern Kerenski. Les tropes que defensaven el Palau van resistir fins que se'ls va donar l'oportunitat de fugir. Al final, el Palau d'Hivern es va rendir a la matinada del 26 d'octubre, després d'un assalt conjunt de mariners, soldats i obrers. El Govern Provisional, que s'havia reunit per organitzar la resistència a la capital, va ser detingut; però Kerenski va fugir, en un cotxe requisat a l'ambaixada nord-americana.

Entre el 28 d'octubre i el 2 de novembre la insurrecció obrera va triomfar també a Moscou, i després de dos o tres setmanes s'havia estès pràcticament a tot Rússia. Aquesta mateixa matinada del 26 d'octubre, el II Congrés dels Soviets, amb una àmplia majoria bolxevic, va triar un govern revolucionari, compost majoritàriament per bolxevics i eseristes d'esquerra, i va aprovar els primers decrets del nou govern. Lenin va ser elegit president del Consell de Comissaris del Poble. **Es va decretar la pau, i es va pactar un alto el foc immediat a tots els fronts.** Trotski, que havia estat nomenat Comissari d'Afers Exteriors, va ser qui va portar el pes de les negociacions amb Alemanya.

El 2 de desembre es va signar l'armistici i el 4 de març de 1918 la pau, anomenada de Brest-Litovsk, que va provocar una agra polèmica entre els qui volien signar la pau a qualsevol preu, com a mitjà de defensar el nou Estat soviètic, i els que proposaven estendre la guerra revolucionària a Europa, el que va estar a punt de provocar una escissió en el partit bolxevic. Ucraïna quedava oberta al saqueig dels austríacs i alemanys.

Es va decretar la confiscació dels latifundis i el lliurament de les terres als soviets camperols, el control obrer de la indústria i la nacionalització de la banca. Es van reconèixer els drets de les nacionalitats, incloent el dret a l'autodeterminació i la llibertat de separar-se. El nou govern soviètic, que no va ser reconegut pels aliats, tenia a més en contra la radical oposició de tot l'espectre polític restant, des de l'extrema dreta tsarista fins als menxevics. L'esclat d'una guerra civil, amb intervenció de les potències estrangeres, va ser inevitable només alguns mesos més tard.

Afusellament dels 26 comisaris rojos a Bakú, Isaak brodsky. 1925

El règim bolxevic

Els bolxevics es van trobar políticament aïllats. Els menxevics seguien considerant que la presa del poder per un partit obrer era una bogeria, ja que les "condicions objectives" impedien anar més enllà de les tasques pròpies d'una revolució burgesa: es tractava de desenvolupar les llibertats democràtiques. Els eseristes de dreta oscil·laven entre demanar als bolxevics un suïcidi polític, això és l'expulsió de Lenin i Trotski, o la confrontació armada. Els eseristes d'esquerra es van enfrontar amb els bolxevics a causa de les discrepàncies existents sobre la qüestió de dissoldre, o no, l'Assemblea Constituent. En aquest Parlament, elegit per sufragi universal, els bolxevics eren una minoria. Els eseristes d'esquerra estaven mal representats, perquè el Partit Socialista Revolucionari havia designat els candidats abans de l'anunciada escissió de l'ala esquerra, que era majoritària en les bases i en el camp. Davant la negativa de l'Assemblea Constituent a aprovar la Declaració de Drets del Poble Treballador i Explotat (aprovada pels soviets), els bolxevics la van abandonar, i a continuació, un destacament de guàrdies rojos va entrar a l'hemicicle i va donar per acabades les sessions. **Era la fi de la democràcia parlamentària a Rússia**. S'iniciava una perillosa confusió i entrellaçament entre la burocràcia de l'aparell estatal i els quadres del partit bolxevic.

La guerra civil i el comunisme de guerra (1918-1921)

La guerra civil va començar amb l'aixecament, al maig de 1918, de la Legió Txecoslovaca, formada per uns cinquanta mil soldats, amb comandaments francesos. Van marxar cap a l'oest, i en poc temps van arribar al Volga. L'èxit de l'operació va decidir als aliats a intervenir, amb l'objectiu d'ofegar la revolució i restaurar el règim tsarista. Al juny, tropes anglo-franceses van desembarcar a Murmansk i Arkhàngelsk. A l'agost, els aliats desembarquen cent mil homes a Vladivostok, amb el pretext d'ajudar a la Legió Txecoslovaca Al sud el general tsarista Denikin va organitzar un exèrcit de voluntaris amb material i subministraments britànics: havia nascut la Guàrdia Blanca.

Al setembre, Trotski, creador de l'Exèrcit Roig, va obtenir el primer èxit soviètic amb la derrota dels txecs i la reconquesta de Kazan. El 1919 els francesos es van apoderar de Odessa i Crimea; els anglesos es van apoderar dels pous petrolífers del Caucas i el Don. El sòl rus estava ocupat a més per tropes nord-americanes, poloneses, alemanyes, austríaques i sèrbies. La situació era desesperada. S'havia consumat el pla de Clemenceau d´encerclar els bolxevics. Però les dissensions entre els aliats i la nul·litat política dels generals de la Guàrdia Blanca, incapaços de fer concessions d'autonomia a les nacionalitats (qüestió que interessava als cosacs) i de terra als camperols, per obtenir el seu suport, van permetre que el exèrcit Roig resistís durant els trenta mesos que va durar la guerra civil. Finalment, l'onada revolucionària que agitava Europa i els èxits militars dels rojos van aconseguir la signatura d'un nou armistici.

La guerra civil havia deixat el país en ruïnes. El comerç privat havia desaparegut (Broué, p. 163-170). Les mesures de l'anomenat "comunisme de guerra" naixien doncs de les pròpies necessitats de la guerra. Per alimentar les ciutats assetjades i l'exèrcit es requisaven les collites. Els camperols pobres van ser organitzats contra els kulaks. No hi havia ingressos fiscals, ja que l'administració havia desaparegut. L'emissió descontrolada de paper moneda va disparar la inflació. La fam i les epidèmies van assolar les ciutats, centre de la revolució. Els salaris es pagaven en espècie. Els obrers industrials van ser desplaçats als fronts de batalla. El terror de la policia política es va fer present amb la fundació de la Txeca a l'abril de 1918, encebant-se especialment en els menxevics, eseristes i anarquistes: ja res seria igual. La producció industrial va caure en picat. La producció d'acer i de ferro era mínima. Gairebé les tres quartes parts de les vies fèrries havien estat inutilitzades. La superfície conreada s'havia reduït en una quarta part. Els kulaks sacrificaven el bestiar i amagaven les seves collites per evitar la seva requisa.

Detall d'un cartell de propaganda de guerra amb Néstor Makhno a l'esquerra

En aquest context, es va produir **la revolta de Kronstadt**, una base naval propera a Petrograd de gran tradició soviètica i bolxevic. Al març de 1921, Trotski va dirigir la repressió de l'alçament de la marina de Kronstadt, que havia estat durant la revolució de 1917, en paraules del propi Trotski, "*l'orgull i la glòria de la revolució*". Va ser també en aquest mes, al X Congrés del partit, que prohibia l'existència de corrents i tendències en el si del partit bolxevic, quan Lenin va proposar la Nova Política Econòmica (NEP). Van aparèixer nombrosos focus d'alçament camperol. El partit va decidir canviar la seva política econòmica, però la repressió armada d'amplis sectors de la població, indubtablement revolucionaris, va constituir un punt d'inflexió contrarevolucionària irreversible de la revolució soviètica. No en va la aixafada Kronstadt s'havia revoltat en defensa de l'eslògan "*soviets sense bolxevics*" (Brinton, p. 137-144; Mett p. 39-116).

Capítol a part mereixeria l'anarquista ucraïnès Makhno i l'experiència de les comunes d'Ucraïna des de 1918 fins a 1921, on es van implantar amb èxit mesures socioeconòmiques anarquistes i els principis pedagògics de Ferrer i Guàrdia. L'Exèrcit Negre ucraïnès, aliat amb l´Exèrcit Roig bolxevic, va combatre a l'Exèrcit Blanc tsarista, constituint el Territori Lliure d'Ucraïna. Derrotats els blancs, la oficialitat machnovista va ser assassinada en una emboscada preparada pels bolxevics. Després de nou mesos de combats contra l'Exèrcit Roig, a finals de 1921 els anarquistes van ser derrotats i Makhno va haver d'exiliar-se, mentre els bolxevics entraven en els poblets ucraïnesos provocant matances entre els camperols, amb l'objectiu d'exterminar el menor record i simpatia per la recent vivència llibertària.

Rulfo, 'Páramo' en flames de còmic

Jordi Martí Font

El 1996 vaig anar a Chiapas a participar en el primer 'Encuentro por la Humanidad y contra el Neoliberalismo', una trobada mundial de lluites i resistències al capitalisme neoliberal, bàsicament protagonitzada per això que en diuen occidentals i mexicans, que no sé si ho són o no però n'hi havia molts, perquè allò passava, precisament, a Mèxic.

L'estada va durar quatre setmanes, un mes, i la darrera d'elles la vam dedicar a fer turisme, sobretot per San Cristóbal de las Casas i Mèxic DF. La immensa metròpoli que teníem davant ens oferia inacabables oportunitats de veure un món desconegut en primera persona, no només com a espectadors sinó sobretot com a protagonistes, amunt i avall per l'espai no abastable. Pels carrers, places, mercats i espais immensos de la capital mexicana vam transitar sense parar. Cada dia era una nova aventura per als sentits: calor, olors, llum, espais, tactes... tot era excessiu sense cap mena de dubte.

Un dels dies que vam passar-hi, ens vam apropar a l'edifici de l'Òpera de Bellas Artes, un munt de marbre arremolinat seguint els desitjos de Porfiriio Díaz, president de Mèxic, per commemorar els cent anys de la independència del país. Allí, a la biblioteca de l'edifici, excessiu i brut com una mala cosa aleshores, vaig comprar-me l'obra completa de Juan Rulfo, un dels autors d'aquests que et sonen molt però de qui mai no has llegit res de res. De Rulfo és fàcil llegir res o poc perquè quan comences a llegir-lo ja has acabat. Les seves obres són poques, poquíssimes, però la seva intensitat compensa la seva escassedat. De fet, la seva obra completa inclou dues obres centrals («Pedro Páramo», de 1955, i «El llano en llamas», de 1953) i altres de menors com «Un pedazo de noche»", únic fragment existent de la novel·la «El hijo del desaliento»; el conte «La vida no es muy seria en sus cosas», de 1945; la novel·la «El gallo de oro», publicada el 1980; i el conte «Talpa».

La lectura de les seves obres, però sobretot de «Pedro Páramo» i «El llano en llamas» i entre aquestes dues, la primera, em va sobresaltar. Per primer cop em sembla que vaig entendre allò que alguns qualificaven com a «realisme màgic», tot i que sé que alguns crítics posen en dubte que Rulfo es pugui situar dins aquest corrent literari. Però era amb ell que la realitat, els somnis, la realitat paral·lela, el no sentit, esdevenien part de la realitat, literària en aquest cas. Des d'aleshores, «Pedro Páramo» és una de les lectures a què torno cada uns quants anys, i no em pregunteu per què perquè cada cop que hi arribo sense buscar-lo ni preveure'l sé que hi sóc però no per què i el seu voltant és rodo i no té cantells. Comala esdevé el lloc a on anar i on cal ser però on tot mai no és com semblava que seria. Comala, Juan Preciado, Susana San Juan...

La mort i la vida, alhora, sense distincions, un text que acomboia i et fa feliç en la seva lectura. És potser personal però tinc clar que és a la meva persona a qui ajuda la seva lectura i el lloc de Comala i, sense ganes de recomanar res a ningú, sí que us diré que si un dia no sabeu què fer perquè els camins no els veieu clars o no tan clars com pensàveu, feu-hi cap i segur que no arreglareu res, però segur també que el món esdevindrà més habitable, el món tot, el de la vida i el de la mort. I no és, malgrat ho sembli per aquesta explicació, un text amable.

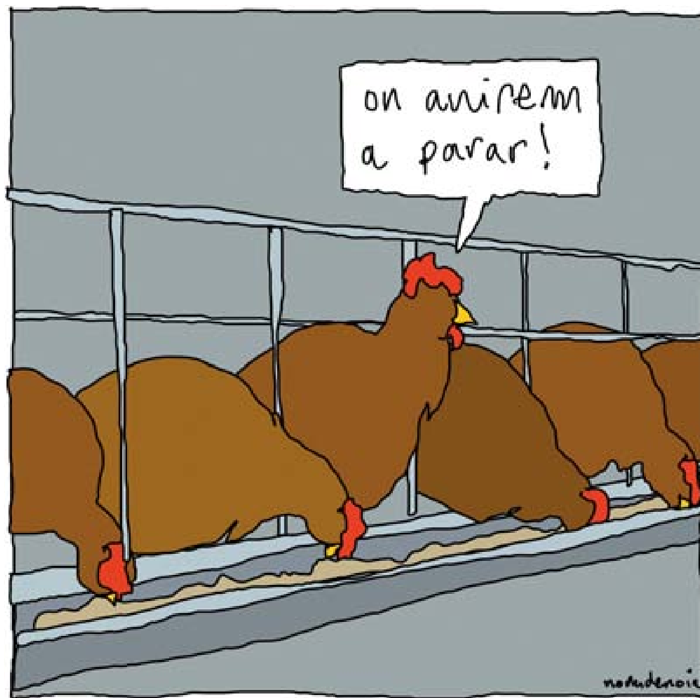
Ara, m'ha acaba d'arribar empès per una sèrie de circumstàncies curioses si més no. La setmana passada, amb el Marc vam fer cap al Saló del Còmic de Barcelona. Era dissabte i, tot i fer viatge amb decisió i ganes, acompanyats pel Ferran Aisa i la Mei Vidal i una pedregada de les que fan història, en arribar, tal com és lògic si no les has reservat, no hi havia entrades. No passava res, ens en vam anar a Norma Còmic a veure què hi trobàvem. I entre les mil i una novetats i els mil i un nou còmics, un em va trasbalsar just en veure-hi la portada. «Rulfo. Una vida gráfica», una obra de l'il·lustrador Felipe Camargo i l'escriptor Óscar Pantoja, una obra que torna a deixar ben clar que el còmic ha esdevingut un llenguatge artístic complet que és capaç de paarlar de qualsevol tema des d'un punt de vista creatiu, imaginatiu i, alhora, intel·ligent, sense caure en la banalització. És clar que hi ha altres obres que no són així, però precisament per això, perquè el còmic ha esdevingut ja un dels llenguatges artístics i autònoms més importants dels darrers decennis a bona part d'aquest planeta, tot hi es encabit, allò prescindible i allò sublim.

Aquest no és el primer llibre que l'editorial Rey Naranjo dedica a algun autor referencial dins de la literatura espanyola i universal. «Gabo, memorias de una vida mágica» ja era això mateix, tot i que crec que no arriba a l'alçada de «Rulfo», un autèntic còmic de referència si ens referim als llibres que inclouen text i il·lustracions i alhora tenen, i aconsegueixen, construir un món nou dins del nostre cap amb la seva lectura. Un món nou que, en el meu cas, reforça les idees, sensacions i pensaments que tenia sobre Juan Rulfo i en el de les persones que només s'apropin al còmic, prescindint de la resta de literatura, hi podes trobarbellesa capaç de viure per si sola però i, alhora, de potenciar temes i textos com els que Rulfo, Juan Rulfo, tractava a les seves obres. No tingueu por i entreu de cap en el còmic i, si encara avui penseu que aquest és un llenguatge creatiu fet només per passar l'estona o purament complementari, obriu «Rulfo» i ja direu, ja direu...

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

LA TANGADA SISTEMÀTICA COM A SISTEMA

El far

L'anarcosindicalisme barcelonès de Victor Serge

Ferran Aisa

L'editorial madrilenya Amargord acaba de publicar la gran novel·la proletària de l'anarcosindicalisme barcelonès *El nacimiento de nuestra fuerza* de l'escriptor i militant revolucionari Victor Serge. La novel·la havia estat publicada en castellà per primera vegada l'any 1931 per les Ediciones Hoy de Madrid, des d'aleshores no s'havia tornat a publicar en el nostre país.

L'obra de Victor Serge va viure un rellançament els anys setanta coincidint amb la transició amb llibres com *Lo que todo revolucionario debe saber de la represión* (reeditat por Madre Selva, 2010), però després va quedar soterrada sota la capa de l'oblit. Darrerament s'ha tornat a descobrir el valor literari i testimonial de l'obra de l'escriptor belga d'arrels russes Victor-Napoleón Lvovich Kibalchih, conegut amb el sobrenom de Victor Serge (Brussel·les, 1890-Mèxid D.F, 1947), així han anat apareixent les traduccions a l'espanyol de les principals obres de la seva extensa bibliografia que abraça la novel·la, l'assaig i la poesia.

Les obres de Serge són fonamentals per conèixer de primera mà quin paper va jugar la classe obrera i les diverses ideologies proletàries en el si de la lluita social del primer terç del segle XX, amb realitats com la força de l'anarcosindicalisme a Catalunya o el triomf de la revolució soviètica a Rússia. Victor Serge, que va viure in situ la deriva dels moviments socialistes i sindicals europeus, fou testimoni directe del naixement de la gran força anarcosindicalista a Barcelona i, posteriorment, va participar activament, en el moviment revolucionari soviètic. Aquestes experiències de lluita però també de desencís les va transcriure en les seves obres literàries.

A més del llibre ja citat, Serge va escriure llibres (deixaré el títol en castellà doncs no hi ha cap traducció catalana) com *El año I de la Revolución Rusa*, *Los hombres en la cárcel*, *Los años sin perdón*, *Memoria de mundos desaparecidos*, *Memorias de un revolucionario*, *La literatura y la revolución rusa*, *El destino de una revolución*, *Medianoche en el siglo*, *El caso Tulayev* i, entre altres, *El nacimiento de nuestra fuerza*... A més la seva obra poètica ha estat recollida en un volum que porta per títol *Resistencia*.

Víctor Serge, fill d'exiliats russos perseguits després de l'atemptat de l'1 de març de 1881 contra el tsar Alexandre II, va ser autodidacta, obrer il·lustrat que es guanyava la vida amb el seu ofici de tipògraf. Als quinze anys militava a la Jove Guàrdia del Partit Obrer Belga de tendència socialista, però aviat va passar a ésser membre actiu de l'anarquisme i es va formar com a llibertari a la Colònia Anarquista del Bosc de Soignes (Bèlgica) aprenent a redactar articles, corregir-los i editar-los.

Els següents anys va viure a França on participà en les activitats socials dels anarquistes, i alhora escriví articles per periòdics com *Le Retif* (L'Agitador), *La Revoltée* i *L'Anarchie*, que va dirigir. L'any 1909 forma part dels grups que es manifesten contra la sentència i posterior execució de Ferrer i Guàrdia. Serge viu

durant aquells anys una etapa de clandestinitat i de col·laboració amb la Banda Bonnot, per la qual és detingut i condemnat a cinc anys de presó i a l'expulsió del país.

Una vegada en llibertat Serge creua la frontera espanyola i es dirigeix a Barcelona, on trobarà feina de tipògraf i s'afiliarà a la CNT. A la capital catalana farà amistat amb Salvador Seguí i amb els principals militants anarcosindicalistes. Serge milita en el Sindicat d'Arts Gràfiques i escriu articles a la publicació anarquista *Tierra y Libertad*. És l'any convulsiu de 1917, a Rússia esclata la revolució de febrer amb la presa del poder pels Menxevics, a Espanya es prepara una gran vaga revolucionària pels dos grans sindicats CNT-UGT, però a Barcelona es preveu que la vaga sigui insurreccional amb la col·laboració dels republicans. És el moment en què el moviment obrer català ha fet un gran salt i com un cos compacte ha crescut desmesuradament.

És el naixement de la nostra força que escriurà Serge en la seva novel·la proletària a l'alçada d'altres novel·les proletàries com *Los siete domingos rojos* de Ramón J. Sender o *La mare* de Màksim Gorki. Una novel·la èpica en què el seu autor s'inspira en el moviment anarcosindicalista barcelonès i en la figura gegantina de Salvador Seguí "El Noi del Sucre", convertit en la ficció en Darío.

La història se centra en els dies anteriors a la proclamació de la vaga general revolucionària.

El diàleg entre el jove professor estranger (Serge) i el sindicalista Darío és ple de pensaments filosòfics, ideològics i estratègics sobre la lluita que han de portar a terme els obrers contra el Capital i la burgesia per aconseguir el triomf de la revolució. Però el professor troba ambigüitats entre els anarcosindicalistes: "¿Tomaréis el poder o no? Era necesario que Darío se explicara. Ellos no eran hombres de poder. Eran libertarios. (...) El Comité sería un órgano revolucionario provisional que expresaría la voluntat de la Confederación y no un Gobierno."

La presència de Barcelona és constant a la novel·la de Serge: els seus carrers, la Rambla, el Barri Chino, el cafè Espanyol del Paral·lel, Montjuïc... Darío i el professor exiliat passegen per la muntanya, i el primer contemplant la ciutat diu: "Esta Ciudad la hemos hecho los trabajadores, la burguesía nos la ha arrebatado, però un día la conquistaremos y serà nuestra."

La vaga es va perdre, la batalla per la revolució també, però tant Darío com el professor sabien que hi hauria més batalles i que alguna vegada guanyarien els obrers. Així ho descriu Serge a la seva novel·la: "Está Ciudad serà tomada, si no por nuestra manos, por lo menos por manos parecidas a las nuestras, però más fuertes. Más fuertes acaso por haberse endurecido gracias nuestra misma debilidad. Si somos vencidos, otros hombres, infinitivamente diferentes a nosotros, infinitivamente semejantes a nosotros, dentro de diez años, dentro de veinte años, no tiene ninguna verdaderamente ninguna importancia, meditando la misma conquista, pensaran tal vez en nuestra sangre. Creo verlos ya y pienso en su sangre que correrà también, pero tomarán la Ciudad."

A les *Memorias de un revolucionario*, Serge parla d'aquest passatge de la novel·la i intueix que les seves paraules de 1917 eren profètiques i que es van complir el 19 de juliol de 1936 i cita els noms que ho van fer possible: "Se llamaban Ascaso, Durruti, Germinal Vidal, la CNT, la FAI, el POUM... Pero el 19 de julio de 1917 fuimos vencidos casi sin combate, pues los parlamentarios catalanes se asustaron en el último momento y se negaron a iniciar el combate."

Victor Serge, després del fracàs de la vaga de 1917 i de la posterior repressió contra els anarcosindicalistes, es veié obliga a fugir a França, encara en guerra, on va tornar a ser detingut. El personatge de la novel·la segueix doncs el mateix periple que Serge, que narra el seu pas per les presons franceses i la seva fugida cap a Rússia on l'octubre de 1917 els bolxevics havien pres el poder: "Las notícies de Rússia nos llenaban a todos de una confiança inmensa." Victor Serge, igual que el professor de la novel·la, arriba finalment al seu destí la Rússia soviètica, i aquí viurà i escriurà una part important de la seva obra realment impressionant sobre les lluites de la classe obrera per la seva emancipació, entre les quals hi ha aquesta novel·la, *El nacimiento de nuestra fuerza*.

Llibres

La Casa del Aire para sus vecinos (una historia de lucha contra la especulación inmobiliaria)

Solidarios con la Casa del Aire
Edita Grupo de Estudios Antropológicos La Corrala, Granada 2016 8 €, 261 pàg.

Cada un de nosaltres viu en el seu món i dins d'aquest món quan mirem una mica més a fora trobem què hi ha altres submóns. És així que quan anem de lloc en lloc, per sort, la nostra curiositat es dispara, i volem fer una mirada al què hi ha més enllà, i pel general, també cal dir que de cop i volta ens apropem a històries a les que tot just havíem prestat atenció però n'hi ha prou amb una espurna per apropar-nos i entendre que els infortunis, com els especuladors, estan a tot arreu, i l'avarícia que corromp tots els racons del planeta està a l'aguait.

En la presentació d'aquest llibre a les passades jornades de la Fira del Llibre Anarquista de Sevilla, vam entendre perfectament que a l'Albaicín Granada hi ha també problemes d'especulació, sobretot des de que la UNESCO (UNASCO) va declarar el barri d'interès cultural per a l'humanitat. A partir d'aquest moment els voltors que regenten les immobiliàries i els fons d'inversió ataquen sense mesura, la qüestió és especular i expulsar els veïns i destrossar tota vida.

El llibre en la seva introducció, realitzat col·lectivament, diu: *som un grup de veïnes i veïns que vam decidir organitzar-nos davant de l'amenaça cap a les nostres cases, de derruir l'edifici i construir apartaments de luxe*, per a "guiris" i el senyoritisme.

El resultat és una història de més de deu anys de lluita en la que hi va haver pujades i baixades d'ànim; de derrotes i victòries sempre compartides, l'important era no sentir-se sol, i ara els companys de "La Casa de l'Aire" de l'Albaicín han trobat un caliu i un respir per poder transmetre'ns la seva història en forma de llibre, que gairebé, podem considerar com un **manual d'okupació**, però també tenint en compte les formes de desenvolupar les trobades amb l'administració, les immobiliàries especuladores i, quan arriba el moment, davant dels tribunals, on sens dubte cal saber desenvolupar-se, i res millor que tenir referències que ens ajudin a caminar amb una mica més de seguretat, però també de com utilitzar les nostres eines en les diferents àrees de treballs en què es van organitzar els resistents de l' Albaicín, en qualsevol aspecte dels necessaris del dia a dia d'una resistència enfront de l'avarícia dels especuladors.

Comença la lluita, Aturem la plaga immobiliària!

Cal tindre clar que s'han de prendre decisions i aquestes tenen que ser meditades i consensuades, per això és necessari dividir-se en àrees: *organització interna, objectius i estratègies, ocupació, manteniment de la casa, materials de difusió i denúncia pública, gestió econòmica, relació amb altres col·lectius, via administrativa, via judicial.*

En definitiva és una història a tenir molt present com altres que ens afecten una mica més de prop i igual de violentes en els últims anys, amb els "pelotazos" immobiliaris, la desmesurada construcció sense sentit en aquest país i la seva política del totxo com a motor d'un estrany progrés que només facilita la vida de l'especulador i la incertesa dels pobles i les persones normals, que amb el seu salari veuen que no poden fer front als lloguers altíssims i un símbol d'expulsió de l'entorn on s'ha desenvolupat la seva vida des de l'infància en moltes ocasions.

Aquest llibre narra en primera persona la història d'un grup de persones que des de fa més d'una dècada lluita contra les immobiliàries, en defensa de la Casa de l'Aire i de l'Albaicín. De fàcil lectura i comprensió, perquè altres puguin entendre de les experiències recents, si tens oportunitat de llegir aquest llibre, no deixis passar l'ocasió i assabentat d'aquesta història, que sens dubte et donarà elements per respondré a l'especulador de torn del teu entorn.

Més informació a http://solidarioscasadelaire.blogspot.com.es/

Manel Aisa Pàmpols

Documental Correscales
Un trajecte de dignitat contra la precarietat

Metromuster
http://metromuster.cat/

Volem agrair de tot cor totes les contribucions econòmiques que varen fer possible el Correscales, un trajecte de dignitat contra la precarietat. Perquè sense aquestes no hagués estat possible.

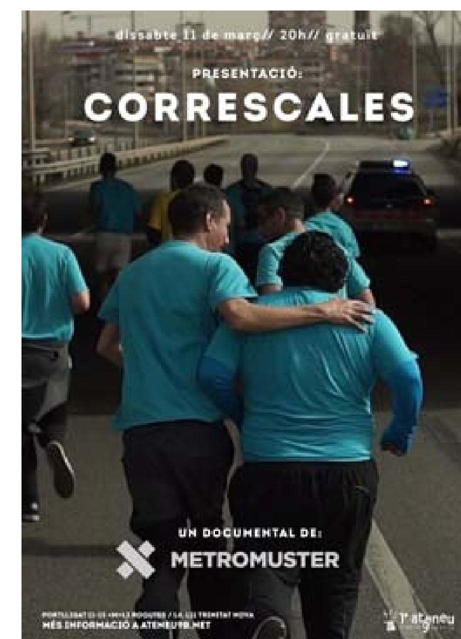
Un projecte amb diverses vessants i projectes incorporats en sí mateix amb els que donar compte i denúncia de la fragmentació i subcontractació com a mecanisme sistèmic (i alhora quotidià) que precaritza les nostres vides.

Un fenomen davant del qual, treballadors i treballadores de contractes i subcontractes de Movistar, falsos autònoms, sindicats, col·lectius i moviments socials van voler respondre-hi. Primer: donant suport a la vaga indefinida dels tècnics subcontractats de Telèfonica-Movistar la primavera del 2015. I després, al seu torn i alhora: també el posterior Correscales a principis del 2016 entre Bilbao i Barcelona.

Un projecte col·lectiu construït amb l'ajuda mútua, tant pel que fa a l'ajuda humana com també econòmica que l'ha fet possible, del qual n'és part un documental cinematogràfic sobre la manifestació corrent al llarg de 800km entre Bilbao i Barcelona, amb més de 80 relleus col·lectius i personals de solidaritat feta realitat, així com 80 municipis d'acollida a cada pas.

Un mitjà, un trajecte, un terra ple de dignitat i lluita contra el fenomen de la precarització de les nostres vides. I que ahir i avui és Movistar, com avui i demà succeeix a tantes altres empreses, localitats i situacions laborals i quotidians que ens fragmenten i afecten a totes.

Ara que fa un any d'aquella experiència, hem estrenat el documental, i recordem als col·lectius que varen fer aportacions en la mesura de les seves possibilitats, que poden posar-se en contacte a l'adreça correscales2016@gmail.com per concretar un acte de presentació a les seves ciutats.

Revistes

NOTÍCIA CONFEDERAL

Revista de la CGT del País Valencià,
http://www.cgtpv.org/

EL SALTO

Nova revista alternativa fruit de la unió del Diagonal i altres publicacions,
https://saltamos.net/

ROJO Y NEGRO

Publicació confederal de la CGT amb tota l'actualitat sindical i social,
http://www.rojoynegro.info/

METALÚRGIC@S

Revista de la Federació de Sindicats de la Indústria Metal·lúrgica de la CGT,
https://fesimcgt.wordpress.com/

Manuel Quesada, encausat del cas Bemba i Secretari General de CGT Sabadell

“El Cas Bemba ataca un sector concret del jovent de Sabadell”

“Hem de convertir els processos repressius en oportunitats per a generar nous escenaris de conflicte i de solidaritat”

Redacció

11 persones seran jutjades a Sabadell pels fets ocorreguts en el tancament del bar Bemba l'any 2003. Entrevistem a un dels encausats, que actualment és el Secretari General de la Federació Local de Sabadell de la CGT.
NOTA: al tancament d'aquesta edició se'ns comunica que el judici s'ajorna fins al 18 de gener de 2018.

- El dilluns 24 d'abril hi ha el judici de l'anomenat “Cas Bemba”, on 11 persones, entre elles tu, us enfronteu a peticions d'entre dos i dos anys i mig de presó. Ens pots explicar breument de què va?

El cas Bemba prové del setembre del 2003, del tancament d'un bar mític de Sabadell, el Bemba. Solia ser freqüentat per les militants de la incipient nova generació de moviments socials i la joventut alternativa de Sabadell. Aquella nit hi havia una festa de comiat del bar, es van reunir més de 200 persones i el carrer era ple de gent. Al cap d'unes hores es va personar la nova Brigada d'Intervenció Ràpida de la policia municipal, un grup antiavalots estrenat aquella precisa setmana (i que mai més va tornar a actuar). La dirigien a peu de carrer el llavors alcalde Manuel Bustos, el seu germà regidor de via pública, i Josep Ayuso, llavors responsable de recursos humans i actual dirigent del PSC de Sabadell. Van decidir que el més adient era dispersar la gent que hi havia concentrada al carrer amb una càrrega policial. Això va desembocar en un enfrontament amb els joves que es va estendre a tot el centre de la ciutat. Les càrregues van ser desproporcionades, utilitzant tot l'arsenal (salves, pilotes de goma, etc.). El resultat de tot plegat fou 11 detinguts i més de 20 ferits per la violència amb que actuà la policia.

- És a dir, considereu que l'actuació de la policia municipal i la seva especial contundència va venir motivada perquè el bar era un punt de trobada de militants de moviments socials de la ciutat?

Nosaltres sempre hem dit que aquella actuació va estar dirigida cap a un determinat sector del jovent de Sabadell. Això no treu que un cop es decideix dur a terme, les detencions fossin completament aleatòries. Però l'acció va ser dirigida contra els joves d'aquell bar per raons òbviament polítiques. D'alguna forma, el govern Bustos volia alliçonar, demostrar qui manava en aquella ciutat. I quina millor forma de fer-ho que amb una actuació policial i amb un sac de detencions? Bé, la realitat és que, vist amb perspectiva, aquella actuació no els hi va sortir gaire a compte. La solidaritat de la gent va expressar-se en mobilitzacions massives a la ciutat de més de 3.000 persones, moltes organitzacions i associacions van mostrar el seu suport als detinguts, al cap de poques setmanes el govern quatripartit de la ciutat va implosionar, quedant-se el PSC sol defensant l'actuació policial i començant una època caracteritzada pel que l'oposició de Sabadell va anomenar l'Estil Bustos. I el més important, allò va significar un revulsiu per aquells incipients moviments socials. El mateix 2003 es va crear l'Assemblea d'Okupes de Sabadell, es van crear assemblees de joves a diferents barris...

- Us sorprèn que s'hagi reactivat el cas?

No deixa de sorprendre que un cas com aquest arribi a judici 14 anys després. El cas és que es van derivar dues vies a nivell judicial: la denúncia de la policia municipal i l'ajuntament contra nosaltres, i les denúncies que vam interposar nosaltres contra la policia i els càrrecs polítics, per detencions il·legals, maltractaments, etc. Les nostres advocades van dur a terme una batalla legal per a que tot formés part d'un mateix procés. Perquè és important això? doncs perquè tot i que finalment la justícia va desestimar aquesta via i va acabar arxivant les nostres denúncies, el PSC de Sabadell ha estat manant en solitari a la ciutat fins el 2015. Amb la correlació de forces que hi havia, és provable que no els hi sortís rentable generar un nou focus de conflicte amb nosaltres. És molt possible que “es suggerís” que aquest procés s'intentés sostenir en el temps. D'altra banda, tampoc s'ha de descartar el factor burocràtic com a dilatador del procés tot i què associar-ho únicament a una qüestió tècnica és potser pecar d'innocents.

- Catorze anys més tard, com plantegeu la campanya?

La campanya la plantegem en termes de solidaritat. És a dir, sabem que som nosaltres onze, però podrien haver estat altres. El que siguem nosaltres és el de menys. Per suposat que nosaltres onze serem qui haurem d'enfrontar-nos a la seva llei, però aquella actuació i aquest procés judicial és contra les joves i moviments socials de Sabadell. Llavors, aquest judici s'ha de fer extensiu, per això ho plantegem en termes de solidaritat, i per això volem que la gent i les organitzacions s'adhereixin i participin de les mobilitzacions, perquè som molts més que 11 persones.

- Hem vist que des de la CGT hi ha hagut moltes mostres de recolzament cap el manifest que heu tret de cara el judici. Com ho valoreu?

Hem rebut mostres de suport de multitud seccions sindicals, sindicats, federacions, companyes militants, etc. I també d'altres organitzacions i d'un munt de gent. Aquestes mostres de suport són el que realment ens anima a continuar endavant. Els processos judicials d'aquest tipus et generen ràbia i impotència, però per nosaltres, el que realment ens importa, és el que passa fora d'aquest teatre, al carrer. Les mostres de solidaritat et generen confiança, alegria i, personalment a mi, perquè no dir-ho, un orgull de pertànyer a un sindicat com el nostre. Però això a la CGT no és cap novetat. Som una organització coherent amb el que pensem. Sabem que ens hem d'ajudar i defensar entre nosaltres no només perquè sigui tàcticament beneficiós, és que és una part intrínseca de la societat que volem construir. Forma part del nostre ADN.

- Ara mateix tu ets secretari general de la Federació local de Sabadell. Els darrers anys heu sigut molts els càrrecs i afiliats/des de l'organització que heu hagut de fer front a judicis penals i, fins i tot, la companya Laura va passar per la presó. Creus que hi ha un especial acarnissament repressiu cap a la CGT?

Tot i que el Cas Bemba és potser diferent, en els últims anys hem viscut una revifalla de la repressió contra les nostres companyes. Casos com el de la Laura, els detinguts de la vaga general, el Cas Expert, el dels 27 i més, etc. et demostren que estem tocant allà on hi fa mal al capital, i això té conseqüències. Al cap i a la fi, la repressió no deixa de ser un símptoma de que anem pel bon camí.

- Com penses que li podem fer front?

Assumint-la. És a dir, nosaltres sabem que la forma de solventar contradiccions per part del capital és la violència, en qualsevol de les seves cares. No ens queda altra opció que assumir que hi haurà repressió, i preparar-nos moral, psicològica i organitzativament per a assumir-la i respondre. Convertir els processos repressius en oportunitats per a generar nous escenaris de conflicte i de solidaritat. I penso que això només es pot fer des del suport mutu i l'organització.